ငြင်းတိုချင်း
မီးခိုးများ

လင်းဓါး

WHISPER OF WORDS

ငြင်းဆိုသူရဲ့ မီးခိုးများ

လင်းခါး

ⓌⒽⒾⓈⓅⒺⓇ of ⓌⓄⓇⒹⓈ

Subscribe Telegram Channel

https://t.me/TheBookR

မာတိကာ

၁။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

၂။ သိခြင်းပုံပြင်

၃။ ဝတ္ထုဖတ်ခြင်း

၄။ သရဲအက်ဆေး

၅။ ရုတ်တရက် သာယာသွားတဲ့ နွေတစ်ရက်

၆။ ဝတ္ထုညံ့များ ရေးသားခြင်း

၇။ နွေနေ့လယ်၌ ဆောင်းဝင်စားသူ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်း

၈။ မှတ်ဉာဏ်ကမ်းပါး

၉။ ကာလတရားမျဉ်းသားပေါ်က အစက်အပြောက်များ

၁၀။ ခံစားဗျာများ အားလုံးဟာ ချန်ထားခဲ့ရမှာတွေချည့်

၁၁။ ဘယ်ကိုလျှောက်လျှောက် ရောက်သွားတဲ့လမ်းမှာခလုတ်ထိ ဆူးငြိခြင်းများ

၁၂။ သူ့အိမ်ကို သူ ဖွဲ့နေတဲ့ ခံစားမှုသမား

၁၃။ ဈေးဘဝ ဈေးကမ္ဘာ

၁၄။ ထိုသို့သော တစ်နေ့တာမျိုး

၁၅။ ပြတင်းပေါက်သက်တံ

၁၆။ စာအုပ်ဘဝပုံပြင်

၁၇။ ညည်းတဲ့ကောင်

၁၈။ ကြည်လင်သော တစ်နေ့

၁၉။ အနာဂတ်လို့ ပြောပြောပြီး နားအုံတွေချည့် ဖုန်ခါ ပေးနေ

၂၀။ အနန္တရဲ့ ဥပစာ

၂၁။ ဖြစ်ရပ်မှန် အမှိုက်ပုံကြီး

၂၂။ ငှက်၏ နေ့များ

၂၃။ တွန့်လိမ်နေတဲ့ မိုးစက်တွေ

၂၄။ လမ်းတစ်လမ်း ဘ၀တစ်ခု

၂၅။ ငြင်းဆိုသူရဲ့ မီးခိုးများ

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေက ရှိတော့ ရှိနေသေးတုန်းပါပဲ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဓလေ့တွေကတော့ ရှားပါးကုန်ပြီလို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဓလေ့ဆိုတာ ဘာပါလိမ့်လို့ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း ပြောမပြတတ်ဘူး။ ကက်ဆက်တိပ်ခွေကလေးတွေ ယူလာပြီး လုဖွင့်ခိုင်းတဲ့ ကိစ္စလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါက်တာရေချမ်းလို့ မှတ်ယူပြီး ခပ်ကျကျ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက် ဆေးလိပ်မီးခိုးကို ခပ်သာသာ မှုတ်ထုတ် လိုက်ရင်း ငေးမောနေ၊ သို့မဟုတ်လည်းပဲ ပျော်တတ်တဲ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဟေလားဟားလားလုပ်နေတတ်တဲ့ ဘဝမျိုးပဲလား။ နေ့စဉ် တကယ့်ဘဝနဲ့ ခေတ်ကြီးကို မေ့ထားလိုက်ပြီး ပျင်းတိပျင်းရွဲ လမ်းကိုငေးနေရတဲ့ အရသာမျိုးလား။ အဲဒီထက် ပိုပြီး ထိုက်တန်တဲ့ အခြားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဓလေ့ အကြောင်းရင်းတွေလည်း ရှိနေမှာပါ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရတဲ့ အရသာဟာ ဟိုအရင်အချိန်တွေ တုန်းကလို မဟုတ်တော့တာတော့ သေချာပါတယ်။ ဒီနေ့မှာ နာမည်ကြီးတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်ကို သွားထိုင်ကြည့်လိုက်ရင် စနစ်တကျကြီး ဖြစ်ပြီး သားနားပြောင်ရောင်နေတဲ့ ထိုင်ခုံတွေ၊ များပြားလှတဲ့ လူတွေ၊ အော်ခေါ်သော်လည်း မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ စားပွဲထိုးကလေးတွေ၊ တစ်ယောက်နဖူးနားအထိ တစ်ယောက်ကပ်ထိုင်ရင်း ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ အလုပ်ဇယားတွေအကြောင်း ပြောဆိုနေကြတဲ့ လေးထောင့်အကွက်ပုံပေါက်နေတဲ့ လူတွေ၊ တချို့ဆိုရင် ယူနီဖောင်းတွေနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ၊ မြို့ထဲကဆိုင်တွေဆီ လှည့်ပတ်ထွက်ဖို့အရေး ဗျူဟာဆွဲ အားယူနေကြတဲ့ အရောင်းဝန်ထမ်းတွေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝန်းကျင်ဟာ မီးဖိုပေါ်က အဖုံးမလုံတဲ့ ရေနွေးအိုးလို ဆူညံပွက်လောက်ရိုက်လို့နေတာပဲ။ လက်ဖက်ရည်ကတော့ သိပ်ကောင်း လှတယ် မဟုတ်တော့ဘူး။

အဲဒီလူအုပ်ကြီးအလယ်မှာ ဘယ်သူက လက်ဖက်ရည်ကို ဇိမ်နဲ့ မျှင်းသောက်နိုင်တော့မှာလဲ။ ဆေးလိပ်မီးခိုးကို ခေါင်းမော့ မှုတ်ထုတ်လိုက် ရင်း ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန် ပျင်းတိလေးကန်လုပ်နေလို့ ဘယ်ရတော့မှာလဲ။ ရေခွက်ထဲစိမ်ထားတဲ့ အကြွမ်းခွက်ကလေးကို ထုတ်၊ ရေနွေးပူ နည်းနည်း ငှဲ့ထည့်လိုက်ပြီး ဘေးကို ဘယ်လိုလုပ် သွန်ထုတ်ပစ်လိုက်လို့ရမှာလဲ။ ခုံကို လက်ဆစ်နဲ့ခေါက်ရင်း သီချင်းသံကို ဘယ်လိုလုပ် စည်းချက်လိုက်လို့ ရမှာ လဲ။ (သီချင်းသံတွေကို ပျောက်ဆုံးသွားတာ) ထိပ်ဆုံးကဝိုင်းမှာ ထိုင်ရင်း လမ်းက

ဖြတ်သွားတဲ့ အပျိုမလေးတွေကို ဘယ်လို ငေးလို့ရတော့မှာလဲ။ အားလုံးဟာ မြန်သွားပြီ။ ရိုက်ထုတ်လိုက်လို့ ကျင်းဆီပြေးသွားရတဲ့ ဂေါက် သီးလိုကို မြန်သွားတာ။

အရင်တုန်းကတော့ ကောင်မလေးတွေကိုယ်တိုင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ကနေ ဖြတ်လျှောက်သွားရတာကို ရှိုးတိုးရှန့်တန့်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုပဲ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ် ပင်ပန်းလှပါတယ်ဆိုဆို တစ်နေ့တစ်ကြိမ်လောက် တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ဖြတ်လျှောက်ချင်စိတ်ကလေး ရှိကြမယ်လို့ ထင်တယ်။ အခုတော့ အဲဒါတွေက ဒဏ္ဍာရီအလားပဲ။ ထွေပြား မနေမနားဘဲ တထပ်ထပ်နဲ့ ရွေ့လျားနေကြပြီ။ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နဲ့ လစ်သွားတဲ့ ကောင်မလေး လမ်းလျှောက်ပုံကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့အောင် ဘဝဝန်ပိ နေပြီနဲ့ တူပါရဲ့။ အငေးသမားတွေရဲ့ အနှေးခေတ်ကြီးကလည်း မုချ ကုန်ပြီနဲ့ တူပါတယ်။

အခုဆိုရင် ညနေခင်းမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်တဲ့အခါ ဆိုင် ထိုင်ဖို့၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ပါဆယ်ဝယ်ဖို့အတွက် တစ်မိုင်ကျော်ကျော်လောက်ဝေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွားရတယ်။ ဆိုင်ကယ်လေး ရှိနေလို့ပဲ။ အရင်တုန်းက အရသာမျိုးနဲ့ဆိုရင် သုံးလေးမိုင်က ဆိုင်ဆိုရင်လည်း သွား ထိုင်ဖို့က တန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုက ဘီယာဆိုင်တွေပဲ များများလာတယ်။ တစ်လမ်းထဲကို ဟိုဘက်ထိပ် ဒီဘက်ထိပ် နှစ်ဆိုင် ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီ နှစ်ဆိုင်ကြားထဲမှာ ခုချိန်အထိ တစ်ပုလင်း နှစ်ရာ၊ သုံးရာနဲ့ ရောင်းနေ သေးတဲ့ အရက်ဖြူဆိုင်ကလေးတွေက ရှိနေသေးတယ်။ ညနေ နေကျချိန်က စလို့ ဆိုင်တိုင်းလည်း လူစည်ကားမြဲ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေကတော့ ညနေခင်းဆိုရင် ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့။ လက်ဖက်ရည်ကလည်း ကျဲကျဲ တောက်တောက်။

သို့သော်လည်း ပျံ့ကျဲရပ်ကွက်ကလေးတွေမှာရှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးတွေမှာတော့ ညနေခင်း၊ ညခင်းတိုင်း လူစည်မြဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစည်ကားနည်းက ရုပ်ဆိုးတယ်ဗျာ။ ဆိုင်ထဲက လူတိုင်းရဲ့ မျက်လုံးဟာ ဖုန်းစခရင်မ်ပေါ်မှာ၊ တချို့လူငယ်ကလေးတွေဆိုရင် အုပ်စုလိုက် တစ်ဝိုင်း တည်း ထိုင်လို့ နက်ဝပ်ချိတ်ပြီး ဆဲဆိုဂိမ်းဆော့ကြတာ။ ဆိုင်ကလေးကသာ ဝါးထရံ သွပ်မိုး၊ ကျပ်ခိုးအပြည့်နဲ့ ဝိုင်ဖိုင်ဖရီး ဝန်ဆောင်မှု မထားလို့တော့ မရဘူး။ အဲဒီဂိမ်းဆော့တဲ့ လူငယ်ကလေးတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်တာဟာ လက်ဖက်ရည်အရသာ မဟုတ်၊ ဝိုင်ဖိုင်ပဲလေ။ အဲဒီလူငယ်ကလေးတွေထက် ကြီးတဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် လူလတ်၊ လူကြီးများကျပြန်တော့ သူတို့ကိုယ်တိုင် တစ်ချိန်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခေတ်ကောင်းကြီးဆိုတာကို မီခဲ့ပါလျက်နဲ့ မေ့ပစ်ရက်နိုင်တယ်ဗျာ။ တီဗွီဖန်ပြားပေါ်က ဘောလုံးပွဲနဲ့အတူ အော်ဟစ်၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အက်ရှင်ကားနဲ့အတူ စီးမျောလို့သာနေပါတယ်။ အက်ရှင်

ကားထဲက ကားသံ၊ ဗုံးပေါက်ကွဲသံ၊ စက်သေနတ်ပစ်သံတွေနဲ့ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ဆူညံသံတွေကတော့ အပန်းဖြေနည်းတစ်ခုလို့တောင် ခေါ်ဖို့ ခက်လှပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ ယနေ့ခေတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တွေရဲ့ သရုပ်အမှန် ဖြစ်သွားပါပြီ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အသစ်တွေ ပေါ်လာနေမြဲပဲဆိုပေမယ့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ခြင်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ပြောင်းလဲသွားတော့ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွေရဲ့ ပုံစံတွေကလည်း ပြောင်းလဲကုန်တာပဲ။ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အတွင်းစိတ္တဇက ရုပ်ကမ္ဘာရဲ့အသွင်သဏ္ဌာန်ကို ပြဋ္ဌာန်းမြဲပဲ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်က တော်တော်ငယ်သေးတဲ့ အရွယ်ကတည်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တဲ့အကျင့်ရခဲ့သူမို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေရဲ့ ခေတ်ကောင်းကြီး တစ်ခေတ်ကို ကောင်းကောင်း မီခဲ့လိုက်သေးတော့လည်း လွမ်းစရာ မရှိ၊ ရှာကြံလွမ်းတာပေါ့ဗျာ။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ခုနစ်ကျပ် ခေတ်ကနေ ယနေ့မှာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ငါးရာကျပ်ဖြစ်သည်အထိ နှစ် နှစ်ဆယ် ကျော်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှစ်များကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသူအဖို့ တရုတ် စာရေးဆရာကြီး လောရှိရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ပြဇာတ်လို၊ ဆရာမြသန်း တင့်ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အက်ဆေးလို မဟုတ်တောင် တောမရောက် တောင်မရောက် မဖြစ်ညစ်ကျယ် စာကလေးတစ်ပုဒ်လောက်တော့ ရေးလိုက် ချင်သား။

ကက်ဆက်တိပ်ခွေကလေးတွေ ယူယူလာ၊ ဆိုင်ရှင်ကို ဖွင့်ဖွင့် ခိုင်းပြီး မှိန်းနေတတ်တဲ့ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့ အစ်ကိုကြီးတွေကို ငေးရင်း၊ အဲဒီဘဲကြီးတွေလိုမျိုး စီးကရက်ကို လက်ညှိုးနဲ့ လက်ခလယ်ကြား ဟန်ပါပါ ညှပ်၊ ဆေးပေါ့လိပ်အသစ်ရဲ့ဖင်ကို စားပွဲခုံနဲ့ ဆေးသားကျပ်အောင် တဒေါက် ဒေါက် ခေါက်၊ မီးခိုးလမ်း မပိတ်အောင် ဖက်အစီခံကြားက အမှုန်အမွှား ကင်စင်းအောင် လုပ်နေ၊ သူတို့လို လေးလေးကန်ကန် ဟန်ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ယူနေရတာကိုကပဲ ဘဝတစ်ခုဖြစ်လို့နေတယ်။ ငယ်တုန်းကတော့ အဲသလို လိုက်လုပ်လို့သာ လုပ်ရတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းလဲ သိတယ်ရယ် မဟုတ်ဘူး။ သို့ပေမယ့် နေ့လယ်နေ့ခင်း ငြိမ်သက်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အတွင်းထဲ စိုင်းထီးဆိုင်သီချင်းကလေး နားထောင်ပြီး တင်ပျဉ်ချိတ်ထိုင် ဖိမ်ယူရတာဖြင့် သိပ်လူဖြစ်ကျိုးနပ်တာပဲလို့ တွေးမိတာပေါ့။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင် ကောင်တာက ရွယ်တူကောင်မလေးကို ရှိုး၊ ဖွင့်ထားတဲ့ သီချင်းအလိုက်ကို သူမအတွက် ရည်စူးပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အသံမထွက်အောင် နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံလိုက်ဆိုရင်း ဖွန်ကြောင်ရတာ သိပ်ရောမန္တိကဆန်တာပေပဲ။ ကောင်တာက ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကို ခံစားပြနေ၊ ကြည့်နေမှန်း သိပါလျက်ကြီးနဲ့ မသိချင်ယောင်တွေဆောင်၊

ခေါင်းကလေးစောင်းလို့ ဆံပင်တွေ ခဏခဏသပ်တင်၊ စိတ်ကူးယဉ်နေတာ လိုလို၊ ဣန္ဒြေကြီးနေတာလိုလို၊ ဟိုးအဝေးကြီးက လမ်းပေါ်ကို ငေးသလိုလိုနဲ့ တစ်ချိန်လုံး ပဲများနေတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် နှစ်ဆိုင်က ကောင်တာထိုင်တဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရင်း အဲ့သလို သွားသွားငမ်းခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ငမ်းတဲ့အဆင့်ပါပဲ။ ဘယ်တုန်းကမှလဲ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး။ အဲဒီအပိုင်းကျ ကျွန်တော်က မစွံဘူးလို့ ပြောရမယ်။ ဝမ်းနည်းစရာပါဗျာ။

ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို တစ်နေ့နေ့တော့ တစ်နေရာရာမှာ ပုခုံးချင်း တိုက်၊ သူ့လက်ထဲက စာအုပ်တွေလွတ်ကျ၊ အတူတူကုန်းကောက်ကြရင်း နဖူးချင်းတိုက်၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဖင်ထိုင်လဲ။ ကျွန်တော်က သိပ်အားနာ၊ သိပ်ဝမ်းနည်း၊ သိပ်ယောက်ျားပီသတဲ့ ဟန်မျိုးနဲ့ “ကျွန်တော် တောင်းပန် ပါတယ်ဗျာ”လို့ ပြော၊ သူမက ”ဟုတ်၊ ရပါတယ်ရှင်။ မတော်လို့ဖြစ်တာပဲ” လို့ ပြုံးစေ့စေ့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ပြန်ပြော။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နာမည်တွေ မိတ်ဆက်၊ ပြီးတော့ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ရည်းစားတွေ ဖြစ်ကုန် ကြမယ်လို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်၊ ကောင်တာက ကောင်မလေးကို ငေး၊ ထိုင်ထိုင်တွေးနေရင်းနဲ့ အချိန်ကုန်သွားတာပဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကလည်း သိပ်စိတ်ကူးယဉ်ချင်တဲ့ ကောင်မျိုး။ အဲဒီလို စိတ်ကူးယဉ်ရင်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော့် ငယ်ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ခေတ်ကြီးက ကုန်မှန်း မသိ ကုန်သွားခဲ့တယ် ထင်ပါတယ်။

အခုတော့ အဲဒီခေတ်ကြီး မရှိတော့ပါဘူးဗျာ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကောင်တာတွေမှာလည်း ငယ်ငယ်ချောချော ကောင်မလေးတွေ မထိုင်ကြ တော့ဘူး။ သီချင်းချည့်သက်သက် အေးအေးငြိမ့်ငြိမ့်ကလေးဖွင့်တတ်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ခွေးခြေခုံကလေးတွေ ဝိုင်းဖွဲ့ ထားတဲ့ ခပ်ညစ်ညစ် စားပွဲပုကလေးတွေ မရှိတော့ဘူး။ နှုတ်သီး ကော့ကော့ ရှည်ရှည် ဒန်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ ရေနွေးကရားအိုးလေးတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်၊ ဖက်ကြမ်းကလေး ဖွာလို့ တောင်ငေး တွေး၊ မြောက်ငေး တွေးလုပ်ချင်တဲ့ ကျွန်တော့်အကျင့်ကလေးက ရှိနေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့်လို အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဓလေ့လေးတွေကို လွမ်းနေမယ့် လူတွေလည်း အများကြီး ရှိနေဦးမှာ သေချာပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မျိုးဆက်ရဲ့ ရှေ့က ဘီးကြဲတွေပေါ့။ သူတို့ခမျာလည်း ကျွန်တော့် လိုမျိုးပဲ ဘယ်မြို့ကိုရောက်ရောက်၊ ဘယ်မြို့မှာ အခြေချရချရ မြို့ရဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ဝန်း ကဖေးဆိုင်ကလေးတွေများ ရှိနေလေဦးမလားလို့ လိုက်လိုက်ရှာမိကြမယ် ထင်ပါတယ်။ ပိတ်လှောင်မွန်းကျပ်ခဲ့တဲ့ ခေတ်ကြီးကို ဘယ်လိုပဲ မုန်းခဲ့တယ်ဆိုဆို

ထိုခေတ်များထဲက လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကလေးတွေကိုတော့ သူတို့ လွမ်းနေကြမှာ သေချာပါတယ်။

သိခြင်းပုံပြင်

ကျွန်တော်တို့မြို့ကလေးမှာ အများကြီးသိတဲ့လူ နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်မြို့လုံး မြို့နယ်တွင်းက ကျေးလက်တောရွာတွေပါ ထည့်တွက်ရင် လူဦးရေ သိန်းဂဏန်းရှိတာကိုမှ နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ နည်းလွန်းတယ်လို့ လူတိုင်း ဘဝင်မကျဖြစ်ရမှာ အမှန်ပဲ။ သို့သော်လည်း အများကြီး သိတဲ့လူ ဆိုတာ အများကြီး မရှိနိုင်ဘူးလေ။ ဒါက နိုင်ငံတကာမှာလည်း ဒီလိုပဲ တင် မဟုတ်၊ စကြဝဠာမှာလည်း ဒီလိုပဲ။ ထောက်ပံ့ပစ္စည်း၊ အကူပစ္စည်း မပါဘဲ သူ့အလိုလို သဘာဝအတိုင်း လူနေလို့ရနိုင်သေးတဲ့ နောက်ထပ် ဂြိုဟ်တစ်ဂြိုဟ်ကိုတောင် သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ခုထိ ရှာမတွေ့နိုင်သေးကြဘူး ဆိုတော့ ပြီးပြည့်စုံမှုဆိုတာ မရှိသလောက်ပဲ ထားပါတော့။ အများကြီး သိတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိတာထက်စာရင် တစ်ယောက်ရှိတာက အများကြီး တော်သေးတယ်။ အဲဒီအစား နှစ်ယောက်တောင် ရှိနေမှတော့ ပြည့်စုံ သလောက်ကို ဖြစ်နေပြီပေါ့။

တောရွာတွေမှာ တောင်ဘက်ပိုင်းက တောင်ကျောင်း၊ မြောက် ဘက်ပိုင်းက မြောက်ကျောင်း ခွဲ ကိုးကွယ်ကြသလို အများကြီးသိတဲ့လူ နှစ်ယောက်ရှိနေတော့ ကိုယ့်နီးစပ်ရာ နီးစပ်ရာ ပညာသိုမှီး ဆည်းကပ်ကြရုံ။

တစ်နေရာတည်းမှာ စုပြုံမနေတော့ဘဲ ဗဟိုချက် ကွဲထွက်သွားတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့မြို့က လူတွေမှာ ဒီလို အများကြီးသိတဲ့လူ နှစ်ယောက်ရှိနေလို့ ဟိုဘက်ဒီဘက် ကွဲကြ ပြဲကြ သူ့လူ ကိုယ့်လူ ခွဲခြားကြတယ်ရယ်လို့လည်း မရှိကြပါဘူး။ မြို့လယ် လူထုဟစ်တိုင်ကွင်းနဲ့ နီးတဲ့ အများကြီးသိတဲ့လူ ဆီ ကြုံတော့လည်း အဲဒီမယ်ခဏထိုင် သိလိုတာလေး မေးမြန်း။ မြို့အရှေ့ ဘက်ထိပ် မြို့တော်ခန်းမနားနေတဲ့ အများကြီးသိတဲ့လူဘက် ရောက်တော့ လည်း ခဏတစ်ဖြုတ်ထိုင်၊ ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းချင်လည်း ကမ်းလှမ်း၊ အမေး နွှားကျောင်းသား လုပ်ချင်ရင်လည်း အဆင်ပြေနေကြတာပဲ။

ဒီပြင်မြို့က အများကြီးသိတဲ့လူတွေ ရှိမယ်ဆိုရင် ဘယ်အရွယ် ရှိကြမယ် မသိပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ မြို့က အများကြီးသိတဲ့ လူနှစ်ယောက် ကတော့ အဘိုးကြီးတွေပါ။ ဒါလည်း ယုတ္တိနည်းလမ်းကျပါတယ်။ အသက် အရွယ်ကြီး ရှေ့မီနောက်မီဆိုတော့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ လည်း ပိုများပြီး အများကြီး သိနေရတော့တာပေါ့။ သူတို့မှာ မသိချင်ဘူးလို့ မျက်စိပိတ် နားပိတ်ထားလို့တောင် မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်။ သူတို့ဖြတ်သန်း ခဲ့တဲ့ ခေတ်က နားအလွန်ငြီးတဲ့ ခေတ်ကြီး။ ဆူညံ ပွက်လောရိုက်နေတာ။ ဘာလေးဖြစ်ဖြစ်

အာပေါက်အောင် အော်ဟစ်ပြောကြရတဲ့ခေတ်။ အရပ် ရှစ်မျက်နှာ မည်သို့ပင် အော်ဟစ် ပြောဆိုစေကာမူ မကြားချင်လည်း မကြားကြရတဲ့ ခေတ်ကြီး။ တကယ့် ကပ်ဆိုက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးပေါ့။

ဒီလိုခေတ်ကြီးတွေ ဖြတ်လာရတော့ အဘိုးကြီးတွေမှာ ကမ်းစပ်က ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေလို သူကိုယ်တိုင်က ရုပ်ဆိုးနေပေမယ့် ဘေးလူတွေ အမြင်မှာတော့ သူနဲ့တွဲရှိနေရတာကို လှပြီလို့ ခံစားနေကြရပြီ။ ဘယ်လို လှိုင်းတံပိုး ဘယ်လိုဒီရေမျိုးနဲ့မှလည်း တုန်လှုပ်မနေတော့။ တစ်ခုခုဆို အတိတ်က သမိုင်းဖြစ်ရပ်ကလေးတွေနဲ့ ယှဉ်ထိုး ဥပမာပေးနိုင် ပြောနိုင် ဆိုနိုင်တော့ နားထောင်ရတဲ့ လူငယ်တွေမှာ အရာရာဟာ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ ဆက်စပ်နေတာပါလားလို့ သိလာရတယ်။ သမိုင်းဘီးဆိုတာ ကြံရည်ကြိတ်စက်လို လည်နေတာပါပဲလားလို့ သိတတ်လာမယ်။ သမိုင်း ဆိုတာ မေ့မထားကောင်းဘူးလို့ ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းတတ်လာကြမယ်။ အများကြီးသိတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် အများကြီး ပြောပြီးဆိုပြီးတဲ့အခါ ငြိမ်နေတာကိုက သိခြင်းနဲ့ ငြိမ်နေတာမျိုး။ အလဟဿ မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် အများကြီးသိတဲ့လူတွေဆိုတာလည်း တစ်သမတ်တည်း ပုံသေအပြုအမူရှိတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ခေတ်ဟောင်းက စကားပုံဆိုရိုးတွေမှာ မပြည့်တဲ့အိုး ဘောင်ဘင်ခတ်၊ ပြည့်တဲ့အိုး ငြိမ်သက် ဆိုတာမျိုးတွေက မမှန်ဘူး။ နည်းနည်းသိ များများပြော၊ များများသိ နည်းနည်းပြော ဆိုတာတွေလည်း သွားမယုံနဲ့။ အများကြီးသိတဲ့လူ အများကြီးမပြောဘူး ဆိုတာ အလကား အချောင်လိုက် ရေသာခို ငြိမ်သက်နေတတ်တဲ့ လူတွေ ပဏာယူတဲ့စကား။ ဘယ်အရာမှ လမ်းကြောင်းတစ်မျိုးတည်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့မြို့က အများကြီးသိတဲ့ အဘိုးကြီး နှစ်ယောက်ပဲ ကြည့်၊ တစ်ယောက်က စကားသိပ်နည်းတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ ဆိတ်ချီး အမတ်လို လာသမျှလူ ဒိုင်ခံပြောတာပဲ။ သိပ်မပြောတဲ့ အဘိုးကြီး သိပ် မသိဘူးလို့တော့လည်း မထင်လိုက်နဲ့ ပိဿာလေးနဲ့ နံဘေးပစ်၊ တစ်ခွန်း ဆို တစ်ခွန်း နေရှော့ပဲ။

မြို့ကလူတွေကလည်း ဘယ်သူမှ ဟိုအဘိုးကြီးကတော့ သိပ်မသိ လောက်ဘူး၊ ဒီအဘိုးကြီးက ပိုသိတယ်လို့ စိတ်ထဲမရှိကြဘူး။ နှစ်ဦးစလုံးဟာ အများကြီးသိတဲ့လူဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ ထိုက်တန်ကြောင်း ဘွဲ့အပ်နှင်းပြီးသား။ စကားပြောရင်၊ မြို့နေရာအညွှန်းပြောရင် နရာအညွှန်းပြောရင်တောင် အများကြီးသိတဲ့လူ နှစ်ယောက်ရှိတဲ့ နေရာကို တိုင်တည် ဗဟိုပြုပြီး ပြောဆိုကြတာ။ စကား သိပ်နည်းတဲ့ အများကြီးသိတဲ့အဘိုးကြီးက မြို့လယ် လူထုဟာစ်တိုင်ကွင်းနား နေတာမို့ ဟာစ်တိုင်ဂုရု၊ စကားသိပ်များတဲ့ အများကြီးတဲ့သိတဲ့ အဘိုးကြီးက တော့ မြို့တော်ခန်းမနားမို့ ခန်းမဂုရု။

“ဟော့ကောင် ခု ဘယ်မလဲ၊ ခန်းမ ဂုရုနားမှာ ငါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေတယ်”၊ “ဟာ ဟုတ်လား၊ ငါက ဟစ်တိုင်ဂုရုနားက ဘောလုံးကွင်းမှာ” စသဖြင့်။ မြို့ကလူတွေရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝမှာကို အများကြီးသိတဲ့လူနှစ်ယောက် လွှမ်းမိုးမှုက သိပ်ကြီးတယ်။ အများကြီးသိတဲ့လူနှစ်ယောက် ရထားတာကိုလည်း သိပ်ဂုဏ်ယူကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်အရာမှာမဆို အပြစ်အနာအဆာကလေးကတော့ ရှိတယ်ဆိုသလိုပဲ။ အများကြီးသိတဲ့ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောစရာကလေး တစ်ချက်ကတော့ ရှိနေတယ်။ အဲဒါကတော့ အများကြီး သိကြတဲ့ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိကြတာ ပါပဲ။ တစ်မြို့တည်းနေပြီး “အများကြီး သိတဲ့လူ” ရယ်လို့ ထူးခြားသောဂုဏ်ပုဒ်ကြီးတစ်ခုတည်းကို တစ်ယောက်တစ်ခုဆီ ခွဲယူထားတဲ့ အဘိုးကြီး နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိကြတဲ့ကိစ္စက သေချာတွေးကြည့် ရင်တော့ ခံပြင်းစရာ သိပ်ကောင်းတယ်။ လှောင်ချင်သူတွေအတွက်လည်း လှောင်စရာအကွက် ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့မြို့က သိပ်ကြီးလှတဲ့ မြို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ အများကြီးသိတဲ့ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်မှတင် မဟုတ် ဘူး။ တော်ရုံ အဘိုးကြီးတွေကအစ လူငယ်တစ်ယောက် ထူးထူးခြားခြား အပြုအမူနဲ့ မြင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေးငေါ့ပြောကြတဲ့ စကားက မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ချီတော့တာ။

“အဲဒီကောင် ဘိုဝ မြေးအငယ်ဆုံးလေကွာ၊ ဘိုဝ သား အောင်ဒင့်ရဲ့ နောက်မိန်းမက မွေးတာ။ ပထမမိန်းမနဲ့က ကလေးမရဘူး၊ ဆယ်နှစ် လောက်ပေါင်းပြီး သေတာလေ၊ ဒါနဲ့ ဒီကောင်လေးအမေနဲ့တွေ့ ထပ်ယူ လိုက်တာ၊ ပထမမိန်းမနဲ့ မရခဲ့သမျှ အတိုးချလိုက်တာ ဒီကောင်ဟာ ရှစ်ယောက်မြောက် ထင်တာပဲ။ ကြည့်ပါလား ရုပ်က ဘိုဝရုပ်မှ ဘိုဝရုပ် ချွတ်စွပ်ကြီး၊ သြော် .... ဘိုဝတစ်ကောင် သေတာတောင် နှစ်သုံးဆယ် လောက် ရှိပါပကောလား”

တစ်မြို့လုံး တစ်မျိုးလုံးကို စဉ်ဆက်မပြတ်သိနေတဲ့ အပြောအဆို တွေဆိုတာ တော်ရုံ အဘိုးကြီးတွေတောင် ပြောနိုင် သိနိုင်တဲ့ စကားမျိုး အဖြစ်မျိုး ဆိုပေမယ့် ဒီ အများကြီး သိတဲ့ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကျမှ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ့်နှယ်လုပ် ကွင်းဆက်ပြတ်ပြီး မသိကြသလဲ လို့ မြို့ကလူတွေမှာ အမြဲ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်ရတယ်။ တစ်မြို့တစ်ကျေးက လာကြ တဲ့ အဘိုးကြီးတွေလည်း မဟုတ်၊ ဒီမြေမှာမွေးပြီး ဒီမြေပေါ်ကိုပဲ အရိုးပြာ ကြဲချရမယ့်၊ ဒီလေကိုရှူသွင်းပြီး ဒီလေထဲကိုပဲ တစ်ချိန် မီးခိုးအဖြစ် လွင့်ပြယ်ရမယ့် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်။ နေတာလည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နေအိမ်တွေဟာ နှစ်မိုင်တောင် မပြည့်တဲ့ အကွာအဝေး အများကြီး သိနေလို့များ

ဒီတစ်ချက်မှာ ချို့တဲ့ကြလေသလားလို့ တွေးစရာ ကြီး ဖြစ်နေကြတာပေါ့။

တချို့လည်း ခနဲ့တဲ့တဲ့ ဟာသပြောတယ်။ အများကြီးသိတဲ့ လူချင်း မို့ ဝိဇ္ဇာသလ္လာများ ဖုံးကြလေသလား မသိ၊ ဟီဟိ တဲ့။ ဘယ့်နှယ် အဝိဇ္ဇာအမှောင် ဖုံးတယ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဝိဇ္ဇာသလ္လာ ဖုံးရတယ်လို့။

မလိုတဲ့သူ တစ်ယောက်တလေကလည်း ပြောတာပဲ။ ဒီအဘိုးကြီးတွေ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသိအမှတ်မပြုချင်လို့ ဘူးခံနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ဒီအဘိုးကြီး နှစ် ယောက်ရဲ့ ခြေသလုံးတွေ ကြားထဲတင်နေ၊ ဒီအဘိုးကြီးနှစ်ယောက် လက်နဲ့ တို့ထားတာမှ စားကောင်းတယ်ထင်တဲ့ ခေတ်သိတွေကတော့ ဒီအတွေးမျိုး ဘယ်တော့မှ မဝင်ဘူး။ ဘဝမှာ အများကြီး သိတဲ့ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် လောက် လူလူချင်းအပေါ် လေးစားမှုထားတာ၊ မေတ္တာရှိတာမျိုးတော့ မမြင် ဖူးဘူးလို့ ဆိုကြတယ်။ စကားလုံးအရသာ ကြမ်းတမ်းချင် ကြမ်းတမ်း သွားမယ် ဘာပြောပြော စေတနာ ကရုဏာက အပြည့်ဗျလို့ ယုံကြည်ကြ တာ။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိကြဘူးဆိုလို့ ဘေးလူတွေကရော မပြောကြဘူးလားလို့ မြို့ကလူတွေအပေါ် အပြစ်တင်ပုံချလို့တော့လည်း မရဘူး။ သူတို့လည်း သူတို့နည်း သူတို့ဟန်နဲ့ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ လမ်းကို ထိပ်တိုက်မသိသိအောင် ဂဟေဆက်ပေးဖို့ ကြိုးစားကြတာပါပဲ။ ခန်းမဂုရုဆီရောက်တော့ ဟစ်တိုင်ဂုရုအကြောင်း မသိမသာ စကားလုပ် ပြောတာ၊ အဲသလို အပြန်အလှန်ပဲ ဟစ်တိုင်ဂုရုရှေ့ ခန်းမဂုရုကို ချီးမွမ်း တာမျိုး လုပ်ကြပေမယ့် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း ဒါမျိုး ရှိသလား ရယ်လို့ အရေးတယူလုပ်ကြပေမယ့် နာမည်ကြားဖူးသွားတာက လွဲလို့ တခြားဘာမှ အစဖော်မရကြပုံပါပဲ။ တခြားကမ္ဘာက ဂြိုဟ်သားတစ်ကောင် အကြောင်း ကြားရတဲ့အလားပေါ့။ သို့ပေမဲ့လည်း “ငါ့လို နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးတာလား”လို့ ဝေခွဲမရဖြစ်နေကြပုံက အထင်းသားကြီး။ ဒါလည်း ရိုးရိုးသားသားဆိုတာ အသိသာကြီးပါ။

မြို့ကလူတွေဟာ ဒီလောက်နဲ့တင်လည်း ဘယ်ရပ်မလဲ အဘိုးကြီး နှစ်ယောက် ပွဲလမ်းသဘင်တွေမှာ ပက်ပင်းဆုံဖို့ မိတ်ဆက်ဖို့ ကြိုးစားပေ မယ့်လည်း ဒီအဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ဆိုတာ ပွဲရယ်၊ အခမ်းအနားရယ်လို့ တက်ချင်ကြတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်ပွဲမှလည်း တက်ခဲ့ကြပုံ မရဘူး။ အစဉ်တစိုက် ငြင်းလေ့ရှိကြတယ်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်တာလည်း ပါမယ်။ သူတို့မှာ သူတို့အိမ်တံစက်မြိတ်အပြင် တစ်လက်မ အကွာကို မရောက်တာတောင် နှစ်ချင့်နေကြပြီကိုး။ အိမ်အောက်က ကွပ်ပျစ်ကလေးမှာပဲ အကြမ်းအိုးကလေးတစ်လုံးချပြီး အများကြီး သိတဲ့ဘဝကို

ဖလသမာပတ် ဝင်စားရင်း ငြိမ်ကုပ်နေကြတော့တာ။ နောက်ဆုံးတော့ မြို့ကလူတွေလည်း စိတ်လျှော့လိုက်ကြတယ်။ အင်းလေ၊ အသက်အရွယ် ကလည်း ကြီးပြီ၊ လုံးလုံးကြီး အားလုံးကို မသိတော့၊ မေ့သွားတော့တာ မျိုးထက်စာရင် တစ်ခုတစ်စုံ တစ်ယောက်လောက်ကို မေ့နေတာ၊ မသိတာ မျိုးက ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးလို့ ဖြေယူကြရတာပါပဲ။

မြို့ကလူတွေဟာ နောက်ဆုံးမှာ လက်လျှော့လိုက်ကြရတယ် ဆိုပေမယ့် သူတို့စိတ်ထဲ အများကြီးသိတဲ့ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် တစ်ကွပ်ပျစ် တည်း၊ တစ်ဝိုင်းတည်း၊ တစ်ပြေးတည်းထိုင်လို့ စကားအပြန်အလှန် ပြောဆို ကြတာမျိုးကို ကြည့်ချင်မြင်ချင်တဲ့ စိတ်ကတော့ သေဆုံးမသွားကြပါဘူး။ တချို့ဆိုရင် ခန်းမဂုရုကို မေးခွန်းတစ်ခု မေး၊ ရလာတဲ့ အဖြေကို မှတ်၊ ဟစ်တိုင်ဂုရုကိုလည်း တူသော မေးခွန်းမေး၊ ပေးတဲ့ အဖြေမှတ်။ ထွက်လာတဲ့ အဖြေနှစ်ခုကို အပြန်အလှန် ပြန်ပေးပြီး ကြားကနေ ဟိုပြေးဒီပြေး ဆွေးနွေး ကြသေးတာ။ နားထောင်လို့တော့ ကောင်းသား၊ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်း သားလို့ ပြောစမှတ်ပြုကြရပေမယ့် ပင်ပန်းတာ အဖတ်တင်တာပါပဲ။ မေးခွန်း တစ်ခုအတွက် မှန်တဲ့အဖြေဆိုတာ တစ်ခုတည်း ရှိတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

ကျွန်တော်တို့မြို့လေးမှာ ခုထက်ထိ အဲဒီ အများကြီး သိတဲ့ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် ရှိနေဆဲပါ။ အချိန်တွေကလည်း မပြောမဆိုနဲ့ ကုန်လာ၊ နှစ်တွေလည်း ကြာလာတော့ အများကြီးသိတဲ့ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်လည်း တစ်နေ့တခြား လေထိုးကျွတ်ဖာဆိုင်က ကျွတ်ဖတ်တွေလို ပုံမှန်ကြီးသာ ရှုံ့တွ အိုမင်းလို့လာတာပါပဲ။ အရင်လို အများကြီးသိတုန်း၊ အများကြီး သိခြင်းအပေါ်ကိုမှ နောက်ထပ်သော သိမှုအသစ်တွေ တိုးမြဲ တိုးနေတုန်း ဆိုပေမယ့် အရင်လို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်လည်း မသိမြဲ မသိတုန်းပါပဲ။ အဆိုးဆုံးတစ်ခုကတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကိုသူတို့ပါ တစ်ချက် တစ်ချက် မေ့သလိုလို ဖြစ်လာတာပါ။ အဲဒါကလည်း တစ်နေ့တခြား တိုးတိုးလာတယ်။ တချို့နေ့တွေမှာ နာရီပေါင်းများစွာကြာအောင် “ငါက ဘယ်သူလဲ” လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးယူနေရတဲ့ အခြေအနေကို တရွေ့ရွေ့ ရောက်လာ ကြတယ်။ ဒါပေမယ့်ဗျာ အဓိကအချက်ဖြစ်တဲ့ အများကြီးသိတဲ့လူဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့တော့ တကယ့်ကို ထိုက်တန်နေကြတုန်းပါ။ သိမှုနယ်ပယ်တွေလည်း တိုးမြဲတိုးဆဲပေါ့။ ပုံစံကြည့်ရတာတော့ အဲဒီသိမှုအသစ်တွေကပဲ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်သိခြင်းဆိုတဲ့ နယ်ပယ်အထိပါ ချဲ့ထွင် နေရာယူလိုက်ကြပုံပါပဲ။

ဝတ္ထုဖတ်ခြင်း

ဝတ္ထုတိုဟုဆိုလိုက်လျှင် ကျွန်တော် ဦးဆုံးပြေးမြင်သည့် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှာ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်ရေးသားသည့် ဘကြီးအောင် ညာတယ် ဝတ္ထုပင် ဖြစ်သည်။ ရွှေစင်ရုပ်ကလေးကို စွဲလမ်းမိသည့် မောင်ချစ်ကလေး၊ ထိုစိတ်ဖြင့်ပင် ရင်ကွဲနာကျ သေဆုံးသွားရသည့်အဖြစ်၊ ကလေးတစ်ယောက် ၏ စွဲလမ်းတပ်မက်စိတ်၊ ယုံကြည်မှု၊ မောင်ချစ်ကလေး၏ အုတ်ဂူတွင် ရေးထွင်းထားခဲ့သည် ဆိုသည့် “လို၍မရသော ဆင်းရဲ” ဟူသော စာသား ကလေး စသဖြင့် အလွန်ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသည့် ဇာတ်လမ်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ် ရေးဖြစ်သည့် အကြောင်းအရင်းကလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်။ “ဘကြီးအောင် ညာတယ်” ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအသွားသည် ခေတ်တိုင်းတွင် ရှိမြဲဖြစ်သော ပေါ့တီးပေါ့လျော့ လက်လွှတ်စပယ် လိမ်ညာပြောဆိုတတ်သည့် လူကြီးများ၊ အခြား လူ့ဘဝ ဖြစ်ရပ်များ၊ အစိုးရနှင့်ပြည်သူ စသဖြင့် နိမိတ်ပုံတစ်ခုအဖြစ် ကျွန်တော့် စိတ်တွင် စွဲလမ်းနေမိသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ထိုဝတ္ထုတိုကလေးကဲ့သို့ပင် အခြား စွဲလမ်းနေ သည့် ဝတ္ထုတိုများစွာလည်း ရှိနေပါသေးသည်။ ဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော်မမလေး ရေးခဲ့သည့် “သည်မိုး” ဟူသော ဝတ္ထုတိုကလေး ထိုဇာတ်လမ်းတွင် ဝတ်စရာ ထဘီတစ်ထည်မှအပ အခြား မရှိ။ အလွန်ဆင်းရဲလှသည့် အမျိုး သမီးငယ်လေး နှင်းဥ၊ ဖျားနာနေ၍မှ ခြုံစရာ စောင်ထည်မရှိရှာ ထဘီကိုပင် လုံအောင် ခြုံထားရသော ဂီလာန အမေဖြစ်သူ သက်သာစေရန် စပါးကျီကြီး တစ်ခုမှ ဂုန်နီအိတ်များ သွားရောက်ခိုးယူရင်း မုဒိမ်းကျင့်ခံခဲ့ရသည့် သနား စဖွယ် နှင်းဥကလေး၏ အဖြစ်။

ဆရာဂုဏ်ဝင်း ဘာသာပြန်သည့် ဂျက်လန်ဒန်၏ မီးဖိုလှည့်ပါ၊ ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်၏ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ညတစ်ည၊ ဆရာကျော်အောင်၏ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်၊ ဆရာမ နုနုရည်(အင်းဝ)၏ ထဘီကလေး တစ်ထည် စသဖြင့် ရင်နင့်ဖွယ်ဇာတ်လမ်းများဖြင့် ဝတ္ထုတိုများ။ ထိုကဲ့သို့ ဝတ္ထုတိုများ သည် ကျွန်တော်တို့၏စိတ်ကို သိမ်မွေ့နူးညံ့လာစေသည်။ ကိုယ်ချင်းစာ တရားကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ လူတို့၏ ရုန်းကန်ရခြင်း ကြီးသော ဒုက္ခများ၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ လူတန်းစားပြဿနာများကို ခံစားသိလာစေရပြီး ယဉ်ကျေးသော လူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့လည်း ရောက်ရှိစေပါသည်။

ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးခဲ့သော ထို ဝတ္ထုတိုများကဲ့သို့ လူ့ဘဝတွင် လူတိုင်းသည် မိမိအတိုင်းအတာနှင့် မိမိ ခက်ခဲမှု ဘဝဒုက္ခများ၊ လောကဓံ များကို ကြုံတွေ့ရသည်းချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထို့အတူပင်။ ကိုယ်တိုင် ခဲယဉ်းသော ဘဝနေ့ရက်များကို ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိသော အခြားသူများ ကျပ်တည်းစွာ ရုန်းကန်လွန်းရသော ဘဝများကိုလည်း တွေ့မြင်နေရသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ပင်ပန်း ဆင်းရဲခြင်းကို စိတ်ပျက် ညည်းညူမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် ထို စိတ်ညစ်ညူးစရာများဖြင့်ပင် အသားကျနေသလား မပြောတတ်၊ ပျော်နေ ကြသလို ဖြစ်နေပါသည်။ တကယ် ပျော် မပျော်တော့ မသိနိုင်ပါ။

အခြားစိတ်ပျက်ဖွယ် ဘဝဇာတ်လမ်းများကို ကြားရသည့်အခါ တိုင်းတွင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒုက္ခကြီးနေရသည့်ကြားမှပင် အခြားသူ များ၏ ဆိုးဝါးသော ဘဝဇာတ်လမ်းများကိုလည်း စုတ်သပ်မိပါသည်။ အဖြစ်ဆိုးခြင်းကို ကြည့်၍ စာနာသနားစိတ်ဝင်မိကာ လောက၏ အညှာတာ မဲ့မှုကို တောက်ခေါက်မိပါသည်။ သို့သော် စာနာသနားရုံမျှသာ၊ ဝင်ရောက် အကူအညီပေးရန်ကား အခြေအနေ မရှိခဲ့ပါ။ ဆိုးရွားလွန်းလှသော ဘဝကံကြမ္မာများနှင့် ဆုံတွေ့နေရသော လူတို့အကြောင်းကို လူတော်တော် များများက မသိချင်ကြပါ။ အချို့လူများဆိုလျှင် သူတို့၏ မပြောပလောက် သော အကျပ်အတည်းလောက်ကို ညည်းညူပြကာ “တော်ပါပြီ၊ ကိုယ့်ဘဝနှင့် ကိုယ်တောင် ဆိုးလှပါပြီ။ စိတ်ညစ်စရာတွေ မကြားချင်၊ မတွေ့ချင်တော့ ကြောင်း” ပြောသည်များကိုလည်း ကြုံခဲ့ရဖူးပါသည်။ အပြစ်တော့လည်း မဆိုသာပါ။ လူမှန်သမျှ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သာ ဗဟိုပြု နေထိုင်ကြသည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲတွင် ယခင်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ယခုတော့ မတွေ့မမြင်ရသည်မှာလည်း ကြာပါပြီ၊ ဘယ်ရောက် နေသည် မသိတော့။ ထိုအမျိုးသမီးကို အမြဲ အထုပ်အပိုးများနှင့် တွေ့ရတတ် သည်။ ခေါင်းပေါ်မှာ အဝတ်အစားထုပ် တစ်ထုပ်၊ လက်နှစ်ဖက်မှလည်း အထုပ်အပိုး အကြီးကြီးတွေနှင့် နောက်ပြီး မျက်နှာအမူအရာမှာလည်း အမြဲ အထိတ်တလန့်ပုံမျိုး။ ပထမတွေ့စကတော့ ခရီးအသွား၊ ခရီးအပြန် များလှသည်ဟု ထင်မိသေးသည်။ နေ့စဉ်လိုလို မြင်တွေ့နေရသောအခါ ဤအမျိုးသမီးသည် အဘယ်ကြောင့် သွားလေရာ အထုပ်အပိုးနှင့် ဖြစ်နေ ရသနည်းဟု ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ မေးမြန်းကြည့်မိသည့်အခါကျမှ စိတ် ဝေဒနာသည်မှန်း သိရသည်။

သူ့စိတ်ဝေဒနာဖြစ်ရပုံ ဇာတ်လမ်းကလည်း နာကျင်စရာ။ သူ နေထိုင်မကောင်း မိန်းမရောဂါ ဖြင့် အိပ်ရာထဲ လဲနေချိန် သူတို့လမ်းထဲ

မီးလောင်လေရာ သူ့အိမ်အပါအဝင် အိမ်သုံးလေးငါးအိမ် မီးထဲပါသွားသည်။ ထိုစဉ်က အပြင်းအထန် နာမကျန်းဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့မှာ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ထောင်းထောင်းကြေကျသွားပြီး ပြင်းထန်စွာ စိတ်ဒဏ်ရာရသွား သည် ထင်သည်။ တစ်ပတ်မှာ သုံးလေးရက်လောက်တော့ အထုပ်အပိုးတွေ ပြင် သယ်ချ မြို့ထဲထွက်သွား အမြဲလုပ်နေတတ်သည်။ ထိုသနားစရာ အမျိုးသမီးအကြောင်းကလည်း ရေးမည်ဆိုပါက ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ကောင်း ကောင်းဖြစ်နိုင်သည့် ဇာတ်လမ်းမျိုး။ ထို့အဖြစ်ထက် ပိုဆိုးသည့် ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်လည်း ရှိပါသေးသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်လောက်တုန်းက တစ်ရက်မှာ ညကိုးနာရီလောက် ကျွန်တော် မြို့ထဲသို့ထွက် ကွမ်းယာဝယ်နေစဉ် ကွမ်းယာဆိုင်ဘေးတွင်ထိုင်နေသည့် ကောင်မလေးတစ်ဦးအား လူတစ်ယောက်က အတော်ကလေး ပြင်းပြင်းထန်ထန် အော်ငေါက်နေသည်။ ဘာကြောင့် လူကြားသူကြား အော်ကြီးဟစ်ကျယ် အော်ငေါက်နေသည်မသိ။ ကျွန်တော့်မှာ ထိုအဖြစ်ကို ကြည့်၍ စိတ်ပျက်နေမိသည်။ မောင်နှမသားချင်းပဲ ဖြစ်ဦးတော့ လူလယ် ခေါင်တွင် အော်ငေါက်တာမျိုးက မလုပ်သင့်။ သို့နှင့် ဘာကိစ္စ ဖြစ်ကြပါလိမ့် ဟူ၍ နားစွင့်မိတော့ ည ဆယ့်နှစ်နာရီ၊ တစ်ချက်ဆိုလျှင် ထိုကောင်မလေးက သူတို့လမ်းထဲ ရပ်ထားတဲ့ ကားမှန်တွေကို ခဲနဲ့ပစ်ပြီး လိုက်လိုက်ခွဲလို့တဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ စဉ်းစားမရ။ ဘယ့်နှယ်၊ ဒီကောင်မလေးက ညကြီးမိုးချုပ်ကြီး ဒီလို လိုက်လုပ်နေရသလဲ။ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ တွေးတော၍မရ။

ကောင်မလေးကို ကြည့်မိတော့လည်း ကောင်မလေးပုံမှာ သူ့ကို လူတစ်ယောက် အော်ငေါက်နေသည်ကိုမှ သိပုံမပေါ်၊ အရေးမစိုက်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် မေးထောက်ထိုင်ကာ လမ်းမကြီးပေါ်ကို ငေးမောနေသည်။ ဆူပူအော်ဟစ်နေသူမှာလည်း အအော်မပျက်။ “ရဲတိုင်ပြီး ဖမ်းခိုင်း ရမလား၊ ဟာ၊ ငါပစ်ကန်လိုက်ရ” စသဖြင့် ကြိမ်းမောင်းနေဆဲ။ ကောင်မလေးကတော့ အေးအေးပင်။ ကျွန်တော့်မှာ မျက်စိရှေ့က အဖြစ်အပျက်ကို နားမလည်။ သို့နှင့် ကြိမ်းမောင်းသည့်လူ ပြန်သွားတော့မှ ကွမ်းယာဆိုင်က လူကို အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို မေးကြည့်မိသည်။

ဇာတ်လမ်းက ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကောင်မလေးမှာ ယဉ်ယဉ် လေး ရူးနေသည် တဲ့။ အရင်က ထိုကွမ်းယာဆိုင်နံ့ဘေးက လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွင် ပန်းကန်ဆေး ရေနွေးအိုးတည် ဈေးဝယ် လုပ်သည်။ ထိုသို့ လုပ်နေရင်းကပင် တစ်စနှင့်တစ်စ စိတ်လွတ်လွတ်လာပြီး ယနေ့အခြေအနေ ဖြစ်ရသည်တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက်နှင့် ရပ်မနေ ဇာတ်ကြောင်းစုံ အောင် စပ်စပ်စုစု

လျှောက်မေးကြည့်သည်ပေါ့။ ထိုမိန်းကလေးမှာ မိသားစု မရှိဘူးလား အဖေအမေ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မေးမြန်းရာ ရှိတော့ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကွမ်းယာသည်ကလည်း ဂဃနဏ သေချာမသိ။ သူ့မိသားစု ကလည်း အင်မတန်ဆင်းရဲတော့ ဒီလိုဖြစ်နေတာ ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားတာ လိုလို ဘာလိုလိုနှင့် လက်လွှတ်ခြေလွှတ် ဖြစ်နေရသည်။ သနားဖို့ကောင်း လှတဲ့ မိန်းကလေး။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ညဆိုလျှင် ဒီပလက်ဖောင်းပေါ်မှာပင် အိပ်သည်။ ဗိုက်ဆာလျှင် သူ လုပ်ခဲ့သောဆိုင်တွင် တောင်းစားသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်ကလည်း သနားသော်ငြား အခြားအကူအညီ ဘာမှမပေးနိုင်သဖြင့် ထမင်းတော့ ကျွေးထားသည်တဲ့။ ကားမှန်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ခွဲတယ် တော့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါ။ တခြားတော့ ဘာမှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ထွေထွေ ထူးထူး အနှောင့်အယှက်မပေး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ နေ့လယ်ဆိုလျှင် ရထား သံလမ်းနံဘေး ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ ငေးနေမည်။ ညဆိုလျှင် ဤပလက်ဖောင်း ပေါ်တွင် မအိပ်မီ တစ်ညလုံး ကားလမ်းမကို ငေးမောနေမည်။ ဒါပါပဲ သူ့ဇာတ်လမ်းမှာ မိနစ်ပိုင်းကလေးမျှနှင့် ပြောပြ၍ ပြည့်စုံနေပြီ။ မိန်းကလေး မှာ အရပ်အမောင်းနှင့် ရုပ်ရည်အရ အပျိုဖော်ဝင်ကာစအရွယ်ဟု ထင်ပါ သည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ဒီအရွယ်များဆိုလျှင် ဖြစ်တတ်သော သဘော ကို တွေးမိကာ စိတ်လေးစွာဖြင့်ပင် ထိုမိန်းကလေးအတွက် ပူပန်နေမိသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်လည်း ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။

မြို့အတော်များများတွင် ထိုသို့ လေလွင့် ပစ်အထားခံရသော စိတ်ဝေဒနာသည်များ ပေါများလှပါဘိ။ သူတို့က အားလုံးကို လျစ်လျူရှုကာ စိတ်ဝေဒနာခံစား ရူးသွပ်နေကြရသလို သူတို့ကိုလည်း အားလုံးက လျစ်လျူရှုထားကြသည်ပဲ မဟုတ်လား။ အရွယ်ငယ်ငယ်အရူးများ၊ သက်ကြီး ရွယ်အိုအရူးများ လမ်းပေါ်က အရူးတွေအကြောင်း စာရေးရလျှင် ကုန်နိုင် အံ့ပင် မထင်။ အရူးတော်တော်များများကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ များသောအားဖြင့် ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ဖူးသည့် အရူးအားလုံးနီးနီး၏ ရူးသွပ် သွားရခြင်း အကြောင်းအရင်းမှာ အလွန်အမင်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းပင် ဖြစ်နေသည်။ ကဗျာဆရာလှသန်း၏ “အာရှတိုက်ရဲ့ တစ်နေရာ” ကဗျာထဲက “ငွေမရှိတာလည်း အသက်အန္တရာယ်နဲ့ နီးတာပဲ” ဟူသော စာသားကို သတိရမိသည်။

ပြီးခဲ့သည့် ခြောက်လလောက်က ညဘက်ဆိုလျှင် ကားမှန်တွေ လိုက်လိုက်ခွဲသည်ဆိုသည့် မိန်းကလေးက ကလေးတစ်ယောက် မွေးပါသည်။ ထိုသတင်း ကြားရတော့ ကျွန်တော် မအံ့သြခဲ့ပါ။ မျှော်လင့်ထားသည့်အ တိုင်းပဲ

မဟုတ်လား။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည့် ဘယ်သူမှန်း မသိနိုင်သည့် လူ့တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် နှစ်ကောင်ကို အပြစ်တင်ရမည်လား၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း ကိုပဲ ဆဲဆိုရမည်လား၊ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်လာတော့မည်ဆိုသည်ကို ကြိုမျှော်လင့်သိရှိနေသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ကျိန်ဆဲရမည်လား။ အပြစ်တင်စရာ လူလည်း ရှာမတွေ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် ဤအတိုင်းပင် ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ဆိုလျှင် အကြိမ် ကြိမ် မြင်ခဲ့ ကြုံခဲ့ဖူးသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ကြုံခဲ့ဖူးသော၊ တွေ့ခဲ့ဖူးသော အိမ်ခြေယာမဲ့ လေလွင့်စိတ်ရောဂါ သည် အမျိုးသမီးတိုင်းသည်၊ အရူးမတိုင်းသည် တစ်ချိန် ချိန်တွင် အလိုလို ဗိုက်ကြီးလာမြဲပင် ဖြစ်နေသည်။ တရားခံကို ဘယ်တော့မှ မသိရ။ ထိုအခါမျိုးတွင် ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတို့မှာ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင် ရမည် မသိ။ ယုတ်မာလွန်းသော အမည်မသိ မုဒိမ်းကောင်ကိုလည်း မဖော် ထုတ်နိုင်။ ဤသို့ဖြင့် အရူးမများ၏ ကိုယ်ဝန်ရင့်လာ။ အပြစ်ကင်းစင် လွန်းလှသော ကလေးငယ်တစ်ယောက် လူ့လောကကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြင့် စတင်ရင်ဆိုင်ရန် ရောက်လာ။ ဘုရားပေးတဲ့ ကလေးပဲ ဆိုပါတော့ဟု ဆိုကြသည်။

လူ့အသိုင်းအဝိုင်း လူ့လောကက ရေးလိုက်သော ဝတ္ထုများသည် စာရေးဆရာတို့ စိတ်ကူးဖြင့် ရေးထုတ်လိုက်သော ဝတ္ထုများထက် အဆ ပေါင်း များစွာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှပါသည်။ ကြင်နာခြင်း ကင်းမဲ့လှ ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဖတ်၍ပင် မဆုံးနိုင်တော့ပါ။

၂၀၁၇ အောက်တိုဘာ

သရဲအက်ဆေး

သရဲတွေ တကယ် ရှိ၊ မရှိ ဆွေးနွေးတာ တော်တော် ခေတ်နောက် ကျတဲ့ ဆွေးနွေးမှုမျိုးပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ သူ့ဟာသူ ရှိရှိ၊ မရှိရှိ ဘာမှ မဖြစ်တဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း သရဲတွေ တကယ်ရှိတယ် ဆိုရင်လည်း “နေပါဦး၊ အဲဒီသရဲတွေဟာ ဘာလုပ်ဖို့ ရှိနေကြတာလဲ”လို့ သရဲနဲ့များ လမ်းကြုံရင် မေးပေးစမ်းပါလို့ တချို့လည်း စချင် နောက်ချင်ကြမယ် ထင်တယ်။ အဲဒါတွေက ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အနှောင့်အယှက် မဖြစ် ပါဘူး။ မနေနိုင်လို့ အားလည်း အားနေလို့ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ဆွေးနွေး ငြင်းခုံပွဲ လုပ်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ သရဲရှိတဲ့ဘက်က နေချင် တယ်။ ဒါပေမဲ့ သရဲမရှိပါဘူးလို့ ငြင်းမယ့်လူ ဒီဘက်ခေတ်မှာ ရှိမှ ရှိပါ ဦးမလား မသိဘူး။ အဲဒီလို မဟုတ်လည်း သရဲရှိပါတယ်လို့ သိလျက်နဲ့ တစ်ဖက်ဖက်မှာနေပြီး ငြင်းခုံရမယ်ဆိုလို့ သရဲမရှိဘူးဆိုတဲ့ ဘက်ကနေ ငြင်းချင်တဲ့လူ ရှိပါ့မလား မပြောတတ်ဘူး။

တကယ်တော့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အရေးမကြီးချင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်ဟာကမှ အရေးမကြီးပါဘူး။ လူတော်တော်များများမှာတော့ အပ်ပေါက်ကလေးထဲ အပ်ဝင်သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တာ၊ လက်ရေးလှတာ၊ လက်ခလယ်ထက် လက်သူကြွယ်က ရှည်နေတာ၊ ပလွေသံလိုမျိုး လေချွန် တတ်တာ စတာလေးတွေကအစ ဂုဏ်ယူချင် ဂုဏ်ယူနေတတ်ကြသေး တာပဲ။ အဲဒီသဘောမျိုးပါပဲ။ ကျွန်တော်တော့ ဘဝမှာ အကြိမ်ကြိမ် သရဲ ခြောက်ခံခဲ့ရတယ်ဗျာ။ အဲဒါ ဂုဏ်ယူစရာလားတော့ မသိပေမယ့် အနည်း ဆုံးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဘီယာဆိုင်မှာ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အခါ ပြောစရာတစ်ခုတော့ ရတာပေါ့။

သရဲတစ္ဆေဆိုတာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်ကလည်း အတော် ကလေး၊ လွန်လွန်ကဲကဲလို့တောင် ပြောလို့ရမယ်ထင်တယ်၊ စိတ်ဝင်စားတယ်။ သရဲဟေ့ ဆိုရင် ကျွန်တော် အရင်ဆုံး ခေါင်းထောင်ကြည့်တာပဲ။ သို့သော် လည်း လူတွေမှာ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝနဲ့ မအပ်စပ်တဲ့ ဝါသနာလေးတွေ ကတော့ ရှိတတ်ကြတာဆိုတော့ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကလည်း အဲဒီလိုမျိုးပဲဗျာ။ ဆံပင်အရှည်ထားရတာ ဝါသနာပါသူအဖို့ ဒုလ္လဘရဟန်း ဝတ်ခြင်းကိစ္စကို စွန့်လွှတ်ရသလိုမျိုးပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ သရဲတစ္ဆေဆိုရင် စိတ်ဝင်စားတဲ့ အလွန် အကြူး စူးစမ်းချင်တဲ့ ဝါ သနာဟာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ သရဲကြောက်ခြင်း ဆိုတဲ့ လက်တွေ့ဘဝနဲ့ ဘယ်လိုမှ မကိုက်ညီဘူး ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် လည်း ကျွန်တော် လက်မလျှော့ခဲ့ပါဘူး။ တတ်နိုင်သလောက်တော့ သရဲ ဆိုရင်

သိချင်တုန်း၊ ဘယ်မှာလဲ ဘယ်လိုလဲလို့ မေးလိုက်ချင်တုန်းပဲ။

ကျွန်တော် ဘယ်အရွယ်တုန်းကတည်းက သရဲစကြောက်တတ် တယ် မမှတ်မိတော့ပေမယ့် သေချာတာကတော့ အဲဒါဟာ ကျွန်တော့် ဗီဇတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ ဒီအကျင့်ဆိုးဟာ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်တော့်ကို လွှမ်းမိုးပို့ချလိုက်တာ ဖြစ်ဖို့များတယ်။ မွေးကတည်းကတော့ ဘယ်သူမှ သရဲကြောက်လိမ့်မယ်မထင်ဘူးဗျာ။ မွေးခါစကလေးအဖို့ သရဲ ဆိုတာ ဘာမှန်းဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ အဘိုးတွေ အဘွားတွေ၊ အမေအဖေတွေ၊ အဒေါ်တွေ ဦးလေးတွေက သူတို့မလုပ်စေချင်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကစားနည်းတွေကို ပိတ်ပင်ချင်ရင် မလျော်ဩဇာတွေသုံးပြီး ခြောက်လှန့် ကြတာ ကျွန်တော်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ မကောင်းတဲ့ ဓလေ့ပဲ။ တော်တော့် ကို မကောင်းတာ။

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကဆို ဒေဝေါဆိုတာကြီးနဲ့ အခြောက်ခံရတယ်။ ဘာဒေတွေကို ဘာဝေါ မှန်းလဲ မသိဘဲနဲ့ ကြောက်ခဲ့ရတာ။ နောက်ပြီးကုလားမကြီးက လာဖမ်းသွားလိမ့်မယ်တဲ့။ ဘယ်က ကုလားမကြီးက လာ ဖမ်းရမှာလဲဗျာ။ သူ့ဟာသူ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် အကြော်လေး ရောင်း နေတဲ့ဟာကို။ အကြော်မရောင်းတဲ့ ကုလားမကြီးတွေလည်း သူ့ဟာသူ နေကြတာပါပဲ။ လူတွေ မတရားပုံ ပြောပုံတယ်။ နောက်ပြီး အဲသလိုသာ မင်း ဆက်ဆော့နေမယ်ဆိုရင် မင်းဟာ မွေးစားသားပဲ ဖြစ်ရမယ်တို့ ဘာတို့ပေါ့။ တကယ့်ကို မစာမနာဗျာ။ ကလေးတွေကို သူတို့မို့ ခြောက် ရက်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ သရဲကြောက်တတ်ခြင်း ပြဿနာဟာလည်း အဲဒီလို မတော်တရော် အခြောက်အလှန့်ခံရရင်းနဲ့ ဖြစ်လာတာပဲ ဖြစ်ရ မယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့ ကောင်ပါ။ ဘယ့်နှယ့်ဗျာ မွေးရာ ပါ သရဲကြောက်တတ်တာ ဘယ်ဟုတ်ရပါမလဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သိတယ်ဗျ။ အဲဒီ သရဲကြောက်ခြင်း စိတ် အခြေအနေဟာ ကုသလို့ ဒါမှမဟုတ် ဆေးလိပ်ဖြတ်သလို ဖြတ်လိုက်လို့ ရတဲ့ ကိစ္စမှန်း ကျွန်တော်သိတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိထဲမှာ ဆိုရင် ငယ်နာမည် မောင်ထိန်လင်းကလေးဟာလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ သရဲကြောက်တတ်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ အဲဒီရောဂါကို သူကိုယ်တိုင် ပြန်ကုသတဲ့အနေနဲ့ အလောင်းအစားလုပ်ပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ တစ်ည သွားအိပ်ခဲ့သတဲ့။ အဲဒီနေရာလေး ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်လည်း ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းကို အားတွေကျပြီး အဲသလို လိုက်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်။ မရပါဘူးဗျာ။ ခွေးတစ်ကောင် ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူဖို့ နှုတ်ခမ်းစူလိုက်ရုံ ရှိသေး တယ်။ သင်္ချိုင်းကုန်းကနေ ကျွန်တော် ထပြေးတာပဲ။ ဒီဘဝမှာတော့ မဖြစ်နိုင် တော့ဘူး ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာက အိပ်မွေ့ချပြီး အကြောက် တရားကို ကုတဲ့

ဆရာဝန်မျိုး မရှိလို့ဗျာ။ ရှိများရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော် သွားဦးမှာပဲ။ အဲဒီကျရင် သရဲကြောက်တဲ့ ကိစ္စတင်မဟုတ်ဘူး။ သေနတ်ကြောက်တဲ့ ကိစ္စကိုပါ ကုရမယ့်သဘော ရှိတယ်။ လူတွေသာ သေနတ်မကြောက် တော့ရင် ဒါမှမဟုတ်ရင် သေနတ်ပြီးနေရင် သိပ်ကောင်းမှာလို့ ကျွန်တော် တွေးဖူး တယ်။ သေနတ်ပြဲပြီး ဗိုလ်ကျချင်တဲ့ကောင်တွေတော့ သေချာပေါက် ဆိတ်သုဥ်းသွားမှာလေ။ ထားပါဗျာ လမ်းတွေ ချော်ကုန်ပြီ။ လောလော ဆယ်မှာတော့ သရဲလောက်ပြီးရင်ကို ကျေနပ်ရမှာပါ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ သရဲကြောက်ခြင်းစိတ်ကိုသာ ကျွန်တော် အောင်နိုင်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သရဲကို မကြောက် တော့လို့ သရဲကို ပြန်ခြောက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ယုတ်မျိုး ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး။ တစ်ဘဝလုံး ကြောက်ခဲ့ရတဲ့ ဒင်းကို နိုင်တုန်း ဖိထောင်းလိုက်မယ် စိတ်မျိုး ဟာ တကယ် မထားကောင်းတာပါ။ ကျွန်တော်က အဲဒီသရဲတွေကို အင်တာ ဗျူးသဘောမျိုးလေး လုပ်ချင်တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီနေရာမှာ သရဲလာဖြစ် နေရသလဲ။ နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ အစားအသောက်ကရော။ ဒါနဲ့ ဘာတွေကို ဘယ်လိုများ စားသောက်ကြသတုံး ဆိုတာမျိုးတွေအပြင် အခြား ကျွန်တော်သိချင်တာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြည့် နေကျ သရဲကားတွေထဲကလို သုသာန်မှာ ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်၊ အလောင်း ကောင်ကြီးရဲ့ ဗိုက်ကို ဖောက်စားနေတယ်ဆိုတာမျိုးက အာဝါဒါးတွေပါဗျာ။ အလကား သရဲမကောင်းကြောင်း ဝါဒဖြန့်တာပဲ။ ကိုယ်တိုင်လည်း သရဲ မဖြစ်ဖူးဘဲနဲ့ သရဲတစ်ကောင်ရဲ့ နေ့စဥ်ဘဝကို ဘယ်လိုလုပ် အတိအကျ သိနိုင်မှာလဲ။

ကြာတော့ ကြာပြီ။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက သူခိုးကြီးညတစ်ည မှာ ကြုံခဲ့ရတာလေး မှတ်မိသေးတယ်။ (ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ညတိုင်းလိုလို သူခိုးကြီးညတွေချည့်ပဲလားတောင် မသိတော့ပါဘူး) ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတွေ အုပ်စုလိုက် သူများခြံထဲက ကြက်ကို ဝင်နှိုက်ကြတာ။ ကြက်ဆိုတာကို တစ်ခါမှ မခိုးဖူး၊ မဖမ်းဖူးတော့ အိပ်တန်းပေါ်က ကြက်လည်ပင်းကို လှမ်းဖမ်းတာ မမိဘဲ ကြက်က ခြံ အပြင်ကို ထွက်ပြေးပါလေရော။ ဆူညံပွက်လောကို ရိုက်ကုန်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ဖွဲ့လုံး တုတ်တွေ၊ ခဲတွေနဲ့ ကိုင်ရင်း ကြက်နောက်ကို အပြေးလိုက်ကြတာပေါ့။ (ဒီလောက် ဆူညံနေတာကိုတောင် ကြက်ပိုင်ရှင် တွေကလည်း မနိုးဘူးဗျာ) တစ်နေရာရောက်တော့ ညအမှောင်ကြီးထဲ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရမ်းသမ်းပစ်လိုက်တဲ့ သံတုတ်က ကြက် ရင်အုံတည့်တည့်မှန်ပြီး ကြက်ခမျာလည်း အွပ်ခနဲ ပစ်လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ထဲက တစ်ယောက်က ခုန်အုပ်ဖမ်းပြီး ခေါင်းကို အုတ်ခဲနဲ့ နှစ်ချက်လောက် ဆင့်ထုတာပေါ့။ တွေးကြည့်ရင် ကြက်သီးထစရာဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ တော် တော် ရက်စက်ကြတာပဲ။ ကြက်နေရာက

ဝင်တွေးကြည့်မိတိုင်း အဲဒီညကို ကျွန်တော် နောင်တရပါတယ်။ ထားပါတော့။

ကျွန်တော်တို့လည်း ညသန်းခေါင်ကျော်ကြီး သွေးစက်လက်နဲ့ ကြက်အသေကြီး ခြေထောက်ကကိုင်ပြီး ချက်စားမယ့်အိမ်ကို သုတ်ခြေတင် ပြေးကြ။ အိမ်ရောက်တော့ အိမ်တံခါးတွေ အလုံပိတ် ရေနွေးအိုးတည် ရေနွေးဖျောပေါ့လေ၊ စသဖြင့် လုပ်နေတုန်း အိမ်တံခါးကို ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်းနဲ့ ဆူညံနေအောင် ထုတော့တာပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်မှာ တော်တော်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ကြတယ်။ သွားပြီ လက်ပူးလက်ကြပ် မိပြီ။ ရပ်ကွက်ရုံး ရောက်ပြီ။ ကံဆိုးရင် ရဲစခန်းရောက် အချုပ်ထဲတောင် အိပ်ရ တော့မယ်ပေါ့။ ကြက်ကို ဝှက်စရာ နေရာကလည်း မရှိ၊ သယ်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက်လည်း သွေးစက်လက်နဲ့ဆိုတော့ ငြင်းလည်း အပိုပဲကိုးဗျာ။ အဲဒါနဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် တံခါးရှေ့ မျက်နှာသေလေးတွေနဲ့ ရပ်လို့ တဒုန်းဒုန်း ထုနေတဲ့ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။ တံခါးရှေ့မှာ ဘယ်သူမှကို ရှိမနေဘူးဗျာ။ ညသန်းခေါင်ကျော်လို့ မနက် နှစ်နာရီထိုးခါနီးကြီး။ ကျွန်တော် တို့ နည်းနည်းတော့ ရင်အေးသွားပေမယ့် ဒါ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်မှန်း ရိပ်မိတာပေါ့။ အဲဒီလို တဒုန်းဒုန်း တံခါးကိုထုလိုက် ကျွန်တော်တို့က ပြေးဖွင့်လိုက် မနက်လေးနာရီသာထိုးသွားတယ်။ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ အဲဒီတုန်း ကတော့ ခေါင်းနားပန်းတွေကြီးလို့ တကယ်ကြောက်ခဲ့ရတာပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ယနေ့မှာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ သရဲခမျာ ဗိုက်ဆာလွန်းလို့ ခွဲတမ်းတောင်း တာပဲလို့ သိလာခဲ့တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော် ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်တုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ညတိုင်းနီးနီး သရဲခြောက်ခံရတယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်က ဆေးရုံကြီး ကျော်သွားပြီးမှ ရောက်တာ။ အိမ်သွားတဲ့ လမ်းကလေးဟာ လမ်းမီးမရှိလို့ အမြဲမှောင်မိုက်နေတာ တော်ရုံတန်ရုံ အမှောင်မျိုးတောင် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလမ်းက ဖြတ်သွားတိုင်း အမည်းရောင် ဆေးရည်ကန်ကြီးထဲ ဆင်းလိုက်ရသလိုကို မှောင်မည်းတာမျိုး။ အဲဒီလမ်းရဲ့ တစ်ဝက်လောက်မှာ ရင်ခွဲရုံရှိတယ်။ သေပြီးသား မသာတွေရဲ့ ရင်ကို ခွဲတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ဆိုရင် ညတိုင်း ကျွန်တော်က ဆယ်နာရီနဲ့ ဆယ့်နှစ်နာရီကြားမှ ပြန်ရတာ။ ပြန်တိုင်းလည်း အဲဒီ ရင်ခွဲရုံတံခါးပေါက်အနားမှာ လူတစ်ယောက် အမြဲ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ အမည်းရောင်ကန်ကြီးထဲမှာကို မြင်ရတဲ့လူကလည်း မည်းမည်းကြီးပဲ။ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက် နေ့တိုင်းသာ တွေ့နေရတာ သူ့မျက်နှာလည်း ကျွန်တော် မမှတ်မိပါဘူး။ မျက်နှာကြီးကလည်း မည်းမည်း ကြီးပဲကိုး။

ညတိုင်း အဲဒီရင်ခွဲရုံလမ်းက ဖြတ်ပြန်၊ ပြန်တိုင်းလည်း အဲဒီ ရင်ခွဲရုံအပေါက်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ လူကိုတွေ့၊ တွေ့တိုင်းလည်း အဲဒီလူက

သူ့ဆီကိုလာခဲ့ဖို့ လက်ယပ်ခေါ်လေ့ ရှိတယ်။ လက်ယပ်ခေါ် တိုင်းလည်း ကျွန်တော်က ပြေးတာပါပဲ။ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထလို့ပေါ့။ အဲဒါ နှစ်ချီကြာအောင် ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မငြီးငွေ့ခဲ့၊ အပြောင်းအလဲ မလုပ်ခဲ့မိဘူး။ အဲဒီသရဲကလည်း ရင်ခွဲရုံရှေ့ မတ်တတ်ရပ်လို့ အမြဲ လက်ယပ်ခေါ်နေမြဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ လက်ယပ်ခေါ်တိုင်း ကြက်သီးဖုကြီးတွေထ မွေးညင်းတွေထောင်ပြီးတော့ ပြေးတာပဲ။ ပုံမှန် လုပ်ဆောင်နေရမယ့် ကျင့်ဝတ်တွေလိုပဲ တစ်ခါမှ မပျက်ကွက်ခဲ့ဖူးဘူး။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေလိုမျိုး သရဲခြောက်ခံရတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်သီးသန့်ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ပျင်းနေမှာစိုးလို့ မဖော်ပြတော့ပါဘူး။ အဲဒီဖြစ်ရပ်တွေတိုင်းရဲ့ ဇာတ်လမ်းအဆုံးသတ်ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြေးခြင်းနဲ့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုဆိုရင် ကျွန်တော် သရဲ အခြောက်မခံရတာ နှစ်တော်တော်ကြာလာခဲ့ပါပြီ။ သရဲအခြောက်မခံရတာ ကြာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငါဟာ သရဲမှ ကြောက်တတ်သေးရဲ့လား၊ ခုများ သရဲ၊ ဒါမှမဟုတ် သရဲမတွေနဲ့များ ကြုံရရင် ကြောက်ဦးမှာလားလို့ စဥ်းစား မေးခွန်းထုတ်နေမိတယ်။ အဖြေကတော့ ငါ ကြောက်သေးတယ် လို့ပါပဲ။ ရှက်စရာတော့ ကောင်းပါတယ်။ အခြေခံအားဖြင့် ကျွန်တော်က ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားဖြစ်နေတော့ ကားလ်မက်ရဲ့ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို နှစ်သက်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ သို့ပေမယ့်လည်းဗျာ ရုပ်ဝါဒီလည်းပြောသေး သရဲကျတော့ ကြောက်တတ်တယ်တဲ့လားလို့ လူပြောသူပြောခံရမှာကလည်း စိတ်မသက် သာစရာပဲ။

သို့ပေမယ့်ပေါ့ဗျာ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ခါတွေမှာ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ရတဲ့ သရဲတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမြဲ နောင်တရနေမိတယ်။ ဥပမာဆိုပါစို့ ရင်ခွဲရုံအပေါက်ဝမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကျွန်တော်ကို လက်ယပ်ခေါ်နေလေ့ ရှိတဲ့ အဲဒီသရဲ။ ကျွန်တော်သာ သူဖိတ်ခေါ်တာကို လက်ခံပြီး သူ့အနား သွားခဲ့ရင် ဘာဖြစ်မှာလဲလို့ သိပ်သိချင်နေမိတာပဲ။ သူနဲ့ စကားစမြည်ပြောရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူက ပျောက်သွားပြန်ပြီး တခြား တစ်နေရာမှာ ပြန်ပေါ်လာ၊ အဲဒီနေရာကို လာခဲ့ဖို့ ထပ်ပြီး လက်ယပ်ခေါ်နေဦးမှာလား စသဖြင့် မသေချာ မရေရာမှုတွေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိချင်တာပါ။

သူတို့နဲ့သာ တကယ်ပဲ ဆုံဖြစ်၊ စကားစမြည် ပြောခွင့်ရခဲ့ရင် ဘယ်လိုများ သရဲဖြစ်ရသလဲကွာ၊ ငါ့လည်း ပြောပြပါဦး၊ နေရောကောင်းရဲ့ လား မင်းကြည့်ရတာ တချောင်ချောင် တမည်းမည်းနဲ့ပဲ စသဖြင့် မေးလိုက် မြန်းလိုက်ချင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး သူတို့ သရဲထဲမှာရော၊ သရဲကြောက် တတ်တဲ့ သရဲတွေ ဘာတွေများ ရှိသလား။ အဲဒါလည်း ကျွန်တော် သိပ်သိ ချင်တာပဲ။ ဥပမာ

ကျွန်တော်ဆိုရင် သရဲကြောက်တတ်တော့ ကျွန်တော်သာ သေပြီး သရဲဖြစ်ခဲ့ရင် သရဲဘဝမှာရော သရဲကြောက်နေရဦးမှာလား ဆိုတာ မျိုးပေါ့။ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့လည်း သရဲတစ္ဆေ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့များ ကြုံရလို့၊ ကြောက်တတ်တဲ့စိတ်မျိုးလည်း မရှိလို့ စကားစမြည်များ ပြောဖြစ် ခဲ့ရင် ကျွန်တော် သိချင်တဲ့ အဲဒီမေးခွန်းလေးတွေ ထည့်မေးပေးစေချင်တယ်။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားစိတ်ကူးဉာဏ်နဲ့ ကွန့်မြူးလို့ရသလောက် မေးခွန်းလေး တွေလည်း မေးကြည့်ပေးပါ။ သူတို့ကလည်း ဖြေချင်မယ် ဆိုရင်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တော့ တပ်အပ်သိနေတယ်ဗျာ။ သရဲတွေရဲ့ဘဝဟာ တကယ့်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းမှာ။

ရုတ်တရက် သာယာသွားတဲ့ နေ့တစ်ရက်

ပြီးခဲ့တဲ့ နေ့တစ်ရက်ဆီတုန်းက အရိပ်ကောင်းကောင်းရတဲ့ ထိုင် နေကျလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့ ထိုင်နေကျဝိုင်းမှာ ထိုင်ရင်း လမ်းသွားလမ်းလာ ကို ငေးလိုက်၊ ဖုန်းကလေး ထုတ်ကြည့်လိုက်နဲ့ပေါ့ ဇိမ်ကျနေခဲ့တာ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်က စားပွဲဝိုင်းရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံမှာ အသက် လေးငါးဆယ်လောက်တော့ ရှိမယ်ထင်ရတဲ့ အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းနဲ့ လူတစ်ယောက် လာထိုင်ပါလေရော။ တစ်ဝိုင်းနဲ့ တစ်ဝိုင်းဟာ ဆယ်ပေသာသာလောက် ဝေးတယ်ဆိုပေမယ့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီးမှာ လူတစ်ယောက် လာထိုင်တာဟာ တစ်မျိုးတော့ မလုံမခြုံဖြစ်သလို ခံစားရတယ်။ ပိုဆိုးတာ က ဒီလူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေတာပဲ။ သုံးလေးငါးခါမက လှမ်းလှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ ကို ကြာတော့ ကျွန်တော် သတိထားမိနေတယ်။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီလူဟာ ငါနဲ့မဆုံဖြစ်တာ ကြာလို့ ငါမေ့နေတဲ့ ငါ့အသိထဲကများ ဖြစ်နေမလားပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း အလွန်မေ့တတ်တဲ့လူမျိုးဆိုတော့ အသိများဖြစ်နေရင် အားနာစရာ၊ နောက်ပြီး သူဝတ်စားထားတဲ့ အဝတ်အစားကလည်း ခပ်နွမ်းနွမ်းနဲ့ဆိုတော့ တကယ်သာ ကျွန်တော့်အသိမိတ်ဆွေများထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ရင် သူ့စိတ်ထဲ အဝတ်အစားကြောင့် ကျွန်တော်က မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ ခဲ့တယ်လို့ ထင်ပြီး စိတ်အားငယ်သွားရှာမှာ။ ဒါနဲ့ သူ့မျက်နှာကို သေချာ ကြည့်ရင်တော့ ပြန်မှတ်မိလာကောင်းရဲ့လို့ တွေးပြီး သူ့ကို လှမ်းအကြည့် မျက်လုံးချင်းဆုံဖို့လောက်သာ စောင့်စားနေပုံရတဲ့ သူနဲ့ အကြည့်ချင်း ဆုံပါလေရော။

သူက ပြုံးပြတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်ကတော့ မမှတ်မိဘူး။ မမှတ်မိတဲ့ အပြင် သေသေချာချာတောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်နိုင်တာက ဒီလူဟာ ကျွန်တော့် အသိထဲက မဟုတ်တာ သေချာတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ ပြုံးပြနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်ဖို့ကတော့ မကောင်းဘူး။ လူမှုရေးအရ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ပြုံးပြလိုက်တာပေါ့။ သို့သော် ပြုံးပြပြီး ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်တာပဲ။ ဘာကြောင့် ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်ရသလဲဆိုတော့ ဒီလူက ပြုံးပြပြီးချင်းမှာ စကားတစ်ခုခု ပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်တာကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်လို့ပဲ။ ဘာပြောချင် သလဲတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နာရီမေးဖို့၊ မီးတစ်တို့ တောင်းဖို့

ဆိုတာမျိုးအတွက်နဲ့တော့ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်သူကမှ သူစိမ်း တစ်ယောက်ကို အကြာကြီး မျက်လုံးချင်းဆုံဖို့လုပ်၊ ပြုံးပြ စသဖြင့် အစ ပျိုးနေမှာ မဟုတ်တာ သေချာတယ်။

အကူအညီတစ်ခုခု တောင်းဖို့နေမှာပဲ။ အကူအညီတစ်ခုခု ဆိုတာက ကျွန်တော်ပေးနိုင်တဲ့ အကူအညီဖြစ်နေရင် ထားဦး။ မဟုတ်တရုတ်တွေ ဖြစ်လာမှာလည်း မလိုချင်ဘူး။ မဟုတ်တရုတ်တွေလို့ ကျွန်တော် သုံးနှုန်းရ တာက ဒီလိုပါ။

တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လမ်းပေါ်မှာ ငိုက်စိုက်စိုက်နဲ့ လမ်းလျှောက်နေတုန်း အသက်ကြီးကြီး အမေကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက် ပခုံးတို့ပြီး နာရီအချိန်မေးတာ ကြုံဖူးတယ်။

ကျွန်တော်က လမ်းလျှောက်ရာက ခဏရပ် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီးဘယ်နှနာရီပါလို့ အဖြေပေးတော့ ငါ့သားက ဒီမြို့ကပဲလားတဲ့ ထပ်မေးရော။ ကျွန်တော်လည်း ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျလို့ ရိုရိုသေသေပဲ ပြန်ဖြေတော့အဲဒီအမေကြီးက ငါ့သား၊ အမေ မြင်းမူပြန်မလို့၊ အဲဒါ လမ်းစရိတ်ကလေးလိုနေတယ် သားရယ်၊ ဘာမှလည်း မစားရသေးဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ အိတ်ကပ်ထဲက တစ်ထောင်တန်ကလေး နှစ်ရွက် ထုတ်ပြီး အမေကြီးရေ၊ ကျွန်တော်တော့ ဒါကလေး တတ်နိုင်တာ ပဲဗျာလို့ ပြောရင်း ပေးလိုက်တော့ အမေကြီးခမျာ ဆုတွေ ပေးလိုက်တာ စက္ကန့်သုံးဆယ်လောက်တောင် ကြာမယ်ထင်တယ် တသီကြီးပါပဲ။ ကျွန် တော် လည်း ပီတိစိတ်ကလေးလည်း ဖြစ်တာပေါ့။

အဲဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်လလောက်ကြာပြီး တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော် အခြားမြို့တစ်ခုကနေအပြန် လိုင်းကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်းပေါ့။ လူ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်နောက်ကျောကို ကုပ်လိုက်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ အမေကြီးတစ်ယောက်ဗျ။ ငါ့သားလေး ဘယ်နှနာရီ ရှိပြီလဲတဲ့။ ကျွန်တော်က ဒီအမေကြီး ငါ မြင်ဖူးပါတယ်လို့ စဉ်းစားတော့ အမယ်လေး မြင်းမူပြန်မယ်ဆိုတဲ့ အမေကြီး ဖြစ်နေပါရောဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ငတုံးမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ အဲဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်ပြီပေါ့။ ဒါပမဲ့ ကျွန်တော့် မှာက သိသိကြီးနဲ့ပဲ ပစ်ပစ်ခါခါ ကြီး မသိချင်ယောင်ဆောင် ထွက်သွားရမှာကို အားနာမိတယ်။ လိမ်နေတဲ့လူကို သူလိမ်နေတာ ကျွန်တော်က သိနေပါတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းကို စကားနဲ့ ထုတ်ပြောလိုက်ဖို့နေနေသာသာ အမူအရာ ကလေးနဲ့တောင် မပြရက်ဘူး။ နောက်ပြီး ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အမေ အရွယ်ကြီးပဲ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ကလေးတော့ ထားသင့်တယ်၊ ရိုင်းရိုင်း စိုင်းစိုင်း တုံ့ပြန်တာမျိုးတော့ မလုပ်သင့်ပါဘူးဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ လက်ပတ် နာရီကိုကြည့်

ဘယ်နှနာရီ ရှိပြီပေါ့ ဖြေတာပေါ့။ အဲဒီမှာ မြင်းမူအမေကြီးက ဆက်လာတယ်။ ငါ့သား၊ ဒီမြို့ကပဲလားတဲ့။ သနားဖို့ကောင်းတဲ့ တောင်းရမ်း စားသောက်သူ အမေကြီးခမျာ ကျွန်တော့်ကို သူ တစ်ခါတောင်းပြီးသား သူမှန်း မမှတ်မိရှာဘူး။ ပထမတစ်ခါတုန်းက ဇာတ်လမ်းကြီးအတိုင်းပဲ မြို့နာမည်လေးသာ ပြောင်းသွားတယ်၊ မကွေးကိုပြန်မလို့ သားရယ်တဲ့ ဆိုပြန်ပါလေရော။ အမေကြီးဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် သိပြီးသားဗျာ လှည့်ပတ်မနေပါနဲ့တော့၊ ဘာညာ ဘယ်မှာ ပြောရက် ပြောထွက်ပါ့မလဲဗျာ။ သက်ပြင်းပဲ ခပ်နာနာချပြီး အိတ်ကပ်ထဲက ငါးရာတန်လေးတစ်ရွက် ထုတ် ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဪ . . . တစ်နေရာရာကို တကယ်ပဲ ပြန်ခွင့်ရပါစေ တော့ အမေကြီးရေလို့တောင် ဆုတောင်းပေးမိပါတယ်။

လိမ်လည် တောင်းရမ်းစားသောက်သူတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူ တော်တော်များများရဲ့ အမြင်တွေကို ကျွန်တော် ကြားဖူးနေကျပါ။ အလုပ် လုပ်ချင်စိတ်မရှိဘူး၊ အလကား အချောင်စားချင်တဲ့ အချောင်သမားတွေ စသဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ သူတို့လိုလူတွေကို အပြစ်တင်နေရုံ၊ နှိမ့်ချနေရုံသက်သက် ကတော့ စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်တဲ့ လူတွေအနေနဲ့ မလုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်မျိုးလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ခံယူတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့က ဒီထက်ဆိုးဝါးတဲ့ လိမ်လည်မှုကြီးတွေ၊ ဒီထက် ပိုနည်းပရိယာယ်ပိုလှတဲ့ အချောင်သမားတွေ ကိုတောင် သတင်းစာတွေ၊ အရေးအသား ညံ့ဖျင်းလှတဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေမှာ တွေ့နေရတာပဲ။ သူတောင်းစားကိုကျမှ လုံ့စိုက်တာမျိုး ကတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးပေါ့။

အခုအဖြစ်မှာလည်း ဒီလိုများဖြစ်နေမလားလို့ ကျွန်တော်က ထင်မိနေတယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝိုင်းကလူက စကားစဖို့ ပြင်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီ မြင်းမူ-မကွေး အမေကြီးကိစ္စကို ပြေးမြင်ပြီး ဒါမျိုးပဲ လာဦးမှာလားလို့ စိုးရိမ်နေမိတယ်။ စိုးရိမ်ဆို ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲမှာ လည်း လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပိုက်ဆံကလေးငါးရာအပြင် အပိုမပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရိုင်းတယ်လို့ ထင်ကာမှထင်ရော့ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ မျက်နှာကို အပေါ်မော့ပြီး ကုက္ကိုပင်က ကုက္ကိုရွက်ကလေးတွေ လည်လည် ပြီး ကြွေကျလာတာတွေကို ငေးနေလိုက်ရတယ်။

မရပါဘူးဗျာ။ သူ့ခမျာလည်း မျက်လုံးချင်းဆုံဖို့၊ ပြုံးပြဖို့ ဒီလိုတွေ ကြိုးစားပြီးခါမှ လွယ်လွယ် လက်မလျှော့ချင်တော့ဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ သူ သောက်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကလေး မ,လာပြီး ကျွန်တော့်ဝိုင်းကို ရောက်လာပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ကရော ဘာများတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း ပေါ့။ သစ်ရွက်ကြွေတာ ငေးနေလို့ မရမှတော့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုပဲ

ဘာအကူအညီများ ပေးရပါမလဲခင်ဗျာ ဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်နေလိုက်မိတယ်။ သူစိမ်းလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ သတိကလည်း ထားရ တယ်။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်က အလိမ်ခံလိုက်ဖို့ အမြဲ အသင့်ပဲ။ ခေတ်ရဲ့ စိတ္တဇကိုက တစ်ခုခုဆိုရင် အလိမ်ခံရတော့မယ်ချည့် ထင်နေမိတာပဲ။

သူက ပြောချင်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ စကားကို စပြောပါတယ်။

“ငါ့တူရယ် ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့။ ဦးလေး အမျိုးသမီးက ဆေးရုံတင်ထားရတာ။ အဲဒါ ...”

အဲဒါဆိုပြီး ရပ်နေပါတယ်။ သူကတော့ ဆက်ပြောသင့်၊ မပြောသင့် ချိန်နေသလား မပြောတတ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ အင်း... ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲရယ်လို့ တွေးပြီး နှာခေါင်းကနေ လေထွက်မသွားတဲ့ သက်ပြင်းပဲ ချနေလိုက်မိတယ်။

အဲဒီအထိကတော့ ထင်ထားသလိုပဲလို့ ဆိုရပေမယ့် တကယ်တမ်း က ကျွန်တော်ထင်ထားသလို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ ဆက်ပြောလာတဲ့ စကားနဲ့ သိရတော့တာပဲ။ တကယ်က သူ့မိန်းမ ဆေးရုံတင်ထားတာ ပိုက်ဆံ မလောက်လို့ ရွာက အိမ်မှာရှိတဲ့ သူ့သားကို ပိုက်ဆံယူခဲ့ဖို့ လှမ်းမှာချင်တာ။ ဖုန်းက မပါခဲ့ဘူးတဲ့။ (ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သား၊ ဒီခေတ်ထဲ လမ်းဘေး က ဖုန်းဆိုင်တွေကလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဖုန်းနဲ့ နေသားကျနေသူ တွေမှာ အရေးပေါ်ဖုန်းဆက်ဖို့များ လိုလာချိန် ဖုန်းမရှိရင် တကယ့်ပြဿနာ ပဲ) ကျွန်တော်ကလည်း ဖုန်းကြည့်နေတာဆိုတော့ ဖုန်းလေးတစ်ကောလောက် ဆက်ချင်လို့ အကူအညီတောင်းချင်တာပါတဲ့။ ဩော် ပြောရောပေါ့ ဦးလေးရယ်လို့တောင် စိတ်ထဲက ပြောမိတယ်။ စောစောကသူ့အလိုလို စိတ်အံကို ကြိတ်ထားမိတာလည်း ကျသွားပြီး သက် သောင့်သက်သာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်သွားတယ်။ ရတ်တရက်ကို ထပြီး သာယာသွားတဲ့ နွေတစ်ရက်ပဲ။ ဆက်ပါ ဦးလေးရယ်၊ ဆက်ပါလို့ ဖုန်းကို ထိုးပေးလိုက်တော့မှ သူ့ခမျာ စောစောက ငယ်ထားတဲ့ မျက်နှာကလေး ပြုံးလိုက်နိုင်တယ်နဲ့ တူပါတယ်။ ရွာသူရွာသားဆိုတော့လည်း ဖုန်းပြောတာ မြန်ပါတယ်၊ တိုတိုနဲ့ လိုရင်းပါပဲ။ လမ်းတစ်ဖက်ကနေ ကြားလောက်အောင် အသံကျယ်တာတစ်ခုတော့ ပြောစရာရှိတာပေါ့။

သူ့ကိစ္စပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆေးရုံကို ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်လို့ နှုတ်ဆက်ရင်း ကျွန်တော့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ဖိုးပါ ဘေးလူတွေ အမြင်မှာ မြင်မကောင်းတော့အောင် အတန်တန် တားတဲ့ကြားက ဇွတ်ရှင်းသွားလေရဲ့။ ဆေးရုံဘက်ကို သူထွက်သွားလေတော့ ကျွန်တော်လည်း အဖြစ်အပျက်ကို စဉ်းစားမိပြီး ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်

ပြန်ဖာထေးနေမိတယ်။ တကယ်တော့ ဒီလူကြီးအပေါ် သူတောင်းစားများ ဖြစ်နေမလားရယ်လို့ လျှောက်တွေးပြီး နှိမ်နှိမ်ချိုးချိုး လုပ်မိတယ် ဆိုတာကလည်း လက်ငင်းမှာ ကိုယ်တိုင်ကကို လက်ဖက်ရည်ဖိုးအပြင် အခြား မပါလို့သာ ဖြစ်ရတာပဲ မဟုတ်လား။ နည်းနည်း ကသိကအောက် ဖြစ်မိတယ် ဆိုပေမယ့်လည်း ပြီးခဲ့တဲ့ နေ့တစ်ရက်တုန်းဆီက အကြောင်း ပဲလေ။ ခုတော့ ဘယ်လိုမှလည်း မနေတော့ပါဘူး။ ကြာခဲ့ပြီပဲဟာ။

ဝတ္ထုညံ့များ ရေးသားခြင်း

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ကျွန်တော် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်တယ်။ ဇာတ် လမ်းက မဆိုးလှပေမယ့် ဆွဲဆောင်မှုလည်း မရှိ၊ ကျွန်တော့် အရေးအသား ကလည်း ဖွယ်တယ်တယ်မို့ သိပ်မကောင်းလှဘူး။ ကျွန်တော်က ဝတ္ထုတို ကောင်းကောင်း ရေးတတ်သူမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သိပ်လည်းမရေးဖြစ်ဘူး။ ရေးဖြစ်ရင်လည်း ညံ့တာက များနေတော့ ဝတ္ထုတိုရေးဖို့ကို သိပ် အာရုံမကျ တော့ဘူး။ နောက်ပြီး ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုတိုဘာသာပြန်တွေ၊ ဆရာကြီး ဆရာမကြီးတွေရဲ့ ပင်ကိုရေး ဝတ္ထုတိုကောင်းကောင်းတွေ အများကြီး ဖတ်ခဲ့ဖူး၊ အရသာခံ ခံစားခဲ့ဖူးတော့ ကိုယ်ရေးတာညံ့မှန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိနေတယ်။ ဒီတော့ မဂ္ဂဇင်းဘာညာ ဘယ်မှလည်း မပို့ဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီ မနှစ်က ရေးဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ညံ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုရဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးကို အခု ပြောပြချင်တာပါ။ ဇာတ်လမ်းက ဒီလို။

ကျွန်တော်ဟာ မိန်းမက ဝန်ထမ်းမို့ နယ်တကာလှည့် နေထိုင်ရတဲ့ လူပေါ့။ မြို့တွေ မြို့တွေ မြို့ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ဖူးတယ်ပေါ့။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်ဟာ မရောက်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ နှစ်အကြာကြီးနေခဲ့တဲ့ မြို့တစ်မြို့ကို ပြန်ရောက်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် လေပစ်ပေါ့။

ညနေစောင်းတော့ အတူထိုင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပြန်ပြီ။ တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒီကောင်က ကျန်းမာရေးလိုက်စားတဲ့ကောင်စား။ ညနေတိုင်း တောင်တက်နေကျတဲ့။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိုပါ ရောက်တုန်း တောင်လိုက် တက်ဖို့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း မရောက်ဖြစ်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ မြို့ကို အပေါ်စီးက ကြည့်ချင်စိတ်ကလေးကလည်းရှိ အဲဒီမြို့အရှေ့ဘက်က တောင်ကိုလည်း ဒီမြို့မှာ နေစဉ်ကတောင် သိပ်မတက်ဖြစ်ခဲ့တော့ တက်မယ် ကွာ ဆိုပြီး တောင်တက်ကြတယ်။

ဝတ္ထုတိုဆိုတော့လည်း အများက သတ်မှတ်ထားတဲ့ စကားလုံး အရေအတွက် စာမျက်နှာအရေအတွက်လောက် မရောက်ရောက်အောင် တောင်တက်ခြင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အပိုစာသားကလေးတွေ တောင်ဖြည့် မြောက်ဖြည့်ပေါ့လေ။

တောင်တွေကို ဘာကြောင့်တက်ခဲ့သလဲလို့ တောင် တက်သမားတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်တော့ တောင်တွေရှိနေလို့ပေါ့လို့ ဆိုခဲ့တဲ့ ကြားဖူးနားဝ စကားလေးတွေ ထည့်ရေး။ နောက် ကျွန်တော်ဟာ အင်မတန် ဆေးလိပ်သောက်သူမို့ အမောမခံနိုင်တာ၊ ဒူးတွေချောင်လွန်းလို့

တောင်အမြင့်ကိုကြည့်ပြီး ဆက်တက်ချင်စိတ် ပျောက်လာတာ စသဖြင့် တွေပေါ့ဗျာ။ သိပ်အရေးမပါတာတွေ။ ဘူးရှစ်တွေပေါ့။ တချို့ အနည်းငယ် သောသူတွေအတွက်တော့လည်း အရေးပါချင်ပါမယ်ပေါ့ မသိနိုင်ဘူးလေ။

ဆိုပါတော့ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ဝတ္ထုဟာ အေဖိုးစာမျက်နှာ သုံးမျက်နှာလောက်ရှိတော့ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ ပေတစ်ထောင် အမြင့်ရှိတဲ့ တောင်ရဲ့တစ်ဝက်လောက်ကို တက်လာနိုင်ခဲ့ကြပြီ။ လူဟာ အင်မတန်မောတော့ တခြားဘာတွေဖြစ်တယ် အတိအကျ မပြောနိုင်ပေမယ့် အမြင်အာရုံကတော့ သိသိသာသာဝါးလာပြီး သဲသဲကွဲကွဲမြင်ရဖို့ တော်တော် အာရုံစိုက်ကြည့်ရတဲ့ အခြေအနေရောက်နေပြီပေါ့။ အဲဒါက ရမ်းရွှီးရေးတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲဒီဝတ္ထုမရေးခင် တစ်ပတ်လောက်အလိုမှာ တကယ်ပဲ ကျွန်တော် တောင်ပေါ်တက်ခဲ့တာမို့ ကိုယ်ဖြစ်တာကိုယ် အတိအကျ ရေးတာပဲ။ ထားပါတော့။

ဝတ္ထုအလယ်လောက်ကိုလည်းရောက် တောင်ရဲ့ တစ်ဝက်လောက် ကိုလည်းရောက်တော့ တောင်တက်လမ်းက နှစ်မြွှာကွဲထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ ပုံမှန် အများသူငါတက်တဲ့လမ်းကပဲ တက်မလား။ လူသိပ်မသွားတဲ့ တောလမ်းက တက်မလား ပေါ့။ လမ်းရွေးခိုင်းတယ်။ သူက ဆက်ပြောသေးတယ်။ သူတစ်ယောက် တည်းတက်ရင်တော့ ပုံမှန်လမ်းက မတက်ဘူး။ တောလမ်းကပဲ တက်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ နောက်ပြီး အဲဒီ တောလမ်းကတက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စရားတစ်ခု သေချာပေါက်ရှိနေတဲ့အကြောင်း ဆိုလာတယ်။ ကျွန်တော် လည်း ဒီကောင့်စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားမယ့် အကြောင်းအရာလို့ ဆိုတာကိုး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ပြောတယ်ပေါ့။ ပြောစရာရှိတာ ပြောစမ်းပါကွာ၊ ဘာအကြောင်းလဲ ပဟေဠိ လုပ်မနေစမ်း ပါနဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကလည်း ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီတောလမ်း တစ်နေရာမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ တစ်ယောက်တည်းနေတာ ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ် ရှိလောက်ပြီ။ ဘယ်မှ မသွား၊ ဘယ်မှ မလာ အဲဒီ တောလမ်းက ဇရပ်တစ်နေရာမှာပဲ နေတယ်ပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က မေး တယ်။ စာဖတ်သူက မေးမယ့်ဟာကို ကျွန်တော့်ဇာတ်ကောင်က မေးလိုက် တဲ့ သဘော။ ဟ ဒါဆို သူက ဘာတွေ ဘယ်လို စားသောက်နေ သတုံးဟ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ပြန်ဖြေတယ်။ အဲဒီအတွက် တော့ သူဟာ တောင်ရဲ့အရှေ့ဘက် တောင်ခြေအရင်းနားမှာရှိတဲ့ တော ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ခုကို တစ်နေ့တစ်ကြိမ်သွားပြီး ဘုန်းကြီးဆီက တောင်း စားတဲ့အကြောင်း၊ တစ်ခါတလေ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ ထုတ်ယူတတ်တဲ့ အကြောင်း၊ ရေလည်း အဲဒီကျောင်းကပဲ ရေသန့်ဘူးအဟောင်းလေးတွေနဲ့ ထည့်ထည့်ယူလာတဲ့အကြောင်းပေါ့။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းထဲမှာကိုက ကျွန်တော်က ဝတ္ထုရေးဆရာဆိုတာကို အဲဒီနေရာမှာ ထုတ်ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကလည်း ဒါကိုသိလို့ အဲဒီလူအကြောင်း စိတ်ဝင်စားရင် ရေးရအောင် ပြောတယ်ပေါ့။ အိုကေ နေတာပဲ ဇာတ်လမ်းက။ သိပ်တော့ အဆိုးကြီးမဟုတ်ဘူးမို့လားဗျာ။ ကဲဗျာ။ ခုကို တော်တော်ရှည်နေပါပြီ။ ဇာတ်လမ်းကို လုံးဝ အတိုချုံးပြောပါတော့မယ်။ အဘိုးကြီးကို တွေ့တယ်။ အသက်က ခြောက်ဆယ်ကျော်ကျော်လောက် ရှိပြီထင်တယ်။ အိုစာကျလို့ ထင်ရတာလည်း ဖြစ်မယ်။ ဆံပင်ကလည်း ရှည်ရှည် ညဉ်းသိုးသိုး ကျန်းမာပုံတော့ရပေမယ့် လူက ညစ်ထေးစုတ်ပြတ် နေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီတောလမ်းဘက်ကနေ တက်လာတာကို သဘောကျပုံ မပေါ်ဘူး။ သူ့ကို စပ်စုတာလိုလို စုံစမ်းတာလိုလို လုပ်တာကိုလည်း သဘောမကျဘူး။ ကျွန်တော်က စကားသွားပြောတော့လည်း ခွကျကျတွေ ပြောလွှတ်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝတ္ထုတွေထဲက စာရေးဆရာတွေလိုပဲ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုထဲမှာ အဘိုးကြီးကို ဘဝဇာတ်လမ်းလေး သိချင်လို့ပါ မေးတယ်ပေါ့။ (ဒီနေရာမှာ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာဆိုတာတွေဟာ ကေတီဗွီတို့၊ -ဂခန်းတို့များရောက်ရင် ဘဝဇာတ်လမ်း အလွန်မေး၊ သနားကြဲ ကရုဏာသက်ကြဲတာတွေကို ပြုံးပြုံးနဲ့ သတိရမိပေါ့)။ အဲဒီလို ဇာတ်လမ်းတွေ မရှုပ်ချင်လို့မှ တစ်ယောက်တည်း တောင်ပေါ်လာနေတဲ့ အဘိုးကြီးကို ကျွန်တော်က ဘဝဇာတ်လမ်းသွားမေးတော့ ဘာဖြစ်တယ်ထင်သလဲ။ ဘာဖြစ်ရမလဲ ဆဲလွှတ်တာပေါ့။ ဘာလဲ ဘဝဇာတ်လမ်း၊ ဟုတ်လား လီး ဘဝဇာတ်လမ်းတွေ လာမေးနေတာလား တဲ့။

သို့သော် အဘိုးကြီးဟာ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး အဲဒီလို ◌ီးဘဝ ဇာတ်လမ်းတွေ လာမေးနေတာလားလို့ ပြောတဲ့အချိန်မှာ (ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း အရ) ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအဘိုးကြီး ဘယ်သူဆိုတာကို မှတ်မိသွားပါတော့ တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကိုခေါ် မျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ လာကွာ ပြန်ရအောင် တောင်ပေါ် လည်း ဆက်မတက်ချင်တော့ပါဘူး ဆိုပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။

လမ်းမှာ ကျွန်တော့်မျက်နှာပျက်နေတာ၊ တွေတွေဝေဝေဖြစ်နေတာကို သတိထားမိတဲ့ သူငယ်ချင်းက တောက်လျှောက်မေးတာပေါ့။ ဟေ့ကောင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါ့လည်း ပြောပါဦးဟ စသဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မပြောဘူး။ ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းအဆုံးကို ရောက်ပြီ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘာဖြစ်လို့၊ ညာဖြစ်လို့ လုံးဝ မပြောဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြောတဲ့၊ တွေးတဲ့ ပုံစံနဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ အရင်တုန်းက ဘဝဇာတ်လမ်းကို အနှစ်ချုပ်ကလေးဖော်ပြပြီး ဝတ္ထုကို သိမ်းလိုက်တယ်။

အဘိုးကြီးရဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်းက ဒီလို။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ် လောက်က အသက်လေးဆယ်လောက်သာ ရှိဦးမယ့် ဒီအဘိုးကြီးဟာ ဒီမြို့ မတိုင်ခင် ကျွန်တော်နေခဲ့တဲ့ မြို့ကပဲ။ ရပ်ကွက်အတူတူပေါ့။ သူ့မိန်းမဟာ သူ့ယောက်ဖ (သူ့နှမရဲ့ ယောက်ျား) နဲ့ ဖောက်ပြန်တယ်။ ဖောက်ပြန်တာကိုလည်း သူ သိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှက်တာရော၊ သူ့မိန်းမကို သူကိုယ်တိုင်က ချစ်နေသေးတာရော၊ သူ့နှမကို သနားတာရောကြောင့် ထုတ်မပြောဘဲ ကြိတ် မှိတ် ခံနေခဲ့တာ။ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ကလေးတွေကလည်း ရှိတယ်။ သူနဲ့ သူ့မိန်းမမှာက သုံးယောက်၊ သူ့နှမမှာက တစ်ယောက်။ ဆိုတော့ အကျယ် အကျယ်သာဖြစ်ကြရင် ကလေးတွေမှာလည်း သနားဖို့ကောင်းရှာမယ်ဆိုပြီး ငြိမ်နေခဲ့တာပေါ့။ သို့သော် ကာမနွံထဲ ပျော်မွေ့နေတဲ့ စိတ်ပျက်စရာ အတွဲ ကတော့ ဒီလောက်နဲ့ ရပ်မနေ။ သူ့ယောက်ဖဆိုတဲ့ကောင်ဟာ သူ့မိန်းမကို ခိုးပြေးပါလေရော။ ရပ်ထဲရွာထဲ သူ့တို့မောင်နှမရဲ့အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက် များ သိမ်ငယ် ရှက်ရွံ့ခဲ့ကြမလဲ တွေးကြည့်ပါတော့။

ဒီလိုနဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာဒဏ်ရာကို ခံစားနိုင်မှုပမာဏ ကျော်လွန် သွားတဲ့ သူ့နှမဟာ လေးနှစ်အရွယ် သားကလေးကို ထားခဲ့ပြီး ကြိုးဆွဲချ သေသွားတယ်။ သူ့ကလေးသုံးယောက်၊ သူ့နှမရဲ့ ကလေးတစ်ယောက် စုစုပေါင်း ကလေးလေးယောက်နဲ့ သူဟာ ဒုက္ခတွေများ၊ စိတ်တွေညစ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကလေးတွေကို မိဘမဲ့ကျောင်းတစ်ခုကိုပို့ စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာ။ အဲဒီမြို့ကလေးမှာ ဒီအဖြစ် အပျက်ဟာ လူတိုင်းသိတဲ့ ကိစ္စပေါ့။ မြို့သူမြို့သားတွေမှာလည်း ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားပေါင်းများစွာ ထင်မြင်ချက်ပေါင်းများစွာ ပေးခဲ့ဖူးကြ တာပေါ့။ အများအမြင်မှာ သနားစရာကောင်းတဲ့ ဒီလူကြီးမှာလည်း သူ့နှမ လိုပဲ တစ်နေရာရာမှာ သေကြောင်းကြံစည်လိုက်တာနေမှာပဲလို့ စုတ်သပ် ခဲ့ကြရတာပေါ့။ အခုတော့ အခြားမြို့ရဲ့ တောင်ပေါ် တောလမ်းလေးတစ်ခုရဲ့ ဇရပ်ပေါ်မှာ ဒီလူကြီးကို ကျွန်တော် ပြန်တွေ့လိုက်ရတယ်ပေါ့။ ဝတ္ထုကို အဲဒီဇာတ်လမ်းလေး ဖော်ပြပြီး သိမ်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်နီးနီး မြင်နေဖတ်နေရတဲ့ သာမန် ခပ်ညံ့ညံ့ဝတ္ထုတွေလိုပါပဲ။ အချိုးနဲ့ အကွေ့နဲ့ အလှည့်တွေနဲ့ပေါ့ဗျာ။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းက ဒါပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ တော်တော်ညံ့တဲ့ အရေးအသားနဲ့ တော်တော်ညံ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းဆင်ပုံလို့ အောက်မေ့လို့ အဲဒီ ဝတ္ထုတိုကလေးကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဝတ္ထုတိုကလေးကို ရေးခဲ့တာမှာ ဇာတ်လမ်းက ဇာတ်နာလွန်းတယ်၊ ညံ့လွန်းလှတယ်ဆိုပေမယ့် အစစအရာရာ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်လုံးထဲက ပါသမျှ အကြောင်းအရာတွေဟာကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲတင် ဇာတ်လမ်းတွေဆင်၊ ဇာတ်ကွက်တွေချ၊ ဘယ် နေရာဖို၊ ဘယ်နေရာဖော့ စသဖြင့်

လျှောက်ရေးထားတာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲဒါလေးလည်း ကျွန်တော် ပြောပြချင်သေးတယ်။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းရဲ့ ရှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းဟာ အမှန်တွေပါ။ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အသက်ဟာ ဆယ့်လေးနှစ် လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ထင်တယ်။ ရှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း မှန်တယ်လို့ ဆိုရ တာက သူ့နှမယောက်ျားနဲ့ သူ့မိန်းမနဲ့ ခိုးပြေးသွားတော့ သူ့နှမဟာ ကလေး လေးကို ထားခဲ့ပြီး ကြိုးဆွဲချသေသွားတယ်။ အဲဒီလို သေပြီး တစ်ပတ် လောက်နေတော့ ကျွန်တော့်အဖေက ဝန်ထမ်းမို့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဟာ နောက်တစ်မြို့ကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြရတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့တစ်တွေ ဘာ ဆက်ဖြစ်တယ် ကျွန်တော် မသိတော့ဘူး။ ကလေးတွေကို မိဘမဲ့ဂေဟာ ပို့တယ်။ သူကတော့ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားတယ် ဆိုတာတွေက ကျွန်တော့် လန်ကြုတ်တွေ။ ပေါက်တတ်ကရတွေ။

အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော် တောင်ပေါ်တက်ခဲ့တာ၊ တောင်ပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်သိုသပ်စွာ၊ လူတွေနဲ့ဝေးရာမှာ နေနေတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဆိုတာလည်း တကယ်ရှိတယ်။ နောက်ပြီး ဝတ္ထုထဲကအတိုင်း ကျွန်တော် အင်တာသွားဗျူးတာ၊ အဲဒီအဘိုးကြီးက မီး ဘဝဇာတ်လမ်းတွေ လာမေး နေတာလားလို့ ဆဲတာလည်း အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်တောင် အဘိုးကြီးကို နည်းနည်း နှာကစ်သွားသေးတယ်။

ဆိုတော့ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဘဝဇာတ်လမ်းကလေး သိချင်လို့ မေးတာကို မပြောတော့လည်း ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ တကယ့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တောင်ပေါ်က အဘိုးကြီးကိုယ်မှာ ကပ်ပေးလိုက်ပြီး၊ အဲဒီအဘိုးကြီးဟာ သနားစဖွယ် ဘဝဇာတ်လမ်းတစ်ခုကနေ ရှောင်ပြေးနေရ တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတာပေါ့။ သိပ်တော့ မကောင်းလှပေမယ့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တော့ ဖြစ်သွားတာပဲလေ။

ဒါပေမဲ့ နောက်မှ ဒီဝတ္ထုတွေ ဘာတွေ လုပ်ရေးပြီးတော့မှ သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ တောင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း လျှို့လျှို့ ဝှက်ဝှက် ကေစာကျင့်နေတဲ့ ဒီအဘိုးကြီးဟာလည်းပဲ သူရဲ့ တကယ့်ဘဝကို ရှောင်ပုန်းနေရတဲ့အကြောင်း ဘဝဇာတ်လမ်းတစ်ခုကတော့ သေချာပေါက်ရှိမှာပဲ မဟုတ်လား။ နှစ်လုံးထီတွေ တအားထိုးပြီး ကြွေးမဆပ်နိုင်လို့ ပြေးလာရသူလား၊ ရိုးရိုးသားသား လယ်ကလေး, ယာကလေး ထွန်ယက် လုပ်ကိုင် စားသောက်နေတဲ့ တောင်သူကြီးတစ်ယောက် လယ်တွေအသိမ်းခံ ရလို့ ဘဝပျက် လူ့လောကကို စိတ်ကုန်သွားလို့ ထွက်လာသူလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဝရမ်းပြေးကြီးများလား၊ ယဉ်ယဉ်လေးပဲ ရူးနေတာလား စသဖြင့် လူတစ်ယောက်အကြောင်း

စဉ်းစားရတာကဖြင့် အနုပညာဖန်တီးမှုတစ်ခု အလားပါပဲဗျာ။

ဒီအပိုင်းကတော့ စာဖတ်သူများ စိတ်ကူးယဉ် စဉ်းစားဖို့ပါပဲ။ တတ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်ရေးတာနဲ့မတူတဲ့ နစ်နစ်နာနာဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်း လေးတစ်ခု ထွင်ပြီး ဝတ္ထုတိုကလေး ဘာလေး ရေးကြည့်ပေါ့။ အဘိုးကြီးရဲ့ တကယ့်ဘဝဇာတ်လမ်းနဲ့ တိုက်ဆိုင်ချင်လည်း တိုက်ဆိုင်သွားမယ်။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း အဘိုးကြီးပြောသလို “ဘဝဇာတ်လမ်း ဟုတ်လား လီး ဘဝ ဇာတ်လမ်း” ဆိုတာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားမယ်ထင်တယ်။

နွေနေ့လယ်၌ ဆောင်းဝင်စားသူ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်း

ကျွန်တော် အမြဲသွားနေကျလမ်းမှာ ဆိုင်ထဲရှိနေသမျှ ကာလကလေးမှာတော့ အပြင်လောကနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပုံရတဲ့ လူတွေရဲ့ အရက်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ တံခါးက ခေါက်လို့ရတဲ့ သွပ်တံခါးတွေနဲ့၊ အရောင်ကိုတော့ အပြာရောင် သုတ် ထားတယ်။ သို့ပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ရှိသမျှတံခါး အကုန်ဖွင့်ထားတယ်လို့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ တံခါးတစ်ချပ်လောက်ကိုပဲ ခပ်ဟဟ ဖွင့်ထားလေ့ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း စပ်စုတတ်တဲ့ကောင်စားဆိုတော့ အဲဒီရှေ့က ဖြတ်သွားတိုင်း ဟထားတဲ့ တံခါးရဲ့နောက်မှ တွင်းနက်ကြီးတစ်ခုများ ရှိလေမလားလို့ ဟာသအမြင်နဲ့တောင် တွေးမိပြီး လှမ်းလှမ်းချောင်းကြည့် တာပေါ့။ အဲဒီမှာ ဦးဆုံးမြင်ရတာကတော့ တံခါးမှာ သုတ်ထားတဲ့ ဆေးအပြာ ရောင်ထက်ရင့်တဲ့ ခရမ်းရောင်ဘက်ကိုတောင် ရောက်သွားတော့မတတ် စားပွဲပုကလေးတွေပဲ။ အများကြီး။ တကယ့်ကို များတာ၊ ဆိုင်အဆောက်အအုံ အကျယ်အဝန်းအနေနဲ့ ထည့်ထားလို့ရနိုင်ထက်တောင် စားပွဲတွေက ပိုများ နေတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ နောက် အဲဒီစားပွဲတိုင်းရဲ့ အပေါ်မှာ ပုလင်း စိမ်းစိမ်းတွေ၊ ဘာစက္ကူအပတ်မှ မပါဘူး။ ပြီးတော့ အရောင်စုံ ကော်ခွက်ကလေးတွေ။ စားပွဲခုံတိုင်း ခုံတိုင်းရဲ့ပတ်ပတ်လည်မှာ ထိုင်ခုံပုကလေးတွေနဲ့ ထိုင်နေတဲ့ လူငယ် လူရွယ် လူလတ်တွေ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ဒါဟာ အရက်ဆိုင် ကလေးတစ်ဆိုင်ပါလားလို့ ကျွန်တော် သိသွားပြီး စပ်စုတတ်တဲ့ လူတွေရဲ့ အကျင့်တိုင်း သိလိုက်ရတော့လည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကျေနပ်သွားတယ်။

နားမလည်တာက ဒီအရက်ဆိုင်ဟာ ရှိရှိသမျှ အရက်ဆိုင်တွေနဲ့ ခြားနားစွာ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် တံခါးတွေ အကုန်ဖွင့်မထားဘဲ အဆောင်က ဖဲဝိုင်းလိုလို၊ သင်္ချိုင်းကုန်းနံဘေး ဂျင်ဝိုင်းလို ကြိတ်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဖြစ်နေရသလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ လူငယ်တွေအများစုက စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကလေးတွေ၊ ပုဆိုးလေးတွေနဲ့ မွန်မွန်ရည်ရည် ရှုးရှုးမှုးမှုးကလေးတွေပဲ။ အရက်ကလေး တစ်ခွက် ကောက်မော့လိုက်၊ ပဲကြီးလှော်ကလေး ကျွတ်ကျွတ်မြည်အောင် ဝါးလိုက် (အဲဒီအသံက လမ်းပေါ်ကတောင် ကြားရတယ်) ဖုန်းကို ကန့်လန့် ထား လက်နှစ်ဖက်နဲ့ပြန်ကိုင်ပြီး တစ်ခုခုကို သဲကြီးမဲကြီး ကြည့်နေလိုက်နဲ့။ ဂိမ်းဆော့သလား ဇာတ်ကားကြည့်သလားပါပဲ။ ဒီလိုချည့်သာဆို အလကား နေရင်း မားစ်တွေ ကမ္ဘာနဲ့ဆင်ဆင်တူတဲ့ ဂြိုဟ်အသစ် ဘာလို့ ရှာဖွေလေ့လာနေရတော့မလဲ ဆိုတဲ့သဘောမျိုး။

မီးရောင်မှိန်မှိန်နဲ့ အဲဒီအရက်ဆိုင်အခန်းလေးကြောင့် အချိန်တွေ တောင် ကွေးသွားမယ်ထင်တယ်။ ကွေးသွားတဲ့ အချိန်ရဲ့လမ်းကြောင်းကို အသုံးချပြီး အရက်သောက်ရင်း အတိတ်ကိုခရီးသွားမယ့် ရုပ်ဘဲကြီးတွေ လည်း ရှိမယ်။ အနာဂတ်ဆီ ခြေဆန့်မယ့် ကဗျာသမားလေးတွေလည်း ရှိမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အနာဂတ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အများစုကတော့ အမေ့ ဝမ်းထဲက ထွက်လိုက်တာနဲ့ ဖြတ်ဆို ဒီအခန်းထဲ ရောက်လာရပုံမျိုး သက်သောင့်သက်သာ ရှိနေပုံကတော့ အမြဲ ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားတိုင်း အပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲ လှမ်းငေးမိတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ မနာလို စရာချည့်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးဟာ ဒွိစုံလာတာ၊ အကောင်းရှိရင် အဆိုးရှိမယ်၊ ကြော်ငြာရှိရင် လူကို ဒုက္ခပေးတတ်တာတွေ ရှိမယ်။

အဲဒီအရက်ဆိုင်ကလေးဟာ မြို့အရှေ့နဲ့ အနောက် တန်းတန်း ဖောက်ထားတဲ့ လမ်းကလေးရဲ့ ဟိုးအရှေ့ဖျားဆုံးမှာ ရှိတာ။ မြို့ထဲက လူတွေအနေနဲ့ ရောက်ဖို့သိပ်ခဲယဉ်းထားတဲ့ အရှေ့ဖျား အဆုံးလေးမှာပဲ။ တောရွာဘက်တွေကနေ မြို့ထဲကို စက်ဘီးကလေးနဲ့ အလုပ်လာတတ်တဲ့အရောင်းစာရေးမကလေးတွေနဲ့ တချို့လူတွေလောက်ကလွဲရင် ကျွန်တော် လောက်သာ ဖြတ်လေ့ဖြတ်ထရှိတဲ့ လမ်းကလေးပဲ။ ခွေးလေခွေးလွင့်တွေက တော့ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ရောက်လာတတ်တာပါပဲ။ တစ်ခါတလေမှာ ခွေးကလေးတစ်ကောင်နှစ်ကောင်ဟာ ဟထားတဲ့ တံခါးပေါက်ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်လို့ အတွင်းကို ကျွန်တော် လှမ်းလှမ်းငေးပုံမျိုးနဲ့ ငေးကြည့်နေ တတ်တာကို မြင်ရသေးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မတူတာကတော့ သူတို့က အမြီးစကလေး တစ်မျှင် နှစ်မျှင် ကျလာလေမလား စောင့်နေပုံမျိုးပါ။

တစ်ခါတုန်းကများဆိုရင် နွားကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆိတ်ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက် တုတ်တစ်ချောင်း၊ ရေပုံးကလေး တစ်ပုံးစီကိုင်လို့ လမ်းနံဘေးက ချုံထူထူထဲ သူတို့ရဲ့ ဆိတ်တွေ၊ နွားတွေကို အတင်းမောင်းလွှတ်ရင်း အဲဒီဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတာကို မြင်လိုက်ရသေးတယ်။ တိရစ္ဆာန်တိုက်ဖို့ ရေများဝင်ခပ်သလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဟထားတဲ့ တံခါးပေါက် ကနေ အပြင်ဘက်ကို ဆိုင်ထဲက ထိုင်ငေးကြည့်ရရင် ဘယ်လိုများ ရှိမလဲ စူးစမ်းချင်တဲ့သဘောလားတော့ မသိဘူး။ ဆိုင်အတွင်းထဲ လှမ်းဝင်ရင်း နွားကျောင်းသားကလေးက ဆိတ်ကျောင်းသားကလေးဘက်ကို လှည့်လို့ မယားနဲ့နွား မသနားနဲ့ကွ သေတတ်တယ်လို့ ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက် တာလေးတောင် ကြားလိုက်ရသေးတယ်။ တကယ့်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကလေးပါပဲ။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ရက်တွေ စုတ်ဖြဲခံလိုက်ရတဲ့ စာရွက်စုတ်ကလေးတွေလို

ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်ကုန်တယ် မသိတော့ဘူး။ အရက်ဆိုင်ကလေးကတော့ ဘာစကားမှမဆိုဘဲ ရှိနေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီအရက်ဆိုင်ကလေး ရှေ့ကနေ နေ့စဉ်ဖြတ်သွားနေရင်း တဖြည်းဖြည်း အဲဒီအရက်ဆိုင်ကလေး ဆိုတာကို တချို့နေ့တွေမှာ မေ့မေ့သွားတဲ့အထိ၊ ကျော်သွားမှ တစ်ဖန်ပြန် ခေါင်းငဲ့ကြည့်ရင်း ဟိုဆိုင်ကလေးတောင် ငါကျော်လာပါပေါ့လားလို့ တွေးမိ သွားတဲ့အထိ ရိုးရိုးလိုက်လာတယ်။ ရုပ်ဆိုးဆိုး ခပ်ကြီးကြီး အရိပ်အာဝါသ ကောင်းကောင်းနဲ့ လမ်းဘေးက ထနောင်းပင်၊ ကုက္ကိုပင်များလိုပဲ ကြာတော့ လည်း မြင်နေကျမို့ မဆန်းတော့သလိုပေါ့။ အရက်ဆိုင်မှန်း စသိသွားခါစ နေ့တွေတုန်းကတော့ တစ်နေ့နေ့တော့ ဒီဆိုင်ထဲကလူတွေရဲ့ ခံစားမှုမျိုးရဖို့ ဒီဆိုင်ကလေးထဲ အရက်ဝင်သောက်ဦးမယ်လို့ တွေးခဲ့ဖူးပါသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း တစ်ခါမှ ဝင်မသောက်ဖြစ်ပါဘူး။ အရက်ဖြူတွေ ကျွန်တော် မကြိုက်တော့ဘူး။ အရက်ဖြူတွေကလည်း ဘဝမေ့တဲ့ကောင်လို့ တွေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်တော့မယ် မထင်ဘူး။ နောက်ပြီး ဆိုင်ထဲ ခွေးခြေပုကလေးပေါ်ထိုင်ရင်း တစ်ခုခုကနေ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကလေး ပုန်းခိုနေတဲ့ စုတ်ချွန်းချွန်းမျက်နှာတွေနဲ့ လျှို့ဝှက်သော အရက်သမားများက လည်း လူစိမ်းဆိုရင် သိပ်ကြိုက်မယ်မထင်ဘူး။ မသိသေးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဒီလိုပဲဖြစ်မှာပါလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ မကောင်းပေမယ့် အဲဒီဆိုင်ထဲ အရက် တစ်ခါလောက် ဝင်သောက်လိုက်ရုံနဲ့လည်း ကျွန်တော့် ဘဝအတွေ့အကြုံ ကြီးက ပြီးပြည့်စုံသွားမှာမှမဟုတ်ဘဲလို့ နှစ်သိမ့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နေ့စဉ် အဲဒီဆိုင်ကလေးရှေ့ကနေ ဖြတ်သန်းနေရင်း တစ်ပတ် တစ်ကြိမ်လောက် တော့ဖြင့် စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ဆိုင်အတွင်းကို စပ်စုကြည့်တတ်မြဲပါပဲ။

တစ်နေ့သော ညနေခင်းမှာတော့ လယ်ကွင်းနဲ့ အမှိုက်ပုံကို ဖြတ် တိုက်လာတဲ့ လေကို ရှူရင်း ကျွန်တော်လည်း အရက်ဆိုင်ကလေးရဲ့ ဟထား တဲ့ တံခါးအပေါက်ထဲ မငေးချင်ဘဲ လှမ်းငေးလိုက်ချိန်၊ တံခါးတွေကို ဆေးပြာသုတ်ထားပေမယ့်လည်း နံရံတွေကို ဆေးသုတ်မထားလို့ ကွန် ကရစ်ရောင် ညို့ညို့ကြီးအောက်ကနေ ခွေးခြေပုကလေးပေါ်ထိုင်လို့ ဟထားတဲ့ တံခါး ကြားမှ အပြင်ဘက်ကို လှမ်းငေးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူ တစ်စက္ကန့်ရဲ့ နှစ်ပုံတစ်ပုံ အချိန်လောက် တော့ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားတာပေါ့။ တကယ့် ခဏလေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ နောက်ပြန်ကျွမ်းထိုးမိတော့မတတ် လန့်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ခွေးခြေပုကလေးပေါ် ခြေထောက်တစ်စုံလုံးပါ မရ အရတင်ပြီး အပြင်ကို ငေးနေတဲ့ လူဟာ ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဒီလိုပါ။ အခုလက်ရှိ ကျွန်တော့် မျက်နှာ

ကျွန်တော့်ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ပဲ ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ ချွတ်စွပ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံ၊ တစ်ခါ တစ်ရံနဲ့ ဘဝမှာ အကြိမ်တော်တော်များများ ကိုယ်တစ်ချိန် အသက်ကြီး သွားတဲ့အခါ ဘယ်လိုနေမှာပါလိမ့်လို့ စိတ်ကူးဖူးကြမယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ ထင်တယ်။ မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်၊ ဆံပင်ဖြူမယ် ထိပ်ပြောင်မယ်၊ ခါးကိုင်းမယ် စသဖြင့်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မှန်ရှေ့ မတ်တတ်ရပ်လို့အဲဒီလို စိတ်ကူးနဲ့ မျက်နှာကို အကြိမ်ကြိမ် ခန့်မှန်း ပုံဖော်ကြည့်ဖူးတယ်။ ဆိုင်ထဲ ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတဲ့ မျက်နှာဟာ ကျွန်တော် တစ်နေ့ အသက် ကြီးသွားရင် ဖြစ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်လို့နေတယ်။ ကိုယ်တောင်မပိုင်သေးတဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကူးထဲက ဇရာမျက် နှာကို သူများ လည်ပင်းပေါ်မှာ မြင်ရတာလောက် ချောက်ချားဖို့ကောင်းတာ မရှိလောက်ဘူးလို့တောင် ထင်မိသွားတယ်။

အဲဒီလို အံ့သြ ချောက်ချားရင်း ဆိုင်ကိုကျော်သွားလို့ နောက်ပြန် လှည့်လို့ ဆိုင်ထဲကို တစ်ခါ ပြန်လှမ်းကြည့်မိတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်ပါပဲ။ သေချာသပ၊ သိပ်သေချာ။ တအံ့တသြနဲ့ ခပ်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်နေဦးမယ် လုပ်ပေမယ့် ဆိုင်ထဲ အခြားဝိုင်းက တစ်ယောက်က “ဟော့လူ သွားစမ်းပါ ဘာကိစ္စတံခါးပေါက်မှာ လာပိတ်နေရတာတုံး”လို့ ငေါက်လို့ ကျွန်တော် လည်း အံ့သြချောက်ချားစိတ် ဖြစ်နေတုန်းမှာတောင် ကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲ ဆက်ထွက်လာခဲ့ရတယ်။

အဲဒါ ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် လိမ်မိတော့မတတ် အထိ ကျွန်တက်နဲ့တူနေတဲ့လူမျိုး ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး။ အိုမင်းမှု ကြောင့် တောက်ပမှုမဲ့သွားတဲ့ မျက်လုံးကလေးနှစ်လုံးကတောင် ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်လုံးကလေးနှစ်လုံးလိုပဲ ဆိုတာကို အသေအချာ မြင်လိုက်ရတာ။ အဲဒီ အသေအချာ ခဏလေး မြင်လိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးကလေးတွေကနေ အဲဒီမျက်လုံးနောက်မှာ တည်နေတဲ့ ဘဝအဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုရဲ့ တစ်စွန်း တစ်စကိုတောင် မြင်လိုက်ရသလို ရှိခဲ့တာပေါ့။ ပြောရခက်တဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်စွန်းတစ်စကလေးပဲ။ အိုပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက် ဆိုင်အတွင်းမှာ ထိုင်ပြီး ဟနေတဲ့ တံခါးပေါက်ကတစ်ဆင့် အပြင်ကို လှမ်းငေးကြည့်တဲ့အခါ ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုး ဖြစ်နေမှာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် မြင်ရသလောက် ဘဝ အဆောက်အအုံကြီးရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်စွန်းတစ်စမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကူကယ်ရာမဲ့နေလေရဲ့ သို့မဟုတ် လတ်တလော ထိုအခန်းတွင်းကလေးမှာ ဖြစ်နေ ရှိနေရခြင်းတို့ကို ကျော်လွန်ပြီးမြောက်နေလေရဲ့ သို့မဟုတ် ကျေနပ် နေလေရဲ့ စသဖြင့် တစ်ခုခု စွတ်ရွတ် ပြောချလိုက်လည်း မှားတယ် ပြောရ ခက်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းမျိုး။ အဲဒီထဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အခု ကျွန်တော်သာဆိုရင်တော့ အသေအချာ ပြောပြနိုင်မှာ။

မှတ်ဉာဏ်ကမ်းပါး

ကျွန်တော် အခုတလော အရမ်းလုပ်ချင်နေတဲ့ အလုပ်တစ်ခုရှိတယ်။ သို့ပေမယ့်လည်း အဲဒါက မဖြစ်နိုင်မှန်းလည်း သိတယ်။ မတတ်နိုင်ဘူး လူဆိုတော့လည်း လုပ်ချင်တာတွေက ရှိတာပဲ။ မလုပ်နိုင်တာတွေလည်း ရှိကိုရှိရမှာပဲ။ ဒါမှ လူပီသမယ်လို့ပဲ ထင်တယ်။ လုပ်တိုင်း ဖြစ်ချင်တိုင်း လုပ်နေရတော့လည်း ဘယ်မှာ ပျော်စရာကောင်းတော့မလဲ။ လုပ်ချင်တယ် ဆိုတဲ့ဟာကလည်း လုပ်ရမယ့်ဟာမို့လို့သာ အလုပ်လို့ပြောရတာ။ ငွေဝင်မယ့် အလုပ်မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ငွေမဝင်တဲ့အပြင် အဓိပ္ပာယ်တောင် ရှိချင်မှ ရှိမယ်။ ခင်ဗျားတို့အတွက်ပေါ့လေ။

အခန်းနံရံ၊ ကြမ်းပြင်၊ မျက်နှာအကုန်လုံးအဖြူ နောက်ပြီး နံရံ တွေမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ မီးလုံးတွေကို ထွန်းထားလို့ တော်တော်လေး လင်းလင်း ကျင်းကျင်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းထဲကို လူအယောက် နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်ပေါ့ ထည့်ထားမယ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ် မိနစ်နှစ်ဆယ် လောက်ပေါ့။ စူးစူးရှရှဖြစ်နေတဲ့ အလင်းရောင်ထဲမှာ အလင်းရောင်ကြောင့် ဘယ့်နှယ့်မှ စိတ်မသက်မသာမဖြစ်တော့ တအားလင်းထိန်နေတာက အခန်း ထဲက လူတိုင်းအတွက် အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်တော့တဲ့ အချိန်လောက်မှာမှ မီးကို ရုတ်တရက် ပိတ်လိုက်မယ်။ လုံးဝ မှောင်အတိ ချက်ချင်း ကျသွားမယ်။ မီးခလုတ်ကို ပိတ်ပိတ်လိုက်ချင်း အလွန်ကို တိုတောင်းလှတဲ့ ကာလကလေးအတွင်းမှာ အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ လူတိုင်းရဲ့ မျက်နှာတွေပါအောင် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူချင်တယ်။ လုပ်ဖို့မဖြစ်နိုင်တဲ့အလုပ်ကို စိတ်ထဲမယ် လွယ်လွယ် ကူကူနေရာချပြီး စီစဉ်နေတာတောင်မှ လူတွေအကုန်လုံးရဲ့ မျက်နှာတွေ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံထဲ ပါလာဖို့က ခက်မယ်။ ပါတယ်ပဲ ထားပါတော့။

အဲဒီလို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ချင်ရတာလဲလို့ မေးရင်တော့ ဖြေရမှာ နည်းနည်းတော့ ကသိကအောက်ဖြစ်ရမယ် ထင်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ချင် တယ် ဖြေရခက်တာပဲ။ မီးအလင်းရောင် ဖြူဖြူပိန်းပိန်းကြီး အခြေအနေကနေ ဖျတ်ခနဲ မီးပိတ်လိုက်တဲ့အခါ အခန်းထဲကလူတွေဟာ ရုတ်တရက် မှောင် သွားလို့ ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားမယ်။ နောက်ပြီး မီးပိတ်လိုက်ပြီး အလွန် တိုတောင်းလှတဲ့ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ သူတို့ မျက်လုံးထဲမှာ တန်း မှောင်မသွားဘဲ ဖြူဖြူအတန်းကြီးကျန်နေပြီး ရုတ်တရက် အမှောင်နဲ့ ကျင့်သား မရသေးခင် အခြေအနေ။ အဲဒီအခြေအနေမှာဖြစ်နေတဲ့ သူတို့မျက်နှာတွေကို ကြည့်ချင်တာပဲ။ အဲဒီမျက်နှာတွေဟာ တစ်ခုခုတော့ အလင်းပွင့်ကောင်းစရာ

အတွေးတစ်ခုကိုတော့ဖြင့် ရမှာပဲလို့ စိတ်ကထင်မိလို့ပဲ။ ဘာမှမရ အချည်းနှီး ဖြစ်ဖို့ကတော့ အများကြီး ပိုသေချာတာပေါ့။ သေချာမှ သေချာနေပလေ့ စေတော့။

တော်တော်အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်လို့၊ တော်တော်ကြောင်တဲ့ အတွေး လို့ ခင်ဗျား သိသွားပြီ။ မှန်ပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့တာ၊ ကြောင်တာ ဘာမှ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ လူတွေရဲ့ ဦးနှောက်အလုပ်လုပ်ပုံက တော်တော် ထူးဆန်း တယ်။ ဒါကလည်း ဘာမှမထူးဆန်းဘူး။ သေချာစဉ်းစားနိုင်ရင် လူတိုင်း သိနေနိုင်တာမျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီထူးဆန်းခြင်းမျိုးကို ဆင်ခြင်ကြည့်ချင်တာ။ သိချင်တာကိုး။ ဦးနှောက်ရယ် ဦးနှောက်ထဲက မှတ်ဉာဏ်တွေရဲ့ အကြောင်း ထဲက တွေးမယ်ဆို ခုနစ်ကမ္ဘာလောက် ထိုင်တွေးနေဖို့တောင်ကောင်းတယ်။

လူတွေရဲ့ ဘာသာစကားနဲ့မဟုတ်ဘဲ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဆက်သွယ် ပုံတွေကို လူတွေမှတ်မိနေတာကလည်း အံ့သြစရာကောင်းတယ်။ ဥပမာ ဆိုပါစို့။ ခင်ဗျားဟာ ဈေးဆိုင်တစ်ခုမှာ ဈေးရောင်းတယ်။ ခင်ဗျားဆိုင်ရှေ့ လူတစ်ယောက်က လာရပ်ပြီး “ဟိုဟာလေး တစ်ခုလောက် ပေးပါ” လို့လက်ဟန်ခြေဟန်မပါ မေးတစ်ချက်မငေါ့ မျက်နှာအမူအရာမပါဘဲ ပြောရင် ဘယ်လိုထင်မလဲ။ လာနောက်နေတယ် အရူးလား မသိဘူးလို့ ခင်ဗျား တွေးမိမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားနဲ့ သူက တစ်ခုခုကို လက်ညှိုးထိုးပြမယ်၊ ညွှန်ပြမယ်ဆိုရင်တော့ ဒါက ဘာမှမဟုတ်ဘူးပေါ့။

အံ့သြတယ်ကွာလို့ မပြောဘဲ အမူအရာနဲ့ အံ့သြလို့ရတယ်။ စိတ်ပျက်တယ်၊ စိတ်လေတယ်လို့ မပြောဘဲ ကိုယ်ဟန်အမူအရာ အသက် ရှူပုံနဲ့ စိတ်ပျက် စိတ်လေလို့ရတယ်၊ စသဖြင့် ဘာသာစကားတွေ မပါ လည်းဘဲ သိနေတဲ့အရာတွေ ကျွန်တော်တို့ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒါ ဘာများထူးဆန်းနေလို့လဲလို့ ပြောရင်လည်း ပြောနိုင်တာပဲ။ သိပ်လည်း မထူးဆန်းသလိုကိုး၊ မှတ်ဉာဏ်ရဲ့ အလုပ်လုပ်ပုံပဲကိုး။

ဦးနှောက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ခါတလေ အရှိတရားနဲ့ မဆိုင်တဲ့၊ တကယ်မဟုတ်တဲ့ အချက်အလက်တွေ အသိပေးတတ်တယ် ဆိုတာကို အစကတော့ မသိဘူး။ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ မြင်ရတဲ့အရာ၊ ကြားရတဲ့ အသံ၊ ထိတွေ့မှု စသဖြင့်တွေဟာ အမှန်ချည့်ထင်တာ။ မြင်ရတာကိုး၊ ကြားရတာကိုး။ အမှန်ထင်စရာပေါ့။ အမှန်လို့ ယူဆတာလည်း အဆိုး မဆိုသာဘူး။ နောက်ပြီး မှတ်ဉာဏ်နဲ့ပတ်သက်ရင်လည်း ကျွန်တော့်မယ် သိပ်အားကိုးစရာလို့ မမြင်ပြန်ဘူး။ မှတ်ဉာဏ်တွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို လိမ်တာပဲ။

အဲဒါတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ သုတေသနတွေ၊ ရှင်းလင်းချက်တွေ ဗီဒီယို

ဖိုင်တွေ စသဖြင့် အင်တာနက်မှာရှာရင် တော်တော်တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် ယုံတောင် မယုံကြည်နိုင်ဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှန်း မသိ၊ ဘယ်မှာ ဖတ်ဖူးတယ်ရယ် မသိတဲ့ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးတဲ့ စာတစ်ပုဒ်အရဆို (အဲဒါဟာ ဖတ်ဖူးတာလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်က ထင်နေတာလား ဆိုတာတောင် ကျွန်တော်မသိဘူး) ခွေးတွေဟာ သက်တံကို မမြင်ရဘူးလို့ ဆိုတယ်။ (ကျွန်တော်မှတ်မိနေတာ ပြောတာနော်၊ အမှန်ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ် ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ယုံကြည်ပါလို့ မဆိုပါဘူး) ဟုတ်ပြီ ခွေးတွေဟာ သက်တံ ကို မမြင်ရဘူးတဲ့လား။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ တကယ်ကြီးပဲလား။ လူတွေ ကတော့ သက်တံ ရှိသာရှိပါစေ မြင်ရတာကိုး။ အရောင်တွေနဲ့ ခုံးခုံးကြီး။ ဒီလောက် ထင်ထင်ရှားရှားကြီးကို ခွေးတွေက ဘာဖြစ်လို့ မမြင်ရတာပါလိမ့်လို့ သတိရလို့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း၊ အထူးသဖြင့် သက်တံကြီးကို မြင်နေရတဲ့အခါ တိုင်း တွေးနေမိတယ်။ သက်တံကြီး လှတယ်ဆိုတာကို တောင် မေ့တာပဲ။

အဲဒီ သက်တံကို ခွေးမမြင်ရဘူးဆိုတဲ့ ကိစ္စသာ အမှန်သာဆိုရင်ဖြင့် စဉ်းစားစရာတွေကတော့ အများကြီးရှိလာပြီ။ (ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့် မှတ်ဉာဏ်ကပဲ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ဂျင်းထည့်ပြီး မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မှတ်ထားသလား မသိဘူး) ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်ရော တကယ့် အရှိတရား တော်တော်များများကို မြင်နိုင်ရဲ့လား။ ကျွန်တော်တို့အနားမှာ ရှိနေတဲ့ မျက်စိတစ်ကမ်း၊ နားတစ်ကမ်းမှာရှိနေတဲ့ အရာတော်တော်များများ ဟာ ကျွန်တော်တို့မမြင်ရဘဲ ပျောက်ဆုံးနေတာ၊ လူ့သိမှုနဲ့ ကင်းကွာနေတာ တွေဟာ ဘယ်ဟာတွေဖြစ်နိုင်မလဲ စသဖြင့်ပေါ့။

တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော် မြို့တစ်မြို့ကိုသွားတယ်။ အဲဒီမြို့က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း အဲဒီမြို့ကပဲ ကျွန်တော် တို့နဲ့အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်မနေတဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ အခြား သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်တော် က “အဲဒီကောင်ကွာ မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြာပြီ။ ဒီကောင် မိန်းမရ၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးကတည်းက မတွေ့တာပဲ”လို့ ပြောမိတယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက အံ့ဩတဲ့အမူအရာနဲ့ ပြောတယ်။ “ဟာ မင်းဟာက ဟုတ်ရဲ့လား၊ ငါ ဒီကောင်နဲ့ တစ်မြို့တည်းနေတာ ဒီကောင် မိန်းမရတာဖြင့် ငါ မကြားပါဘူး။ ဒီကောင် မင်္ဂလာဆောင်ရင် ငါ့ဖိတ်မှာပေါ့ဟ။ မင်း ဘယ်သူကပြောလဲ”တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူက ပြော တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူက ပြောတယ် စဉ်းစားမရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် မင်္ဂလာဆောင်တာ၊ မိန်းမယူတာ သေချာပါတယ်။ ငါ သေချာ သိတယ်လို့ စိတ်က သိနေတယ်။ ကိုယ်တိုင် မင်္ဂလာဆောင်သွားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီမြို့ကို မရောက်တာဖြင့် ကြာလှပြီ။ စဉ်းစားလို့က မရဘူး။

အဲဒီတော့ “သေချာတော့ မမှတ်မိတော့ဘူးကွာ။ ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက်တော့ ပြောတယ် ထင်တာပဲ။ ဒါဆို ဒီကောင်က အခု မိန်းမ မရသေးဘူးပေါ့၊ အဲဒီလိုလား” ဆိုတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက “အေး ဟုတ်တယ်၊ မရသေးပါဘူး။

ငါနဲ့ ဒီကောင် နောက်ဆုံးတွေ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးလလောက်ကတည်းက ပဲကွ။ အဲဒီတုန်းကအထိတော့ မရသေးပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဒီကောင် မိန်းမရတယ် ဆိုတာကို မင်းကို ပြောတဲ့သူက ဘယ်တုန်းကလို့ ပြောသလား”တဲ့။ အဲဒါ လည်း ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်တော့ ရှိရောပေါ့။ အဲဒါကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို ပြောတော့ “အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ”တဲ့။ အဲဒီအချိန်တွေတုန်းက ဒီကောင် ငါနဲ့ အမြဲ တွေ့ဖြစ် တယ်တဲ့။ မင်း တခြားသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မှားတာ ဖြစ်မှာ ပါကွာတဲ့။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ အဲဒီကောင် မိန်းမရတာကြီးက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ မိန်းမလိုက်တောင်းပေးခဲ့သလို သေချာကြီးဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော့်မယ် မအီမလည်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ စိတ်က ကျွန်တော် ဒီကောင် မသိတာနေမှာပါ။ ဟိုကောင်က သေချာပေါက် မိန်းမရပြီးပါပြီလို့ပဲ တွေး တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆက်မပြောတော့ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ချိန်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ မိန်းမရသွားပြီလို့ ထင်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ခဏဆုံလိုက်ရတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း လူချင်းတွေ့တော့ စိတ်ထဲရှိနေတာကိုသေချာ မေးကြည့် တာပေါ့။ ဒီကောင်က ပြုံးပြုံးနဲ့ မင်းပြောသလို ဖြစ်ချင်တာပေါ့ကွာ တဲ့။ ငါ ဖြင့် မိန်းမရဖို့နေနေသာသာ စော်မရှိတာတောင် လေးငါးနှစ်မက ရှိနေပြီတဲ့။ ပြောင်တောင် ပြောင်နေသေးတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လို အမှတ်မှားတယ် လုံးဝကို စဉ်းစားလို့မရပါ။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေလို့ကလည်း မရဘူး။ အဲဒီတော့ ဖြစ်နိုင်ခြေတွေကို လိုက်စဉ်းစား၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်တတ်တဲ့ အလေ့အထတွေကို ပြန်ဆင်ခြင်မိတော့ ဒီလို ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အဲဒီကောင် မိန်းမရတယ်လို့ အိပ်မက်မက်လိုက်မယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာလည်း တစ်ယောက်ယောက်ကနေ ဟိုကောင်တော့ မိန်းမရသွားပြီဟေ့လို့ လာပြောတာမျိုး အိပ်မက်ပေါ့။ နောက်ပြီး အဲဒီအိပ်မက်ကိုလည်း မနက်လင်း အိပ်ရာကနိုးနိုးချင်း မေ့သွား လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း အံ့ဩစရာ ကျိုးကြောင်း မဆီလျော်စွာပဲ (ဆီလျော် တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်) အဲဒီအိပ်မက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက် ကတော့ မှတ်ဉာဏ်ရဲ့ တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်။ တစ်နှစ်၊နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်ကြာတော့

အဲဒီကောင်အကြောင်း တစ်ခါတလေ စဉ်းစားမိရင် မသိမသာရှိနေတဲ့ အိပ်မက်မှတ်ဉာဏ်က ရောထွေးဝင်ရောက်သွားမယ်။ အဲဒီတော့ နောက်အခါများမှာ ဒီကောင့်အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ဒီကောင် မိန်းမရပြီးပြီဆိုတဲ့အသိက တစ်ခါ ထပ်တိုးမှတ်ဉာဏ် ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်။ အဲဒီ ထပ်တိုးမှတ်ဉာဏ်ကို အတည်ပြုမယ့်လူလည်း မရှိ၊ ငြင်းပယ် မယ့်လူလည်း မရှိဘဲ အချိန်တွေကြာသွားတော့ ကျွန်တော်ဟာ တထစ်ချ ကောက်ယူသွားတာဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တွေးလိုက်တယ်။

အခု ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အိပ်မက်ကိစ္စ၊ မှတ်ဉာဏ်ကိစ္စဟာ ဒီလို ဖြစ်တတ်သလား၊ ဖြစ်နိုင်ခြေမှ ရှိရဲ့လား။ ဒါတွေ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ အဲဒါက စိတ်ပညာနဲ့ဆိုင်တဲ့ မှတ်ဉာဏ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ အထူးပြုသမားတွေမှ၊ ဒေါက်တာတွေမှ ရှင်းပြနိုင်မယ့်ကိစ္စပဲ။ သို့သော် ဒီလိုသာလျှင် ကေန်မုချ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်က မှတ်ယူလိုက်တာပဲ။ ဒီလို မှတ်ယူလိုက်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးမယ့်သူမှမရှိဘဲ။ ဒါက သာမန် ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးပဲကိုး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မထိခိုက်တဲ့ ကျွန်တော့် အတွေးတစ်ခု ပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း လူရဲ့ မှတ်ဉာဏ်သဘောမှာက ကိစ္စတစ်ခုခု၊ အရာဝတ္ထု တစ်ခုခုဟာ တကယ်ရှိခဲ့ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အကြိမ်ကြိမ် ခဏခဏ၊ ဒါဟာ တကယ်ရှိခဲ့တယ် ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ တွေးနေမိရင် နောင် တစ်ချိန်မှာ တကယ်အစစ်အမှန်ပဲလို့ ထင်လာတတ်တာမျိုးက ဥပမာတွေ ရှိတယ်။

ဆရာသော်တာဆွေက ရေးဖူးတယ်။ တစ်ခါက သူဟာ မြစ် တစ်မြစ်ကို မြင်းနှစ်ကောင်နဲ့ဖြတ်ကူးတာမှာ မြင်းနှစ်ကောင်ကို ပူးတွဲပြီး ကျောပေါ်က ခွစီးကာ ဖြတ်ကူးခဲ့တယ်လို့ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းကို ပြောပြ တယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းက စဉ်းစားပြီးတော့ “ဟေ့ကောင် မောင်ကြွင်ဆွေရာ (သော်တာဆွေရာ) မင်းဟာက ဟုတ်ပါ့မလား။ မြင်းဆိုတဲ့ အမျိုးက ရေကူးရင် ခွေးများလိုပဲ နှာခေါင်းသာ ဖော်ကူးတတ်တာ။ မင်း ဘယ်လိုလုပ် ကျောကိုခွစီးပြီး ဖြတ်ကူးလို့ရပါ့မလဲ။ စီးမယ့်စီး လည်ပင်းဖက် စီးတာက အဓိပ္ပာယ်ရှိဦးမယ်”လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။ အဲဒီတော့မှ ဆရာ သော်တာဆွေက ဟုတ်သားပဲ၊ မြင်းအကြောင်းကို သူကိုယ်တိုင်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို တစ်ခါမှ မတွေးမိဘူး။ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း ထောက်ပြမှသာ သူပြောတာဟာ အလွဲကြီးဖြစ်နေမှန်း တွေးမိ တယ်တဲ့။ တကယ်က အခြားနည်းတစ်နည်းနဲ့ ဖြတ်ကူးခဲ့တာ လည်ပင်း ဖက်ကူးတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက အဲဒီအကြောင်းကို ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းကို ပထမဆုံး စပြောဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ဆုံသမျှ လူတွေကို စကားစပ်မိတိုင်း ပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာဆိုတော့ ပထမဆုံး စပြောတုန်းခါ စကတည်းက အလွဲကြီး ပြောနေမိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူပြော တိုင်း၊ ပြောခဲ့တဲ့အကြိမ်တိုင်းမှာ သူ့ကို ဒါကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာ

လဲလို့ စာဒကတက်ခဲ့တဲ့သူက တစ်ယောက်မှမရှိခဲ့ဘူး။ ပြောရင်း ပြောရင်း ပြောပါများတော့ သူကိုယ်တိုင်က အမှန်လို့ ထင်လာခဲ့မယ်။ သူဟာ တကယ်ပဲ မြင်းနှစ်ကောင်ကို ခွစီးပြီး မြစ်ကိုဖြတ်တယ်လို့ပဲ စိတ်ထဲမှာပါ ပုံဖော် အဟုတ်ထင်သွားတာ ဖြစ်မယ်လို့ ရေးခဲ့ဖူးတယ်။

ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်ကလည်း အဲဒီလို တလွဲ အလုပ်လုပ်ထားခဲ့ပုံ ရပါတယ်။ ထင်ချင်ရာတွေ ထင်ကုန်တာပေါ့။ မှတ်ဉာဏ်တွေဟာ သိပ်မယုံရ ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်သိမှုဆိုတိုင်း တကယ်ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ။ အထင်တွေ၊ အစွဲအလမ်းတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေဦးမှာ။ မှတ်ဉာဏ်ဟာ၊ အစွဲဟာ ဒီလိုဖြစ်တတ်ပါလားလို့ သိတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ တလွဲမှတ်ဉာဏ်တွေနဲ့ မဟုတ်တာ တွေကို အဟုတ်ထင်နေတဲ့လူတွေဆိုတာ မနည်းပါလားလို့ တွေ့တွေ့လာရ တာပဲ။ တကယ်မဖြစ်ခဲ့တဲ့ဟာတွေ၊ တကယ်ဖြစ်ဖို့ မသေချာလွန်းလှတဲ့ ကိစ္စတွေကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖြစ်ချင်စိတ်နဲ့ လျှောက်ပြောရင်းပြောရင်း လက်တွေ့ဘဝနဲ့ ကင်းကွာလာတာတွေ သေချာကြည့်တတ်ရင် ခင်ဗျားတို့ လည်း တွေ့မှာပဲ။

၂၀၁၇ နိုဝင်ဘာ

ကာလတရားမျဉ်းသားပေါ်က အစက်အပြောက်များ

“ဟဲ့ ဘုရားပွဲရှိတယ်လေ။ မသွားဘူးလား”

ဘေးဆိုင်မှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံတစ်သံသည် စူးကျင်စွာ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်ရ၏။ စကားသံ သည် ထိုနေရာတွင် မရပ်သေး။ မြန်မာအသင်း ရှုံးသည့်အကြောင်း၊ မနေ့ ညက လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွားသည့် လူတို့ကြောက်ကြသည့် ကိစ္စတစ်ခု အကြောင်း။ အမျိုးသမီးတစ်အုပ် စကားတွေကို တရစပ်ပြောနေကြသည်။ အဖြေကို သိချင်လှသည်လည်း မဟုတ်ကြသော မေးခွန်းတွေ မေးနေကြ သည်။ စကားတစ်ခွန်း မဆုံးခင်မှာပင် ဖြတ်၍ နောက်အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုကို ဆက်ပြန်သည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှမရှိဘဲ စကားတွေ လျှောက်ပြော နေရခြင်းသည် နှစ်သက်ဖွယ်လည်း မရှိ။ ဆူညံသံတွေကို ကျွန်တော်က မကြိုက်။ သို့သော် ကားဂိတ်၊ ဆိုင်ကယ်ဂိတ်တို့ဆိုသည်မှာ အမြဲ ပွက်လော ရိုက်နေတတ်သည့် နေရာ။ ရွာနှင့် မြို့ ပြေးဆွဲသည့် သုံးဘီးကားဂိတ် ဝင်းအတွင်းက ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်းထဲရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ဆူညံသံကို မနှစ်မသက်ဖြစ်ရသည်မှာ ဖြတ်သန်းနေရသည့် ခေတ်နှင့်ပင်လျော်ညီနေသေးသည်။

ကျွန်တော်က ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်းကာ ငေးနေရသည်ကို ကြိုက် သည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ လျှောက်ပြောနေရသည်ကို မကြိုက်သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိ တွေးနေရတာကိုတော့ ကြိုက်သည်။ သို့သော်မရ။ စကားသံ တွေ၊ လူခေါ်အော်ဟစ်သံတွေက ကြားနေရသည်။ စကားလမ်းကြောင်း သည်လည်း အခြားတစ်ခုသို့ ပြောင်းသွားပြန်ပြီ။

စကားဝိုင်းအတွင်းသို့ ထပ်ပေါင်းဝင်ရောက်လာသော အသက် ရှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီဖြစ်သော အဘွားအိုကြောင့် မူလက ပြောနေခဲ့သော စကားစများ ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်။ အဘွားအိုကို ဝိုင်းဝန်း၍ ထိုင်ကာ အထူးအဆန်းလိုကြည့်၍ အံ့သြကုန်နိုင်ဖွယ် ပြောဆို မေးမြန်းနေကြသည် ကို ကြားနေရသည်။ အဘွားအိုမှာ သန်တုန်မြန်တုန်း ရွာမှနေ၍ မြို့သို့ သုံးဘီးစီး၍ ဈေးတက်ဝယ်နိုင်သေးသည် တဲ့။ ဆံပင်မှာလည်း ဆေးမဆိုး ပါဘဲ မည်းနက်နေတုန်းတဲ့။ အခုတစ်ခေါက် မြို့ပေါ်တက်ခြင်းသည် ဈေးဝယ်ရန် သက်သက် မဟုတ် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်က ငရုတ်သီးခြွေတာ များသွား၍ ဇက်ခိုင်နေသောကြောင့် အနှိပ်ခံဖို့လာခြင်းဖြစ်သည်တဲ့။ သူတို့၏ စကားသံ များဖြင့်ပင် သူတို့စကားဝိုင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်လာသည်။

အသက်ရှစ်ဆယ့်လေး ရှိပြီဟုဆိုသော အဘွားအိုကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ကြည့်နေမိသည်။

အသက် ရှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ဆိုသည်မှာလည်း သည်ခေတ်ထဲ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲလို့ပင် ပြောရမည်။ ထိုလောက် အသက်ရှည်လျှင်လည်း အများစုမှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်ရာပူနာများ ပေါက်လျက် ဆေးပိုက်တန်းလန်းဖြင့် နေရမည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း တစ်နေ့လျှင် လက်သီး တစ်ဆုပ်စာ ဆေးများ ပါးစပ်နှင့်လက် မပြတ်ရအောင် မျိုချနေရပြီး ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေရတော့မည် မဟုတ် လား။ နားမထောင်ဘဲ ကြားနေရသည့်နောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ထိုစကားဝိုင်းသို့ လှမ်းနားစွင့်နေမိသည်။ တကယ်တော့ ထိုစကားဝိုင်းကို မြင်ရဖို့ရန် ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်အားထုတ်ရန်မလို ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ နည်းနည်းဖြေလျှော့ထ၍ ကြည့်လိုက်ရန်ပင်။ သို့သော် ကျွန်တော် မကြည့်၊ သူတို့၏အသံကိုသာ မျက်လုံးမှိတ်၍ နားစွင့်နေလိုက်သည်။ အဘွားအိုသည်သူ့ဘဝဖြတ်သန်းမှု၊ သူ့အဘိဓမ္မာကို ဖြေညင်းစွာ ဆက်လက်ပြောပြနေသည်။

“သားယောက်ျားလေးတွေများ ဘာမှမကောင်းဘူး ငါ့ဘာသာ ငရုတ်သီးခြွေတာ သူက လာငေါက်နေသေးတယ်၊ ဟဲ့ ငါလုပ်ချင်လို့ လုပ်တာပေါ့ ဘာဖြစ်လဲ သမီးမိန်းကလေးတွေပဲ ကောင်းတယ် မိဘကို သိတတ်တယ်။ ပြောသာပြောတာ ဒီနေ့အထိ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချက်စားတယ်။ အလုပ်ကိုယ့်ဘာသာလုပ်စားတယ်။ ငှားစားတယ်ပဲ ထားပါဦး။ နက်ဖြန်ဆို နှမ်းရောင်းမယ်လေ။ အလုပ်လုပ်လို့ ငါ ဒီလို ကျန်းမာနေတာနဲ့ တူတာပဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က စစ်ကိုင်းက ဆရာလေးက ဟောသွားတာ။ အရီးဝင့် တော့်မယ် ကျောကုန်းနေပူခံမှ ပါတယ် နားရမှာကို မဟုတ်ဘူး အလုပ်လုပ်ပဲ လုပ်နေရမှာတဲ့။ မှန်တယ်တော်။ ငါက နေလည်း မနေတတ်ဘူးလေ။ ပန်းကန်ဆေးတာတောင် ဟိုမြေးမဆေးနေရင် ငါ့စိတ်တိုင်းမကျဘူး။ ငါကတော့ ယူပြီး ပြန်ဆေးတာပဲ။ အံမယ် ငါ့မှာ တီတောင် ရှိနေပြီလေ၊ မြစ်က မွေးတာ အံ့သြစရာ မကောင်းဘူးလားအေ့။ အဲဒီ မြေးမြစ်တီတွတ် ဆိုတာ တွေ မှတ်ပုံတင်ရုံးက စာရွက်တွေထဲမှာပဲ ရှိမယ် ထင်တာလေ”

အဘွားအို စကားများသည် တောင်ရောက်မြောက်ရောက် ဖြစ်နေ သည်။ အစီအစဥ်က မကျ။ အင်းလေ ထိုင်ပြီး စကားတွေ လျှောက်ပြော နေနိုင်တာပဲ တော်လှပြီ။ ကျွန်တော်ဆိုလျှင် ဘယ်အသက်အရွယ်လောက် အထိ အသက်ရှင်နေနိုင်မလည်း စဥ်းစားကြည့်မိသည်။ သေရမည့်ကိစ္စမှာ စဥ်းစားချင်စရာမကောင်း။ အသက်မှ ကြီးပါဦးမလား မပြောနိုင်။ ကျွန်တော် သာ

အသက်ကြီးလာရင် အဘိုးကြီးဖြစ် တစ်ယောက်တည်း အခုလို ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်နေရင်း တစ်ယောက်တည်း ခပ်တိုးတိုး စကား တွေ ပြောနေမည်ထင်မိသည်။ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောတတ်သည့် အကျင့် ကျွန်တော့်တွင်ရှိနေသည်ကို အရင်က သတိမထားမိ။ သတိထားမိ သည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော့်မှာ ထိုအကျင့်က စွဲနေပြီ။ ထိုသို့ အကျင့်စွဲနေ သည်ကို သိပါမှ တစ်ယောက်ယောက်များ ကြည့်နေမလားဟူ၍ ရှက်စိတ်က ဖြစ်မိသေးသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် မဖြစ်တော့ အလိုလိုနေရင်း စိတ်ကူးထဲက အကြောင်းတွေကို စကားတွေ ပြောပြောတတ်လာသည်။ လူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေပုံမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒဏ်ရာက နာကျင်လှ၍ တစ်ယောက် တည်း ညည်းနေသည့် လေမျိုးလောက်သာ။ ခပ်တိုးတိုး။ ယခု အဘွားအိုပြောနေသည့် အကြောင်းအရာမျိုးတွေနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

လူ့ဘဝသည် ကုန်လွယ်လွန်းလှ၏။ ဘာဆိုဘာကိုမှ ကောင်း ကောင်း မဖြတ်သန်းရသေးခင်မှာပင် အိုမင်းတွင်းဆုံးသို့ ရောက်ရတော့မည်ဟု ခဏခဏ တွေးမိနေသည်။ ခေတ်ကလည်း လူတို့ကို စိတ်ဒဏ်ရာ ကိုယ် ဒဏ်ရာကိုယ်စီဖြင့် အိုမင်းရင့်ရော်သွားစေဖို့ တွန်းပို့ပေးနေသည်။ တစ်ဖက် အခန်းမှ အဘွားအိုကတော့ စကားတွေ ပြောကောင်းနေဆဲ။ သက်ကြီး စကား သက်ငယ်ကြား၊ အမျိုးသမီးတစ်စုကလည်း စပ်စုမေးမြန်းဆဲ။

“ရွာကို ဓားပြတိုက်တာလား။ အဲဒါလည်း ရွာထဲကပဲ လက် ထောက်ချတာပေါ့အေ။ အဲဒီတုန်းက သုံးအိမ် တိုက်သွားတယ်။ ဘီးတွေ၊ ခြေကျင်းတွေကို အများကြီးပဲ ပါသွားတာ။ ငါတို့က စိန်တွေ မရှိပါဘူး။ ရှိတာက မသန်းကြည်တို့၊ မသန်းကြည်ဆိုရင် သူ့နားထင်ကို ဒီလိုကြီး သေနတ်နဲ့ ထောက်ထားတော့ ဟိုးအိုးထဲမှာ ဒီအိုးထဲမှာ ဟော့ဟိုက အိုးထဲမှာ အို . . . ရှိသမျှ အကုန်လက်ညှိုးထိုး ပြလိုက်ရတော့တာပဲ။ သူ့ယောက်ျား ကိုထွန်းကိုကျတော့ အိမ်အောက်မှာ လက်ကို နောက်ပစ်ကြိုးချည်ပြီး ရင်ဘတ်ကို နွားထမ်းပိုးတုတ်နဲ့ ရိုက်ထားတာ ရင်ဘတ်ကြီးကို ညိုမည်းစွဲလို့၊ သေတော့ မသေပါဘူး။ နောက်တော့ မိတော့ မိတာပေါ့အေ၊ တစ်ဖက် ရွာက လူပဲ၊ သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရုံးတက်တော့ သူတို့က တိုက်ရာပါ ပစ္စည်း နဲ့ လာဘ်ထိုးနိုင်တယ်လေ။ ဒီမှာက အကုန်ပါ သွားပြီ ဘယ်လိုပေးနိုင် တော့မှာလဲ။ အဲဒီတော့ ရှုံးတာပေါ့အေ့။ သနားပါတယ်၊ မသန်းကြည်တို့ ကိုထွန်းတို့။ သေလည်း သေကုန်ကြပါပြီ”

အဘွားအို၏ စကားမှာ နားထောင်ရင်း နားထောင်လို့ကောင်းလာ သည်။ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာသည်။ အစောပိုင်းက ထိုအဘွားအိုကို ဘေးက ဝိုင်းထိုင်နေကြသူများက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း တစ်ယောက် တစ်ပေါက် မေးမြန်းနေရာမှ ယခုတော့ အဘွားအိုက သူပြောချင်ရာကို စိတ်လိုလက်ရရှိသလို

ပြောပြနေတော့သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကိုလား မြင်တော့ မမြင်လိုက်ရပါဘူး၊ ဟိုခေတ်က ဒီလို မလွယ်ဘူးအေ့၊ ရွာကနေ မြို့တက်ဖို့ နွားမရှိတော့လို့ မရောက်လိုက် ဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်သေတော့ ငါက အပျိုပေါက် ဆယ့်လေး ဆယ့်ငါးနှစ် လောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တာပဲ။ ကောင်းကောင်းတော့ မမှတ်မိပါဘူး။

ဒီဘက်ခေတ်ကလေးတွေ ညည်းတို့ ကံကောင်းကြပါတယ်အေ။ ဟော မော်တော်ကားတွေ၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့ လွယ်နေပြီ။ တယ်လီဖုန်း တွေနဲ့ အဝေးကြီးကိုတောင် လှမ်းပြောလို့ရနေပြီပဲ။ အို . . . ငါတို့တုန်းကတော့ ဘာမှမလွယ်။ ကလေးဆိုလည်း ဒီလိုပဲ ဝမ်းဆွဲသည်နဲ့ တပြွတ်ပြွတ် မွေးရ တာပဲ။ အကြီးဆုံးသားက သေတာ ကြာပြီလေ။ အခုနေ ရှိရင် ခြောက် ဆယ်ကျော်လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ မတွက်တတ်တော့ပါဘူး”

ဂိတ်အတွင်း ဝင်လာသော ဆူညံလွန်းလှသည့် စက်သံနှင့် သုံးဘီး ဆိုင်ကယ်ကြောင့် သက်ကြီးစကား သက်ငယ်စကား အစီအစဥ်ကလေး ပျက်စီးသွားသည် ထင်သည်။

“အရီးဝင့်၊ အရီးဝင့်။ ဗျို့ . . . အရီးဝင့်၊ ခင်ဗျားမလည်း ခေါ်လိုက် ရတာဗျာ ကြားလျက်သားနဲ့ လာ၊ တက်တော့ သွားကြမယ်” သုံးဘီး သမားက အဘွားအိုကို အော်ဟစ်မာန်မဲ၍ ခေါ်နေသည်။ မျက်နှာက အလို မကျ စိတ်မရှည်သည့်ဟန်က လိုအပ်သည်ထက်ပင် ပေါ်လွင်နေသေးသည်။ အဘွားအိုက “အေးပါ၊ အေးပါ၊ လာပါပြီဟယ်”ဟု မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ဆိုကာ သုံးဘီးပေါ်သို့တက်ရန် ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားနေ၏။ အမျိုးသမီး ငယ်တစ်ယောက်က နောက်မှ ကူတွန်းပေးလိုက်မှ နေရာကျလေသည်။ ထို့နောက် ဝင်လာတုန်းကကဲ့သို့ပင် ဆူညံလှသော အသံဗလံအစုံဖြင့် သုံးဘီးဆိုင်ကယ်ကား ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ဤမျှ ကြမ်းတမ်းလှသော အမောင်းသမားနှင့် ရွာလမ်းကြမ်းများပေါ် အဘွားအို ဘယ်လိုများ စီနင်းလိုက်ပါခဲ့ရပါလိမ့်။ တကယ့်ဘဝမှာရောပေါ့။

ပြီးတော့ ကားဂိတ်ကလေးမှာ အနည်းငယ် ငြိမ်ကျသွားသည်။ သို့သော် ခေတ္တကလေးမျှသာ ဖုန်မှုန့်တို့ ဝေ့လည်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ညနေစောင်း နေရောင်ခြည်တွင်းသို့ ကလေးငယ်တစ်အုပ် ပြုံးရွှင်စွာ အော်ဟစ်၍ တိုးဝင် လာကြသည်။ ကာလတရားမျဥ်းသားပေါ်က မထင်ရှားသော အစက် အပြောက်လေးတွေများလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်က ကလေးငယ်တွေများ ပါလိမ့်။

ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၇

ခံစားဗျာများ အားလုံးဟာ ချန်ထားခဲ့ရမှာတွေချည့်

ဒီရက်ပိုင်းတွေကတော့ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ တော်တော့်ကို ပျင်းစရာကောင်းတယ်။ မိုးကလည်း အေးအေးနဲ့ဆိုတော့ နဂိုကမှ ငပျင်းကို မော်တော်တပ်ပေးလိုက်သလို ပျင်းတော့တာ။ လူဟာ ပျင်းလာပြီဆိုရင် ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်နေဖို့တောင် မစွမ်းဆောင်ချင်တော့ဘူး။ ပျင်းတာထက် ပိုဆိုးသေးတာက လူက ထုံထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေတာလည်း ပါသေးတယ်။ ဒီနှစ်ပိုင်းတွေမှာ စာအုပ်တွေ အဆက်မပြတ်သလောက်ကို ဖတ်ဖြစ်တယ်။ ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် ဘာလို့ ဒီလောက်ကြီး ဖတ်နေရတုန်းဟ လို့ နားမလည်နိုင်ဖြစ်လာရတဲ့အထိပဲ။ ဝတ္ထုရှည်တွေ၊ အတိုတွေ၊ အက်ဆေးတွေ အခြားသောတွေရောပေါ့လေ။ ဖတ်လွန်းတော့ လူက ဟုန်သလိုလို ထုံသလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ ဘောလုံးပွဲတွေ နားနေတာ ကလည်း လူကို ယောင်ချာချာဖြစ်စေတဲ့အချက်ထဲ ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ခရစ္စတီယာနိုရော်နယ်ဒိုရဲ့ အမာခံပရိသတ်။ ဒီကောင် ဘောလုံးကစားတာ ကိုများ မြင်နေရရင် လူဟာ ပြီးပြည့်စုံနေရောပဲ။ ယူကျူ့ပေါ်၊ ဖေ့စ်ဘွတ်ပေါ် တင်ထားသမျှ ဒိုလေးရဲ့ ဘောလုံးစကေး စုစည်းမှု၊ သွင်းဂိုးစုစည်းမှု၊ အကောင်းဆုံး နောက်တန်းကစားသမားဆိုသူများကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း၊ ကမ္ဘာအဆင့်ဂိုးသမားများကို အရူးလုပ်ခြင်း စသဖြင့် မကြည့်ဖူးတာဖြင့် မရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကြည့်လွန်းတော့ အလွတ်တွေရ ပျင်းသွားပြန်ရော။ ပျင်းပျင်းနဲ့ပဲ လမ်းတွေ ပျောက်နေတယ်ဆိုပါတော့။

အဲဒါနဲ့ပဲ စာအုပ်စင်ရှေ့ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ဘယ်စာအုပ်ကိုများ ဖတ်ချင်စိတ်ဖြစ်မလဲလို့ စာအုပ်အနှောင့်တွေ လိုက်လှန်ကြည့်ရင်း ဝယ်ထားတာကြာပြီဖြစ်ပြီး မဖတ်ရသေးတဲ့၊ ဆိုဖီရဲ့ ကမ္ဘာတို့၊ ခေတ်သစ်ဒဿနဗေဒ နိဒါန်းတို့ကို စာအုပ်စင်ကနေ ခပ်တည်တည်ဆွဲချလာပြီး ထိုင်ဖတ်နေလိုက်မိတယ်။ ငပျင်းတစ်ယောက်အဖို့တော့ သိပ်တည့်တဲ့ဆေးပဲလို့ ပြောရမယ်။ ဖတ်ရင်းနဲ့ စာအုပ်က လေးလွန်းလို့ (လေးလွန်းလို့ဆိုတာ စာရော၊ စာအုပ်အလေးချိန်ရောပဲ) ချထားလိုက်၊ ဖတ်ထားသမျှလေး စားမြုံ့ပြန်လိုက် လုပ်နေရင်း ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးထားရတော့ ပျော်ခြင်း၊ ပျင်းခြင်း ဆိုတဲ့ နယ်ကို ကျော်လွန်စပြုလာတယ်။ ရှေးခေတ်က ဒဿနပညာရှင်ဆိုတာတွေ ဟာ လူပြိန်းတစ်ယောက်အနေနဲ့တွေးကြည့်ရင် တော်တော်သနားဖို့ကောင်းတယ်။ သူတို့ခမျာ တွေးရခေါ်ရ ပင်ပဲမပင်ပန်းနိုင်ဘူးဗျာ။ ရှိမှုတွေ၊ သိမှုတွေ၊ အခြေခံအမှန်တရားကြီးများဆိုတာတွေ၊ ကေဝမ္ဗဆိုတာတွေ၊ ပြီးတော့လည်း

ဘာမှမဟုတ်တာလေးတွေနဲ့ အဆုံးသတ်ချင်လည်း သတ်ရ။ အတော်တော့ ဗာဟီရများကြီမှာ။

လူဆိုတော့လည်း တွေးရ၊ ဆင်ခြင်ရတယ်ဆိုတာ အလုပ်ပိုလို့တော့ ပြောမရနိုင်ပါဘူး။ မသိလိုက်ရင်သာနေမယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆင်ခြင်ရတာတွေ၊ ဆုံးဖြတ်နေရတာတွေဆိုတာ အများကြီးရယ်။ ဒီနေ့ ခေါင်းလျှော်မယ် မလျှော်ဘူး၊ အင်္ကျီကို အကွက်နဲ့ ရှပ်အင်္ကျီဝတ်ရမလား သို့မဟုတ် တီရှပ်ပဲဝတ်ရမလား။ နောက် ပုဆိုးလား၊ ဘောင်းဘီတိုပဲ ဝတ်ရမလား။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ရွေးချယ်နေရတာ။ မနက်စာကို ဘာစားမလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ပြုံးပြမယ်၊ မပြုံးပြဘူး စသဖြင့်တွေနဲ့ပေါ့ဗျာ။ နောက်ဆုံး အိမ်တံခါးပိတ်၊ အပြင်ထွက်၊ လမ်းတစ်ဝက်လောက်ရောက်နေမှ အိမ်တံခါး ကိုမှ သော့ခတ်ခဲ့မိရဲ့လားဆိုတာကို ဇဝေဇဝါဖြစ်၊ အိမ်ပြန်ကြည့်သင့် မကြည့်သင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတာကိုက ပင်ပန်းလှပြီ။ လူဆိုတာ တွေးခေါ် တတ်တဲ့ သတ္တဝါပဲ။ တွေးခေါ်နေတတ်မှတော့ တွေးလိုက်ခေါ်လိုက်တော့ပေါ့ ဒါကို အလုပ်ပိုလို့ ပြောနေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကျွန်တော်တို့လို သာမန်လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်ပြီးတဲ့နောက် ရွေးချယ်စရာ ရယ်လို့ လုပ်လို့မရနိုင်တာကတော့ ဘယ်တုန်းကမှ အကျိုးမပေးခဲ့တဲ့ အစိုးရ တွေကိုပဲ။ အစိုးရဆိုတဲ့နာမည်ကို ကိုယ်စားပြုလိုက်ကတည်းက ဖိနှိပ်ရေး ယန္တရားကြီး ဖြစ်သွားရတာပဲလို့ ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာမှန်း မမှတ်မိ ဖတ်ဖူးထားခဲ့ တာကိုးဗျာ။

ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဝမ်းရေးအတွက် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်ရသူများအဖို့တော့ တချို့သော သေးဖွဲလှတဲ့ တွေးခေါ်မှုတွေ၊ ရွေးချယ်ရမှုတွေကိုတောင် အချိန်ပေးနေဖို့ မဖြစ်နိုင်ကြဘူးထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသမျှ ကျွန်တော့်ဝန်းကျင်မှာဆိုရင် ဝမ်းမီးတောက်ခြင်းကို ဖြေရှင်းရင်းနဲ့ အားလုံးသော တွေးတောဆင်ခြင်ရမှုတို့ကို လက်လွှတ် လွှဲချော် လိုက်ရသူတွေဟာ ရေတွက်လို့တောင်မနိုင်အောင် ရှိတာပေါ့။ သူတို့အတွက် တော့ ဆင်ခြင်တာတွေ၊ ရွေးချယ်ကောက်နုတ်တာတွေထား၊ အားလုံးကို လက်ခံလိုက်ဖို့ပဲရှိတယ်။ ကိုးကွယ်ရမှာဆိုရင် ဦးကုန်းချလိုက်မယ်။ ကျေနပ် ရင် ပြုံးပြလိုက်မယ်၊ ရန်စတယ်ထင်ရင် တွေ့ရာနဲ့ ကောက်ရိုက်လိုက်မယ်။ သေနတ်ပါရင်တော့ ခေါင်းမော့ အံကြိတ် လည်စင်းခံလိုက်ရုံပဲ။ (မနိုင်၍ သည်းခံလိုက်ရခြင်းသည်လည်းကောင်း ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာတော့ လက်မခံချင်လည်း ဒီလိုပဲဗျ) ဒီနေ့ဝင်ငွေဟာ ဒီနေ့ အူတွေ ဖျစ်ဖျစ်ညှစ်ညှစ် အလုပ်လုပ်နိုင်ဖို့ပဲ။ ဒီနေ့အိပ်စက်ခြင်းဟာ မနက်စောစော အလုပ်သွားနိုင်ဖို့ပဲ၊ အိပ်မက်တွေအတွက် နေရာမရှိ။ အတိတ်စိမ်းဆိုရင် နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ဖိုး နှစ်လုံး ပြေးထိုးလိုက်မယ်။ အားလုံးဟာ စနစ်တကျဖြစ်နေတာ။ (နံ့အ ရန်ကောလို့

အပြစ်တင်နေဖို့တော့လည်း မသင့်ဘူးပေါ့ဗျာ)

ဒဿနဗေဒစာအုပ်ကြီးတွေ တောင်တစ်လုံး မြောက်တစ်လုံး လျှောက်ဖတ်ရင်း ရလာတဲ့အတွေးကို အဲဒီလို သာမန် ကျွန်တော်တို့လို အခြေခံလူတန်းစားဘဝထဲ ဆွဲသွင်းနှိုင်းယှဉ်မိတာ မတော်တရော် အဲသလို ကောက်ချက်တွေ ထွက်လာရော။ အဲဒီတော့လည်း အတွေးဆိုပေမယ့် နာကျင်ရတယ်ဗျာ။ မတတ်နိုင်ဘူး။ ခေါင်းထဲမှာဖြစ်နေတဲ့ အတွေးဆိုတော့ လည်း ပယ်ရသတ်ရ အတော်ခက်တယ်။ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းရဲ့ ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌ မတ္တံကြီး စွတ်ဖတ်ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ပဲ တည့်တည့်ရှုကြည့်နေမယ်ဟဲ့လို့ မျှော်လင့်လို့ဖြင့် မရနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ လတ်တလော အာရုံပျက်ရအောင် မူလကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်တွေထဲပဲ အတင်းအဓမ္မ ခေါင်းနှစ်ပြီး အာရုံပြန်စုစည်း ရတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်တွေ့ခံစား ဗျာများ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ရတာတွေကို ရင်းစားပေးလိုက်ပြီး အားလုံးသော ရုပ်နာမ် ဒြပ်အားလုံးဟာ ရှိတယ်သိတယ်လို့ ထင်မှတ်မှားနေမိနေတဲ့ အစီအစဉ်ကြီး တစ်ခုလိုပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့ ရင်နာနာနဲ့ တွေးမိတယ်။ ထရူးမင်းရှိုးလို ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာလည်း ဘာသာတရားအတွေးမှာဆိုရင် လွတ်မြောက် တယ်လို့ မဆိုနိုင်ပြန်ဘူး။ အားလုံးဟာ သိမှုမှာ အကြွင်နာမ့် ချိတ်ဆက် လို့သာနေတော့တယ်။ ဒီသဘောက ဉာဏ်အလင်းရောင်ခေတ် ဒဿန ပညာရှင်တွေရဲ့ ဆင်ခြင်သိ၊ အာရုံသိ၊ အခြေခံဒြပ်အတွေးတွေဟာ ဒီနေ့ခေတ် ရုပ်ရှင်၊ အတွေးစာပေတွေအထိ ရောင်ပြန်ဟပ်နေတာနဲ့တင် သိနိုင်ပါတယ်။ လူတွေဟာ အဆုံးအစမဲ့သော တွေးခေါ်ခြင်းကနေ မလွတ်မြောက်နိုင်ဘူး။ ရေတွက်မရနိုင်အောင် အဖြေကုဋေကုဋာဖြစ်နေတဲ့ အာရုံစားတဲ့ မေးခွန်း တွေဟာ အသေကောင်နားက လင်းတလို ဝဲပျံလို့မဆုံးနိုင်အောင်ပဲ။

အကြောင်းကလည်း တိုက်ဆိုင်တော့ ဒီရက်ပိုင်းမှာမှ လီယိုနာဒို သရုပ်ဆောင်ထားတဲ့ Inception ကို အခေါက်ပေါင်း တစ်သိန်းနှစ်သောင်း မြောက်တိုင် ကြည့်မိရက်သား ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ခရစ်စတိုဖာနိုလန်ဆိုတဲ့ ငနဲကြီးကလည်း အဖြေပေးသလိုလိုနဲ့ မေးခွန်းတွေ ပြန်ပြန်ပေးရင်း လူကို ငြိမ်သက်တွေဝေသွားအောင် သိပ်လုပ်နိုင်တယ်။ ဘယ်နှခါ ကြည့်ကြည့် မရှင်းမလင်းဖြစ်နေတဲ့ အဲဒီရုပ်ရှင်ကို နောက်ဆုံးတော့ (ထင်သလို သုံးသပ် ခံစားထားတဲ့ ရုပ်ရှင်အညွှန်းတွေကို ဘယ်လိုပင် မဖတ်ချင်သော်ငြား) အညွှန်း တွေ လိုက်ရှာဖတ်ကြည့်မိတော့မှ သဘောပေါက်သွားတယ်။ နောက်ဆုံး အခန်းမှာ ဂျင်ကလေး အလည်ရပ်သွားသလား၊ ဆက်လည်နေဆဲလားဆိုတာ ကို ကိုယ်တိုင် သတိထားမကြည့်မိလိုက်တာကို သတိထားမိသွားတယ်။ ဓာတ်လမ်းမှာမျောပြီး ဓာတ်လမ်းထဲက Cobb(လီယိုနာဒို) နည်းတူ ကလေး တွေရဲ့ ဘယ်တော့မှ

မမြင်ရတော့ဘူးထင်တဲ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရလို့ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားလိုက်တာ၊ ဂျင်ကလေးဟာ ဆက်လည်နေဆဲလား၊ အရှိန်ကုန် ရပ်တန့်သွားလေသလားပေါ့။

သဘောကတော့ လီယိုနာဒိုဟာ limbo ဆိုတဲ့ အိပ်မက်ရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာအထိမှာ ပိတ်မိသွားတာပဲလား၊ တကယ့်ဘဝမှာပဲလားပေါ့။ ရောထွေးလို့နေတယ်။ အဲဒီခံစားမှုဟာ သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။ အတွေးထဲမှာပဲဆိုရင်တောင် တုန်လှုပ်သွားအောင် ကြောက်ဖို့ကောင်းတာ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဟာ တကယ် အရှိတရားလားဆိုတဲ့ ပြဿနာပေါ့။ သိပ်ကို ကြီးမားတဲ့ လူရဲ့ (ကိုယ်တိုင်ရဲ့) အတ္တကို ဘာမှန်းမသိတဲ့ တစ်ခုခုက ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မပေးဘဲ အမှုန့်တောင်မကျန်အောင် ဖိကြိတ် နင်းချေပစ်လိုက်တာမျိုး။

သာမန်နေ့စဉ်ဘဝမှာတော့ ဆင်ခြင်တာတွေ၊ သုံးသပ်တာတွေက လိုအပ်တယ်၊ လုပ်နေတယ်လို့ ဆိုပေမယ့်လည်း သိပ်တော့ အရေးမပါလှ ပါဘူး။ မသိစိတ်က အလိုလို ရွေးချယ်ပေးသွားတာတွေက ရှိနေတယ်လေ။ ရှိတာတွေ၊ သိတာတွေ၊ ခလုတ်ထိလို့ အမိတတာတွေ၊ မြင့်မြတ်သော ကျင့်ဝတ်တရားတွေဆိုတာက အမြဲတမ်း လိုအပ်မနေဘူး။ လွယ်တဲ့ကိစ္စ လေးတွေကို ဒဿနစကားလုံးတွေနဲ့ ဖုံးအုပ်ဝေဝါးအောင် လုပ်နေဖို့မလိုဘူး။ ကောင်းကင်က ပြာတယ်၊ ခွေးမြီးက ကောက်မယ်။ ရှိတာဟာ ရှိတာဖြစ်ပြီး၊ သိနေတာကလည်း သိနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ပြောင်မြောက်တဲ့ ရုပ်ရှင် တွေ၊ စာပေတွေနဲ့ ကြုံကြိုက်ရတဲ့အခါမျိုးမှာ လူဟာ အားအားလျားလျား လစ်ဟာမှုကို ထိုင်တွေးနေစေဖို့ ဖြစ်လာတယ်။

စပီးဘာ့ရဲ့ AI ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားနဲ့ လွှမ်းမိုးဖန်တီးပေးထားတဲ့ စက်ရုပ်ကလေးငယ်လေး။ ကမ္ဘာကြီး နိဂုံးချုပ် သွားပြီး နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ များစွာထဲက တစ်နေ့မှာ ဂြိုဟ်သားတွေ ဖန်တီးပေးလိုက်တဲ့ အဲဒီစက်ရုပ်ကလေးငယ်နဲ့ သူသိပ်ချစ်တဲ့ လူသားအမေ တို့ရဲ့ တစ်နေ့တာ အချိန်ကလေးလိုမျိုး။

အခုချိန်မှာ ဇာတ်ကားနာမည်ကို သတိမရတော့ပေမယ့် မင်းသား Jude Law သရုပ်ဆောင်တဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေ ရောင်းချတဲ့ ဇာတ်ကားထဲက လူတွေကို (လက်တွေ့မှာ လူကတော့ သေသွားပြီ။ ဦးနှောက်တစ်ခုကိုသာ ရှင်သန်ခွင့်ပေးထားလိုက်ပြီး) သူတို့ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ထဲ အပြီးတိုင် ထည့်ထားပေးလိုက်တဲ့ အဖြစ်လိုမျိုး။

Matrix ရုပ်ရှင်ရဲ့ အစိမ်းရောင်ကမ္ဘာ၊ အပြာရောင်ကမ္ဘာ။ တော်လှန်ရေးဆိုတာကြီးကို ပရိဂရမ်မာ အလိုအရသာ

ဖြစ်ပေးနေရတဲ့အခြေအနေမျိုး။

အစစ်အမှန်ဆိုတာ ရှိကို မရှိတဲ့ ကိစ္စ။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဲဒီခံစားမှုတွေဟာ လူရဲ့ သမုဒယသစ္စာကို အကြီးအကျယ် ခြောက်လှန့်လို့သာနေပါတယ်။ (ဒါကို ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ အားအားယားယားကွာလို့ နှာခေါင်းရှုံ့မယ်ဆိုလည်း ခံယူရရုံမှအပ အခြား တုံ့ပြန်စရာလည်း မရှိ) တစ်ခါတစ်ခါ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်တဲ့အခါမှာ အဲဒီလို သဗ္ဗရန်အပေါင်းသော ဆင့်ပွားအတွေးတွေနဲ့ ရှေ့မဆက်နိုင်တဲ့ အဖြစ်မျိုးကလည်း မကြာမကြာ ဖြစ်ပေးရတာ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ လူဟာ ခံစားဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

မဖြစ်နိုင်မှန်းသိရက်နဲ့ Time Travel ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ကျေကျေနပ်နပ် လီဆယ်ခံစားနေကြည့်ကြသလိုမျိုးပေါ့။ Predestination Midnight in Paris တို့ကို အံ့အားသင့် နှစ်သက်ရင်း ခံစား။ လူဟာ ပစ္စုပ္ပန်ကိုလည်း လိုလားငြီးငွေ့နေ၊ ကိုယ်တိုင် သက်ရှိထင်ရှားတောင်မရှိသေးတဲ့ ဝေးလွန်းတဲ့ အတိတ်ကာလမှာလည်း သွားရောက်နေထိုင်ချင်၊ အနာဂတ်ကာလကိုလည်း စိတ်ကူးနဲ့မှန်းဆလို့ လှမ်းမျှော်လိုက်ချင်သေး။ လူ့စိတ်ကူးလိုအင်ဟာ အင်မတန်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ပျင်းတော့လည်း ပျင်းလို့၊ ပျော်တော့လည်း ပျော်လို့။ ထာဝရ အသက်ကိုလည်း လိုချင်၊ ရတော့လည်း ပျင်းစရာကြီးနေမှာလို့ တွေးပြန်။ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကာလ အမှန်တရားဟာ အတော်ကလေးကို နေထိုင်ချင်စရာမကောင်းတဲ့ အခြေအနေပါ။ စစ်ပွဲတွေ၊ အကျင့်ပျက်မှုတွေ၊ ဖိနှိပ်ခံရမှု၊ ဆင်းရဲမွဲတေမှုတွေ စသဖြင့် ဒုက္ခတရားတွေနဲ့ ပြည့်နှက်လို့နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမှာ ပျော်စရာအချိန်ဆိုတာ ရှိနေသေးတာပဲ။ ခင်ဗျား ပျော်တယ်လို့ တွေးနေမိတာပဲ မဟုတ်လား။ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်ပေါ့။

ဘယ်ကိုလျှောက်လျှောက် ရောက်သွားတဲ့လမ်းမှာ ခလုတ်ထိ ဆူးငြိခြင်းများ

မနေ့ကတော့ ကျွန်တော် တကယ့်ကို ကံကောင်းတာ။ ကံကောင်းတာအပြင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ဖျတ်လတ်မှုကြောင့်ပါတယ်။ အရင်နေ့တွေ လိုပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို မြို့ရဲ့ ပင်မလမ်းကြီးအတိုင်း စူပါကပ်ဆိုင်ကယ် ကေလးစီး ပြန်လာ၊ လမ်းသွယ်တစ်ခုနဲ့ လမ်းဆုံဖြစ်နေတဲ့ တစ်နေရာမှာ ဆိုင်ကယ်အတိုက်ခံရမလို ဖြစ်ခဲ့တာ။ လမ်းဆုံရောက်ခါနီးတော့ လမ်းသွယ်အတိုင်း ဆိုင်ကယ်တစ်စီးလာနေတာကို မြင်တယ်။ အရှိန်ပါ မှန်းလည်း သိပါရဲ့။ သို့သော်လည်း လူရဲ့ အင်မတန် အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ ဦးနှောက် တွက်ချက်မှုအရ ဒီဆိုင်ကယ်ရဲ့အရင် ကျွန်တော်ဟာ လမ်းကို ဖြတ်ကူးပြီး သား ဖြစ်နေမယ်လို့ သိနေတဲ့အတွက် ဖြတ်မောင်းလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်က လမ်းမကြီးဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဦးစားပေးယာဉ်လမ်းကြောင်း ဖြစ်တယ်။ လမ်းသွယ်ကလာတဲ့ ဆိုင်ကယ်ဟာ အရှိန်လျှော့ပြီး ဖြတ်ရမှာ ပဲလို့ တွက်တာ။

ခက်တယ်ဗျာ။ ဒီလူက တစ်စက်ကလေးမှ အရှိန်မလျှော့လေတော့ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် ကြောင်ပြီး ဘရိတ်နင်းလိုက်ပေမယ့် ဒင်းက တည့်တည့်ကြီး ပြေးဝင်လာ။ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ကို ခါးကဖြတ်တိုက်ဖို့ သေချာနေတဲ့ အခြေအနေပါပဲ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် တော် တော် အံ့သြသွားတယ်။ ကျွန်တော်က အိုဗာဝိတ်ကြီးမဟုတ်သေးပေမယ့် လည်း နည်းနည်းတော့ဝတယ်။ ဒီတော့ အထိုင်အထ နှေး၊ လေးလေး ကန်ကန် နဂိုဗီဇအရလည်း ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်နေချင်သူဆိုတော့ ပက်ကျိ တစ်ကောင်လိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ကျွန်တော့်ကို ခါးကဖြတ်တိုက်ဖို့ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်ကြီးမှာ ဖြစ်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားမှုက တော့ သြချလောက်အောင် လျင်မြန်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ စူပါကပ် ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်ကို ကိုင်ထားလျက်နဲ့ပဲ ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကနေ ဝှစ်ခနဲ အခြားတစ်ဖက်ကို ခုန်ဆင်းပြီးသား ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

အတော် အဆင်ခြင်မဲ့ မိုက်မဲတဲ့ ဆိုင်ကယ်မောင်းသမားကတော့ နီးကာမှ ဆိုင်ကယ်ဘရိတ်ကို နင်းလေတော့ နောက်ဘီးကြီးလည်း ရမ်းလို့ ခါလို့ပဲ။ အရှိန်ကတော့ လျော့သွားတာပေါ့။ အဲဒီ လျော့သွားတဲ့အရှိန်နဲ့ ကျွန်တော့်ခြေနင်းခုံကို ဒိုင်းခနဲ ဝင်တိုက်တာပါပဲ။ သူ့လက်ကိုင်ကလည်း သူ့နံကြားကို နည်းနည်းထောက်မိတယ် ထင်ပါရဲ့၊ နာသွားတဲ့ပုံပဲ။ ကျွန်တော်

ကတော့ ဆိုင်ကယ်ခြေနင်းတံ နည်းနည်းကောက်သွားတာကလွဲရင် လူက တော့ အိုကေပဲ။ သို့သော် စိတ်ကတော့ တော်တော်ဆိုးတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒါ ဒီငနဲ့ကောင်ကို ဝေါက်လိုက်မဟဲ့လို့ ကြည့်လိုက်တာ ဒင်းကတောင် ကျွန်တော့် ကို ပြန်ရန်လုပ်ချင်တဲ့ပုံမျိုး ဂျိုထောင်နေလို့ ခပ်တည်တည် မကျေနပ်ပုံနဲ့ တစ်ချက်သာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်မောင်းထွက်လာ ခဲ့ရတယ်။ ဒေါသကတော့ ရင်ထဲမှာ တလိပ်လိပ်ပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်သာ ဖျတ်လတ်စွာ တစ်ဖက်ကို ခုန်မထွက်နိုင်ဘူးဆိုရင် သေချာပေါက် ကျွန်တော့်ခြေသလုံး သွင်သွင်ကျိုးမှာ။ အဲဒါကို ဒင်းက ယာဉ်စည်းကမ်း လမ်းစည်းကမ်းအရလည်း မှားသေး၊ ကျွန်တော့်တောင် ပြန်ခုန်အုပ် ကိုက်ခဲချင်နေပုံ။ မခက်ဘူးလားဗျာ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျွန်တော့် မှာ ဆိုင်ကယ်စီးတိုင်း ဘယ်လို ပရမ်းပတာကောင်က ကိုယ့်ဖြတ်တိုက် သွားမလဲလို့ အမြဲစိုးရိမ်နေရတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ထားဦး၊ ကျွန်တော်ပဲ ကျိုးမယ် ကန်းမယ်၊ ကျွန်တော့်မိသားစု၊ ကျွန်တော့်ကလေးပါ ပါလာတဲ့အချိန်များမှာဆိုရင် ဆက်တောင် မတွေးရဲဘူး။ အဲဒါ နေ့စဉ်ပြဿနာပဲဗျာ။ တစ်ခါတလေ လမ်းကပြောင်းပြန်၊ အရှိန်က ဖော်မြူလာဝမ်း ကားပြိုင်ပွဲလောက်အရှိန်နဲ့ မောင်းလာတာများ ကြောက်စရာတောင် ကောင်းတယ်။ အဲ သူ့မျက်နှာကိုလည်း စေ့စေ့သွားမကြည့်နဲ့။ မိုက်လို့ ကြည့်တာလားကွဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ရန်လုပ်ခံရဦးမှာ။ တစ်ခါတလေ ဆိုရင် အဲဒီလို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းလာတာ ကလေးတွေ ဖြစ်နေတတ် သေးတယ်။ တချို့ချာတိတ်ကလေးတွေဆိုရင် ဆယ့်သုံးနှစ်၊ ဆယ့်လေးနှစ် လောက်သာရှိမယ်။ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံကလေးတွေနဲ့။ ဘယ်လို အသုံးမကျတဲ့ မိဘတွေကများ ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် အရွယ်မရောက်သေးပါဘဲ အန္တရာယ် ရှိတဲ့ စက်တပ်ယာဉ်ဆိုင်ကယ်ကို ပေးစီးပါလိမ့်လို့ ဒေါသမထွက်ဘဲ မနေ နိုင်ဘူး။

ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ရှေ့မှာထိုင် စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ဖတ်လိုက် လမ်းမကိုငေးလိုက် လုပ်နေချိန် ညမှောင်တော့ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင့် ခြံစည်းရိုးအနား ဆူဆူညံညံအသံတွေ ကြားရရော။ ရန်ဖြစ်ခါနီး ကြိမ်းဝါးနေတဲ့အသံမျိုး။ မှောင်ရီဖျိုးဖျထဲ ခြံထောင့်ကို လှမ်းကြည့်မိတော့ ဆယ့်ငါး ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ကောင်ကလေးတွေ လေးငါးခြောက်ယောက်ပဲ။ တုတ်တွေ၊ ခဲတွေနဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ ရိုက်မယ်နှက်မယ် တကဲကဲ လုပ်နေကြတာ။ ကျွန်တော် လည်း မြင်တော့ မနေနိုင်ဘူး။ အိမ်ကနေဆင်း ခြံထောင့်သွားတော့ ချာတိတ်တစ်ကောင်က ခါးက ခါးပတ်ကိုတောင် လက်နက်လုပ်ရိုက်ဖို့ ချွတ်နေတာ မြင်ရတယ်။ ခြံဝအနားရောက်တော့ ဟေ့ ဟေ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲလို့ ကျွန်တော်လည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ ကြိမ်းဝါးလိုက်တယ်။ လန့်သွားမလား၊

ဖျပ်သွားမလား၊ တန့်သွားမလားပေါ့လေ။

မလန့်မဖျပ်၊ မတန့်တဲ့အပြင် ကျွန်တော့်ကို ကျောပေးရပ်နေတဲ့ ချာတိတ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်လာပြီး ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲလို့ ဂျိုကြည့်ကြည့် ပြောတယ်ဗျာ။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း အုတ်နီခဲ ကျိုးနဲ့။ ဟာ ဒုက္ခပဲလို့ စိတ်ထဲကတောင် ကျွန်တော့်မှာ ဘုရားတမိသွားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း သူတို့ ရိုက်မယ်နှက်မယ်လုပ်နေတဲ့ ကောင်ကလေး လှမ်းကြည့်တော့ စက်ဘီးကလေးနဲ့ သူတို့အရွယ် ချာတိတ်ကလေးတစ်ယောက် ပါပဲ။ ကောင်လေးမှာ ကြောက်လန့်စိန်နဲ့ မျက်နှာကလေးကို ငယ်လို့။ ကျွန်တော့်အသံကြားတော့ အားကိုးရာရပုံမျိုး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တာ မြင်လိုက်တော့ ကျွန်တော်လည်းပဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။ မင်းတို့ကွာ တုတ်တွေ၊ ခဲတွေနဲ့ ဒီလိုတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့၊ အနိုင်မကျင့်ကြပါနဲ့။ မင်းတို့ ငယ်ငယ် ရှိသေးတာ။ မတော်လို့ သေသွားပြုသွားတော့ ခံရတဲ့သူလည်း မကောင်း၊ လုပ်ရတဲ့သူလည်း ထောင်ထဲကို တန်းနေတာပဲ စသဖြင့် လေချိုကလေး သွေးရတယ်။ ဒါတောင်မှ ခုနက ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ပြောတဲ့ ငတိကလေးက နားညည်းတယ်ကွာဆိုတဲ့ အချိုးနဲ့ ပေကြည့်နေ သေးတာ။ ကျန်တဲ့ ချာတိတ်ကလေးတွေက သွားစို့ သွားစို့လို့ အတင်းဆွဲ ခေါ်သွားကာမှ စောင်းငမ်း စောင်းငမ်းနဲ့ ပါသွားတယ်။ အဲဒါ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကပါ။ သို့ပေမယ့်ဗျာ အဲဒီချာတိတ်ဟာ ဒီနေ့အထိပဲဗျာ ကျွန်တော့် အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ချိုကြည့် ကြည့်ကြည့်နေတယ်။ ဒုက္ခပဲ ကျွန်တော့်များ ချောင်းရိုက်မလား မသိဘူးလို့တောင် တွေးပူနေရ တယ်။

လက်ရှိ ကျွန်တော်တို့မိသားစုငှားနေတဲ့ အိမ်ကလေးကို ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် နွေရာသီမှာ ကျွန်တော်တို့ စနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်စက ကျွန်တော် တို့ ငှားနေတဲ့အိမ်ရဲ့ဘေးက (အရပ်မျက်နှာအားဖြင့် အနောက်ဘက်) ခြံက လူမနေဘူး။ အပင်ကြီးတွေ၊ ချုံတွေ၊ နွယ်တွေ၊ ခါးလောက်မြင့်တဲ့ မြက်တော တွေနဲ့ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းရယ်။ အဲဒီတော့ ဘာပဲပြောပြော တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် အေးအေးချမ်းချမ်းရှိတာပေါ့။ အနောက်ဘက်ဆိုတော့ ခြံထဲက အပင်ကြီးတွေကြောင့် ပူပြင်းတဲ့ ကျနေကိုလည်း ကာပြီးသားဖြစ်နေတယ်။ ကျေနပ်စရာအတိပဲ။ တိတ်ဆိတ်တာကို သိပ်သဘောကျတယ်။ တိတ်ဆိတ် တဲ့အပြင် အိမ်နီးချင်းဆိုတဲ့ လူရယ်လို့ မရှိတော့ မဆက်ဆံရတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နေခဲ့သမျှမှာ ကိုယ်ကပဲ အကဲပိုနေမိလို့လား တော့ မသိ၊ အိမ်နီးချင်းဆိုးတွေနဲ့ချည့် ကြုံလာခဲ့ရတော့ အိမ်နီးချင်းမရှိခြင်းကိုက နည်းတဲ့မင်္ဂလာမဟုတ်ဘူး ဖြစ်နေခဲ့တာ။

သိပ်မကြာပါဘူး။ နှစ်လလောက်နေတော့ လူတစ်အုပ် ခြံတွေ

စရှင်းလာတယ်။ ခြံအလယ်မှာရှိတဲ့ အပင်တချို့ ခုတ်ထစ် အမြစ်လှန်လုပ် လာတာ မြင်ရတယ်။ အင်း ကျေနပ်စရာအခြေအနေဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ကြာကြာမခံပါလားလို့ ခံစားမိတယ်။ သိပ်မကြာဘူး၊ အိမ်ကလေး စဆောက် တယ်။ သိပ်တော့လည်း ပူပူပင်ပင်တော့ မဖြစ်မိပါဘူး။ ကျွန်တော်ငှားနေတဲ့ အိမ်ရဲ့ ခြံကလည်း ကျယ်တယ်။ အဲဒီဘက်ခြံကလည်း ခပ်ကျယ်ကျယ်ဆိုတော့ နည်းနည်းလှမ်းသေးတယ်။ တန်းလျားတွေမှာ တစ်ဘဝလုံးနေခဲ့ရတဲ့သူအဖို့ မဆိုးသေးပါဘူး။ နောက်ပြီး သူပိုင်တဲ့မြေ၊ သူနေတဲ့ကိစ္စ ကိုယ်က သွား ကန့်ကွက်နေလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ကိုယ်က အငှား၊ သူက အပိုင်၊ သွားချင်း သွား ကိုယ်ကသွားဖို့ပဲလေပေါ့။ အဲဒီကနောက် အိမ်ဆောက်ပြီး လူစနေကြ တယ်။ စရောက်ခါစကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း မဆိုးသေးပါဘူးပေါ့လေ တွေးနေတုန်း အိမ်မှာ စနေပြီး တစ်ပတ်လာက်အကြာ တစ်နေ့ခင်း ကျွန်တော်အမုန်းဆုံးသော ဆူညံ သံတွေကို ကျွန်တော်မကြိုက်ဆုံး သီချင်းတွေနဲ့ တွဲလျက်ကြီး ကျယ်လောင် စွာပဲ နားသောတဆင်ရပါလေရော။ အဲဒီအထိလည်း ထားတော့။ ဒီနိုင်ငံ မှာတော့ လော်စပီကာနဲ့ ရပ်ကွက်လှည့် ဒုက္ခပေးတာတွေတောင် ရှိသေးတာ တစ်ခါတလေပဲ သည်းခံပေါ့။ အဲဒီထက် ဆိုးတာတွေက ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်နဲ့ကပ်လျက်က အပင်ကြီးတွေ အကုန်ခုတ်၊ အကုတ်သတ် လုပ်ပါလေရော။ အဲဒီအပင်ကြီးတွေဟာ ကျွန်တော့်အိမ်အပေါ် ပူပြင်းတဲ့ အနောက်နေ မကျရောက်အောင် အကာအကွယ်ပေးထားတဲ့ အပင်တွေ။ သို့သော်ဗျာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သူ့ခြံထဲကအပင် သူခုတ်တာပဲဆိုပြီး ရပ်ကြည့်နေရတော့တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ အကြောင်းမဲ့ခုတ်နေတာပဲလို့ နှမြောနေမိတယ်။ သူ့အိမ်နဲ့ မလွတ်လို့၊ ခေါင်ပေါ် အပင်ပြိုကျလာနိုင်လို့ ခုတ်တယ်ပြောရအောင်လည်း ခြံက အကျယ်ကြီးမို့ သူ့အိမ်နဲ့ အဝေးကြီးရယ်။ ပြိုချင်းပြို အဲဒီအပင်ကြီး တွေဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ခေါင်ပေါ်ရောက်နေတာမို့ ကျွန်တော့်ဘက်ကိုသာ ပြိုဖို့ရှိတယ်။ အတန်းလိုက် အပင်ကြီးလေးငါးပင်ပဲ။ သီးကင်းလေးတွေ မြင်နေရပြီဖြစ်တဲ့ သရက်ပင်နှစ်ပင်တောင် ပါသေးတယ်။ အပင်တွေ အဲသလိုခုတ်၊ ကျွန်တော့်အိမ် အရိပ်မရတော့လို့ အိမ်ထဲနေမရအောင် ပူလာတာက တစ်ပိုင်း၊ အဲသလောက်ဟာက ထားလိုက်တော့။ ကိုယ်မပိုင်၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင် တဲ့ အပင်တွေမို့ မညည်းညူသာပေမယ့် အဆိုးဆုံးကိစ္စကတော့ ကုက္ကိုပင် ကြီးတစ်ပင်ကို သင်းသတ်ပစ်တဲ့ကိစ္စပဲ။

ကုက္ကိုပင်ကြီးဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ခေါင်ပေါ် သိသိသာသာကြီး မိုးနေ တာ။ သိပ်အရိပ်ရ၊ သိပ်အေးမြခဲ့တာ။ အဲဒီအပင်ကြီးကို အပြီးခုတ်ပစ်လိုက်

တယ်ဆိုရင်တောင် မဆိုးသေးဘူး။ ခုတော့ မခုတ်ပစ်ဘဲ အောက်ခြေက ပင်စည်အခေါက်တွေကို ဝိုက်ပြီး လှီးထုတ် ခုတ်ထစ်ပစ်ပြီး သင်းသတ်လိုက်တာပါပဲ။ အပင်ကြီးဟာ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ညှိုးရော်လာတယ်။ ရှိသမျှ အရွက်တွေ ခြောက်နွမ်းကုန်တယ်။ အဲဒီကနေ ရက်တွေကြာ၊ ရက်သတ္တပတ်တွေပြီး လတွေ လွန်မြောက်လာတော့ ယနေ့မှာ ကျွန်တော့်အိမ်ကို မိုးထားတဲ့ အဲဒီကုက္ကိုပင်ကြီးဟာ ခုဆို သေနေတဲ့ သစ်ခြောက်ပင်ကြီး ဖြစ်လို့နေပါတော့တယ်။ တစ်နှစ်ပြည့်ပါတော့မယ်။

ကုက္ကိုပင်ဆိုတာ ရှင်သန်နေတဲ့အချိန်မှာတောင် ကိုင်း ဘယ်လောက်ဆတ်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်။ သေပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ အဲဒီ ကိုင်းခြောက်တွေဟာ လေပြင်းပြင်းတိုက်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော်ငှားနေတဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်ခေါင်ပေါ်၊ ကျွန်တော်ငှားနေတဲ့ ခြံဝင်းထဲ တဖြောင်းဖြောင်း ကျိုးကျလို့ မဆုံးတော့ဘူးဖြစ်နေတော့တယ်။ ခက်တယ်ဗျာ၊ အဲဒီလို ကျွန်တော်တို့မှာ အန္တရာယ်ကြီး ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားသလိုဖြစ်နေရတာကို ဘေးအိမ်က လူတွေ ဟာ မြင်နေရတာပဲ။ သစ်ကိုင်းတွေ ကျိုးကျ၊ ပြုတ်ကျလို့ ကျွန်တော်တို့ခြံထဲ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေနဲ့ ပြည့်နေတာလည်း သူတို့အသိပဲ။ အဲဒါလည်း မြင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ခုတ်မပစ်ဘူး။ ဒီအတိုင်းကြည့်နေတယ်။ ခုအချိန်ထိတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ဘာသာသူတို့ သိလာမလား။ သူတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ် လာရတဲ့ တစ်ဖက်အိမ်ရဲ့ ဒုက္ခကို စာနာတတ်လာလေမလားလို့ မပြောသေးဘဲ နေနေမိတုန်းပဲ။

မနေ့ညက သန်းခေါင်ကြီး ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ ငလျင်တစ်ချက် ခပ်ဆတ်ဆတ် လှုပ်သွားတယ်။ အိပ်ရာထဲနေရင်း ကျွန်တော်ဟာ ထိတ်လန့်သွားမိတယ်။ ဘေးက အိပ်ပျော်နေတဲ့ကလေးနဲ့ မိန်းမကိုကြည့်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချမိတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်မိုးကိုသာ တွေတွေကြီး စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီခေါင်မိုးရဲ့အပေါ်မှာ သင်းသတ်ခံရပြီး သေတာ ကိုးလဆယ်လထဲ ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကုက္ကိုပင်ခြောက်ကြီးရှိနေတာကို မြင်ယောင် ရင်း စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်နေမိပါတယ်။ ဘယ်လောက် အပူအပင်များရတဲ့ အခြေအနေလဲဗျာ။

အဲဒီလို ဘာရယ်မဟုတ်ပေမယ့် စာတော့ဖွဲ့လောက်သေးတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လုံလုံခြုံခြုံ အေးအေးချမ်းချမ်း မနေရခြင်းသောကဟာ ကျွန်တော့်အတွင်းမှာ အခြေတည်ရာကနေ ဒီရက်ပိုင်းမှာတော့ဖြင့် အခြား သော ဒုက္ခများဆီ လည်ဆန့်ကြည့်မိ၊ တွေးနေမိပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်တို့က တော်သေးတာပေါ့။ အိပ်ရာထဲအထိ လက်နက်ကြီးကျည် ကျရောက်လာနိုင်တဲ့ ဒေသတွေ၊ စာသင်ကျောင်းနံရံတွေကို ကျည်ဆန်တွေ တဗွီးဗွီး ဖြတ်သန်းနေတဲ့

ဖြစ်ရပ်တွေ။ ပန်းခူး၊ ဖက်ဆွတ်၊ နွားကျောင်း၊ လယ်စိုက်ကအပြန် နောက်စေ့ထဲ ပုံးစဝင်သွားနိုင်တဲ့ ဒေသတွေမှာ နေရသူ တွေအဖို့ ဘယ်လောက်များ ပူပင်သောကများနေရမလဲ။ တွေးကြည့်မိ တာတောင် ရင်နာဖို့ကောင်းလွန်းလှတယ်ဗျာ။

သူ့အိမ်ကို သူဖွဲ့နေတဲ့ ခံစားမှုသမား

အမိုးအကာမရှိ အရိပ်မရှိ ပလက်ဖောင်းနံဘေးတွင် ချထားသော သစ်သားတန်းလျားထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်ရင်း လမ်းကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ လမ်းပေါ် တွင် လူသွားလူလာ မရှိ။ သစ်ရွက်ခြောက်များ တစ်ရှူးစများ စသဖြင့် အမှိုက်စများကို စိတ်ပျက်ဖွယ် ပြန့်ကျဲနေ၏။ တစ်ဖက်ဆေးခန်းမှ ပလတ်စတစ် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် မျက်နှာ မအီမသာဖြင့် လူနာ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စသာ ရှိသည်။ ဖုန်တွေ သဲတွေ ပါပါလာသည့် လေက တစ်ချက်တစ်ချက် တိုက်သည်။ ဆောင်းက မဝင်သေး။ နွေကလည်း မပြီးသေး။ ညနေခြောက်နာရီတွင် စတင်မည့် ရေဒီယိုအစီအစဉ်တစ်ခုကို ဖမ်းယူနားထောင်ရန် လုပ်နေသော လူတစ်ယောက် အမှိုက်ပုံနံဘေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ခပ်ကုပ်ကုပ် ထိုင်နေသည်။ အမှိုက်ပုံဘေးက ပလက်ဖောင်းသည် ပလက်ဖောင်းသား မပေါ်တော့။ ချဉ်စုတ်စုတ် အနံ့ ကလည်း လေသင့်တိုင်း အော်ကလီဆန်ဖွယ် လွင့်လွင့်လာနေသည်။

ကျွန်တော်ထိုင်နေသော ခုံတန်းလျားနှင့် ကျောပေးလျက်ချထား သော သစ်သားခုံပေါ်သို့ လေးထူး လာထိုင်သည်ကို မျက်လုံးထောင့်မှရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်မိသည်။ လေးထူးသည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ခြေနှစ်ဖက်စလုံးကို တင်၍ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကျောဘက်က လမ်းဆုံကို ငေးနေသည်။ ပါးစပ် ကလည်း တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် တစ်စုံတစ်ခု ရွတ်နေသည်ကို ကြားနေရ သည်။ ဘာမှန်း မသဲကွဲ။ ကျွန်တော်က လေးထူးဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်၍ စကားပြောရန် လှည့်ကြည့်သည်။ လေးထူးကား ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လျက်ပင်။ သူ၏ပါးစပ်က ညည်းနေသည်မှာ ဝင်းဦး သီဆိုဖူးပြီး ဘိုကလေးတင့်အောင် ရေးသော မျက်ဝန်းလဲ့ပြာပြာ သီချင်း။ ကျွန်တော်လည်း ဘာစကားမှ မပြောဘဲ သူ့သီချင်းသံတိုးတိုးတွင် အာရုံကို မျှောထားလိုက်သည်။

ချစ်ပန်းရနံလေး ကြိုကြိုအေး တူတူမွှေးချင်တာ

မေတ္တာတေးသံသာသာ ကြားချင်ကြမကွဲ့ မောင်မယ် နှစ်ဖြာ နားဆင်သမကွဲ့ ဆောင်လယ်မှာ

လေးထူးသည် မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလျက် သူ့သီချင်းသံတွေ သူ ပြန်နစ်မျောနေပုံရသည်။ သူ၏ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝက ဇာတ်ကွက် တစ်ခုခုကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမည်လား မပြောနိုင်။ လူတိုင်းတွင် ချစ်ခြင်း တရား၊ လူတိုင်းတွင် အေးခဲသွားပြီဖြစ်သော အလွမ်းဇာတ်လမ်းကိုယ်စီ ရှိကြလိမ့်မည်။

လေးထူးမှာရော ဘာကြောင့် မရှိရမည်လဲ။

လေးထူးသည် သီချင်းကို ကျယ်ကျယ် မညည်းရဲ၊ တစ်ဦးတည်း ငယ်ဘဝအချစ်ဇာတ်လမ်းကလေးများကို တိုးတိုး မညည်းရဲ။ သူ့ဆိုလျှင် လှောင်ပြောင်မှုတွေက အမြဲလာတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် သူနေသည့် အိမ်မှ အိမ်ရှင်များ။ “ဒီပုံစံ လိန်ကျစ်ကျစ်ကိုများ ဘယ်သူက ကြိုက်တော့မလဲ အသက်ကလည်း ကြီးပါပြီ။ ဘာတွေများ စိတ်ကူးယဉ်နေရသတုံး။ ဟား ဟား ဟား”။ “ဒီအရွယ်ကြီးကျကာမှ ဘယ်သူ့ကိုများ အလကားနေ လွမ်း ဆွေးပြီး သီချင်းတွေ ဆိုညည်းနေရတာတုံး။ သွား၊ လက်ဖက်ခြောက် ကုန် နေတယ် သွားဝယ်ပေးဦး” စသဖြင့် အသက် နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ့်ငါးအရွယ် အိမ်ရှင် ချာတိတ်တို့က ရိထေ့မည်။ လေးငါးဆယ်အရွယ်တွေက ငေါက် ငမ်းမည်။ ထိုအချိန်မျိုးဆိုလျှင် လေးထူးမျက်နှာသည် ပြုံးနေလေ့ရှိမြဲ။ သို့သော် ထိုအပြုံးသည် လူ့လောကတစ်ခုလုံးကို နာကြည်းစိတ်ပျက်နေသော အပြုံး၊ အေးစက်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းသော အပြုံးမျိုး။

ထို့နောက် လိမ်ဖယ်ဖယ် ထော့နင်းနင်းဖြင့် ဈေးဆိုင်ရှိရာဘက်သို့သွက်သွက်ကလေး ထွက်သွားမည်။ လေးထူး၏အသက်ကို အတိအကျ ကျွန်တော်မသိ။ ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ကျော် နီးနီးတော့ ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ သူ၏ ညီအစ်ကို မောင်နှမ၊ မိဘမျိုးရိုးတွေလည်း ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်နံဘေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည့် မိသားစုတစ်စုနှင့် အတူ လေးထူး ပါလာသည်။ သူ့ကို ထိုမိသားစုနှင့် ဆွေမျိုး ဦးလေး အဘိုး စသဖြင့် ထင်ခဲ့သည်။ မဟုတ်။ ထိုမိသားစုနှင့် လေးထူးသည် သွေးသားရင်းချာလည်း မဟုတ်။ ထမင်းကျွေး ကော်ဖီတိုက် အိမ်မှုကိစ္စ ပေါင်းစုံ ခိုင်းသူသက်သက် ကျွန်ကဲ့သို့သာ။ အနှိမ်ခံဖို့သက်သက်သာ။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ဘယ်အကြောင်းကိစ္စကြောင့် ထိုအိမ်ကလူအပေါင်း၏ အခိုင်းအစေသဘောမျိုး ဖြစ်သည်ရယ်တော့ မသိနိုင်ပါ။ ထိုကိစ္စကို လေးထူး ကို မေးကြည့်ခဲ့ဖူးသော်လည်း တစ်ခါတလေဆိုလျှင် အမျိုးတော်စပ်မှု မရှိသည်ကို ပြောပြနိုင်သော်လည်း ဘာကြောင့် အိမ်ဖော်သဘောမျိုး ဖြစ်နေရသည်ကိုတော့ သူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ရေရေရာရာမသိသကဲ့သို့ ဖြေတတ်ပြီး၊ တစ်ခါတလေကျပြန်တော့လည်း ထိုအိမ်ရှိလူများနှင့် အမျိုး တော်သကဲ့သို့ ဖြေတတ်သည်။

ထိုအိမ်၏ လေးထူးအပေါ် သဘောထားများ ဆက်ဆံပုံများ ခိုင်းစေပုံများ၊ လူမဆန်သော နှိမ့်ချမှုများကို မြင်ရ ကြားရသည်များနှင့်တော့ အမျိုးတော်စပ်နိုင်သည့် လက္ခဏာ တစ်စက်မှ မတွေ့ရ။ ရာသက်ပန် ကျွန် သဘောမျိုးကိုသာ တွေ့ရ၏။

လေးထူးမှာ အတော်ပင်ငယ်သေးသော ကလေးဘဝက အပြင်း ဖျားစဉ်

ဆရာဝန်ဆေးထိုးမှား၍ ကိုယ်တစ်ခြမ်းက သိမ်ပြီး လိမ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ လမ်းလျှောက်လျှင် လိမ်ဖယ်ဖယ် ထော့နင်းထော့နင်း။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော့်အား လေးထူး ပြောပြစဉ်က သူ့မျက်နှာအား ကျွန်တော် သတိထားကြည့်မိခဲ့သည်။ ဘာကြောင့် သူ့ကိုမှ ဒီလိုဖြစ်စေခဲ့ရ သလဲ ကံတရားကို သူနားမလည်နိုင် တုံဏှိဘာဝေ ဖြစ်နေပုံကို ကျွန်တော် ပြောမပြတတ်။ လေးထူး၏ ကျန်သည့် လူမှုဘဝအပိုင်းအများစုမှာ သာမန် သူလိုကိုယ်လို လူကောင်းပကတိ ဖြစ်နေပြန်သော်လည်း တစ်ခါတလေတွင် စိတ်အခြေအနေကပါ သိပ်မကောင်း။ စိတ်အခြေအနေက သိပ်မကောင်း ဆိုသည်မှာ အလွန်အမင်း စိတ်ဖောက်ပြန် ရူးသွပ်သွားပုံမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့လို သာမန်လူများတွင်လည်း အတွင်းစိတ်ထဲတွင် လူ့အဖွဲ့ အစည်းနှင့် မကိုက်ညီသော မသင့်တော်သော အလိုဆန္ဒများ ရှိကြသည် ချည်းသာ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့က ထုတ်မပြကြ။ လေးထူးက တစ်ခါ တလေ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် အနည်းအငယ် ကွဲပြား မှုကို ဖြစ်စေသည်မျိုး။

လေးထူး၏ ငယ်ဘဝသည် ဘယ်လိုရှိခဲ့မည် မခန့်မှန်းနိုင်။ သူ ပြောပြတတ်သော အမေနှင့် ဈေးသွားတုန်းကဆိုရင်လေ အမေက ငါ့လက်ကို တွဲရင်း ...။ အမေက ဟင်းချက်ရင် ငါ့ကို အနားမှာခေါ်ထားပြီး ချက်တာ၊ သင်လည်း သင်ပေးတာပေါ့၊ ငါ ဟင်းချက်တတ်တာ အမေ့ကြောင့်ပေါ့ကွ အမေကလေ ...။ အမေနှင့် ပွဲဈေးတန်း လျှောက်တုန်းကဆိုရင်ကွာ ..။ အမေနှင့် . . . အမေနှင့် . . .။ လေးထူးသည် ယခုအသက်အရွယ် အချိန် အခါ အထိ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ပျော်ရွှင်စရာဆို၍ သူ့အမေနှင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ကာလလောက်သာ ရှိခဲ့သည်လား မပြောတတ်။ လေးထူး ကို ကျွန်တော် သိရသည်မှာ အမေကို အလွန်ချစ်သော အမေအကြောင်း ပြောရလျှင် ဝင်းပနေသော မျက်နှာ၊ တောက်ပနေသော မျက်လုံးတို့နှင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်အဖြစ်သာ။ သို့သော် သူ၏အမေ ဘယ်ကာလ ဘယ်အချိန်က ဘယ်မှာနေ၍ ဘယ်မှာကွယ်လွန် စသဖြင့်တော့ မသိပါ။

လေးထူးတွင် သူ၏ အမေအကြောင်းပြောခြင်း မဟုတ်ဘဲ စိတ် လက်ကြည်သာဖြစ်စေသော အခြား အကြောင်းတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ လေးထူးက ဝင်းဦးကို အလွန်ကြိုက်သည်။ ဝင်းဦးသီချင်း တော်တော် များများကို အလွတ်ရသည်။ ဝင်းဦး သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် ဇာတ်ကား တော်တော်များများထဲက သရုပ်ဆောင်ဟန်များကို စိတ်ပါလျှင် လုပ်ပြ တတ်သည်။ သူငယ်စဉ်က ကြီးပြင်းခဲ့ရာ မြို့ကလေးသို့ ဝင်းဦး ရုပ်ရှင် လာရိုက်ခဲ့စဉ်က ဝင်းဦးကို မည်သို့မည်ပုံ သွားကြည့်ခဲ့ပုံ၊ ဝင်းဦး ဘယ်လို ချော ဘယ်လိုလှ၊

ဘယ်လိုအဆိုပိုင်ကြောင်း စသဖြင့်တို့ကိုလည်း ပြုံးရွှင်စွာ ပြောပြတတ်သေးသည်။

လေးထူးသည် စာကို ရေးတတ် ဖတ်တတ်ရုံသာ တတ်ခဲ့လိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ သို့သော် မကြာ မကြာ ကျွန်တော့်ဆီက လျှောက်လွှာစာရွက်အလွတ်ကလေး အတိုအစလေးတွေ တောင်းတတ်သည်။ ကျွန်တော် မသုံးတော့သည့် ဘောလ်ပင်၊ ခဲတံ စသဖြင့်တို့ကိုလည်း တောင်းယူတတ်သည်။ အစကတော့ ဘာကြောင့်မှန်း ကျွန်တော်က မသိ။ သူတောင်းသည့် စာရွက်အတိုအစ တစ်ဖက်ကြမ်း၊ မင်ကုန်ခါနီး ဘောလ်ပင်၊ ခဲတံတိုလေးတစ်ချောင်း စသဖြင့်လောက်သာ ကျွန်တော်ကလည်း ပေးသည်။ နောက်ပိုင်း သူ ဘာလုပ်သည်ကို သိတော့မှ စာအုပ်၊ ဘောလ်ပင် စသဖြင့် တို့ကို သူနေသောအိမ်မှ အိမ်ကြီးရှင်တို့ မသိအောင် ခိုးခိုး လက်ဆောင်ပေး ရ၏။

ညညဆိုလျှင် လေးထူးသည် ကျွန်တော့်ဆီက တောင်းယူထားသော စာရွက်၊ ခဲတံတို့ဖြင့် ဝတ္ထုတွေ၊ ဇာတ်ညွှန်းတွေ ရေးနေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အံ့သြနေမိသည်။ ထို့ပြင် ဝမ်းလည်း ဝမ်းသာမိ၏။ သူ့ဘဝတွင် ဤလို စိတ်အပန်းဖြေစရာ အကြောင်းကိစ္စကလေးလည်း ရှိဦးမှ။ တစ်ခါတရံ ဆိုလျှင် သီချင်းတောင် ရေးလိုက်သေးသည်။ သူ့စာများကို ဖတ်ကြည့်၍ သိရသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတလေ သူ စာရေးနေသည်ကို ကျွန်တော် က တွေ့၍ မသိမသာ စာကို ဖတ်ကြည့်သည်။ သူ့လက်ရေးကို ကျွန်တော် တစ်လုံး နှစ်လုံးထက် ပိုမဖတ်တတ်ပါ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က လေးထူး ဘာတွေရေးနေတာလဲဟုဆိုလျှင် သူက ပြုံး၍ ဇာတ်ညွှန်းလေး တစ်ပုဒ်ပါ ကွာ သို့မဟုတ် ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ပါကွာ စသဖြင့် ပြုံးရွှင်ကာ ပြောပြသည်။ သူ့အပြုံးသည် ရှက်ရွံ့သောအပြုံးနှင့် ဂုဏ်ယူသောအပြုံးတို့ ကြား၌။

သူ စိတ်ပါသော အခါများတွင်ဆိုလျှင် သူရေးထားသော သီချင်းကို ညည်းပြသည်။ ပြဇာတ် ဇာတ်လမ်းကို ခင်းပြသည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းကိုပါ စိတ်ပါလက်ပါ ရှင်းပြနေတတ်သေးသည်။ ဒါက ဝင်းဦး နှစ်ကိုယ်ခွဲ ရိုက်မယ် ကွာ၊ မင်းသမီးကတော့ ငါ ရွေးနေတုန်း။ ထက်ထက်မိုးဦးနဲ့ အိန္ဒြာကျော်ဇင် ဒါမှမဟုတ် ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ်ပေါ့။ စသဖြင့် ...။ ကျွန်တော်က လေးထူး ကလည်း ဝင်းဦးမှမရှိတော့ဘဲ သူက ဘယ်လိုသရုပ်ဆောင်မှာလဲဟု ပြော သည့်အခါ သူက မေးခွန်းကို မျှော်လင့်ထားဘိသကဲ့သို့ ငါသရုပ်ဆောင်မှာ ပေါ့ကွာ၊ ဝင်းဦးစတိုင်တွေ ငါက အလွတ်ရပြီးသားပဲ။ ဒီလိုလေကွာဟု ဆိုကာ လက်ကို ပိုက်လိုက်ပြီး သူ၏ ခေါင်းသေးသေးလေးကို ဘယ်ညာ ယမ်းပြနေလိုက်သေးသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း အလိုက်သင့်ပင် ဟုတ်သားပဲ ကျွန်တော်မေ့သွားတယ် လေးထူးရယ်။ ကဲ၊ ဆက်ရေး . . . ဆက်ရေး လေးထူးဟု ဆိုကာ သူ့အနားက ထွက်လာခဲ့တတ်သည်။ သူ၏ကမ္ဘာလေးကို မနှောင့် ယှက်လို။

သူ့စိတ်ကူးလေးသည် ပျော်စရာ၊ သူ့အိပ်မက်တို့သည် ကြည် လင်စွာ။ လေးထူးသည် အနုပညာသမားတစ်ယောက်ပါပေ။ နောက်ပြီး လေးထူးတွင် ကလောင်နာမည်လည်း ရှိပါသည်။ စာတစ်ပုဒ် ပြီးသွားတိုင်း အောက်တွင် ကလောင်နာမည် ထိုးထားတတ်သည်။ သူ့စာများကို ရှင်းရှင်း လင်းလင်း အဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင် ကျွန်တော် မဖတ်တတ်သော်လည်း သူ့ကလောင်နာမည်ကိုတော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ဖတ်တတ်သည်။ ရေနံ့သာ ကိုမောင်ထူးတဲ့။ သူ၏အမည်ရင်းမှာ ဦးမောင်ထူး ဖြစ်မည်လား မပြောတတ်။

သို့သော် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ လေးထူး၏ဘဝအား စာနာလှပါသည် ဆိုသော်ငြား တစ်ခါတစ်ရံ မိမိပြဿနာနှင့် မိမိ စိတ်ညစ်နေရသည့်အခါ မျိုး လေးလေးပြုံးက ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ညွှန်း သီချင်းများ လာပြောသည်ကို ကြုံကြိုက်ရလျှင် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သူ့ပျော်ရွှင်မှုကလေးများအား ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်များ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ အချို့အချိန်များကျ တော့လည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်၍ ထိုင်နေတတ်သော လေးထူးအား ကိုယ့်ပျော်ရွှင်မှုအလို့ငှာ ဟိုသီချင်း ဆိုပြခိုင်း၊ ဒီသီချင်း ညည်းပြခိုင်း လုပ်တတ်သေး၏။ နောင်မှ ပြန်တွေး ဝမ်းနည်းရသည်။ လေးထူးနှင့် ကျွန်တော်၏ ဆုံခဲ့ခြင်း ဘဝတစ်ကွေ့ကား ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ် ခန့်သာ။

ဤလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစုလည်း စီးပွားရေးကျဆင်း မြို့တွင်းမှ ဈေးကောင်းရသောအိမ်ကို ရောင်းချ မြို့စွန်ဘက်မှ အိမ်ကလေးတစ်လုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရင်း လေးထူးနှင့် ဝေးကွာသွားသည်။ ပြောင်းရွှေ့ကာစ နှစ်များအတွင်းကဆိုလျှင် လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက နေထိုင်ခဲ့သော အိမ်ဟောင်းကလေးကို ပြန်ကြည့်ဖို့ပင် အင်အားမရှိ၊ မကြည့်နိုင် ဝမ်းနည်း ရသဖြင့် ထိုဘက်သို့ တော်တော်နှင့် ခြေဦးမလှည့်ဖြစ်တော့။ သို့နှင့် လေးထူး ကိုလည်း မတွေ့ဖြစ်တော့ပါ။ နောက်ပိုင်း အသားကျသွားမှ တစ်ခါတစ်ရံ မနီးမဝေးလမ်းဆုံမှ ဖြတ်ဖြတ်သွားတတ်သည်။ ထိုအခါ တိုင်း ကျွန်တော် တို့၏ အိမ်ဟောင်းကလေးကိုလည်း လှမ်းငေးရင်း (သို့သော် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဖျက်ပြီး တိုက်သစ်ဆောက်ထား၍ မရှိတော့ပါ) လေးထူး ထိုင် တတ်သော သူတို့အိမ်ရှေ့ သစ်သားတန်းလျားလေးကို သတိထားကြည့်မိ တတ်၏။ သို့သော် လေးထူးကို မတွေ့ရသည်က များပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင်တော့ လမ်းပေါ်တွင် မနက်ခင်း မနက်စာ စမူဆာ၊ အီကြာကွေး စသဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဝယ်ရန်၊ တောက်တိုမည်ရ ပစ္စည်းကလေးများဝယ်ရန် ခေါင်းငုံ့ လျက် လိမ်ဖယ်ဖယ် လမ်းလျှောက်နေသော လေးထူး၏ ကျောပြင်ကျဉ်းကျဉ်း ကလေးကို တွေ့ရတတ်ပါသည်။

ထို့နောက် လေးထူးကို လုံးဝ မတွေ့တော့။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလည်း အခြားမြို့တစ်မြို့သို့ ဆက်လက်ပြောင်းရွှေ့ရင်း နေခဲ့ကြသည်။ ဝင်းဦးသီချင်းသံများ ကြားမိတိုင်း၊ တီဗွီအစီအစဉ်များမှ တစ်ခါတရံ ဝင်းဦး ဇာတ်လမ်းကလေးများ မြင်ရတိုင်း “အနုပညာကို သူတို့ မသိပါဘူးကွာ။ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုကြည့်ပြီး သူတို့ ရယ်နိုင်တာပေါ့”ဟု ပြုံးပြုံးနှင့် ပြောတတ် သော လေးထူးကို သတိရမိသည်။ သီချင်းတိုးတိုးညည်းရင်း လမ်းကိုငေး၍ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားနေမည်လား အောက်မေ့မိ၏။ လေးထူး ကျန်းမာ ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။ လူတစ်ယောက်၏ အားနည်းချက်ကို ပြောင် ကျကျ လှောင်ပြောင်သရော်တတ်သော ရွံ့ရှာဖွယ် လူ့အဖွဲ့အစည်းမျိုးကို စိတ်ပျက်မှုနှင့်အတူ လေးထူး၏ ဘဝလမ်းကို ဖြောင့်ဖြူးသာယာပါစေ ကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းနေမိပါ၏။

နိုဝင်ဘာ ၂၀၁၇

ဈေးဘဝ ဈေးကမ္ဘာ

ညနေခင်းတစ်ခု အနောက်ဘက်ကို မျက်နှာပြုထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော် ထိုင်နေခဲ့တယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာက ဈေးကြီးတစ်ခု။ လူသံသူသံတွေနဲ့ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ဆူညံနေပေမယ့် အနားတိုးပြီး အာရုံစိုက်နားမထောင်ရင် အက္ခရာတွေကို စီထားတဲ့ ဝါကျသံတွေအစား လေမုန်တိုင်းကြီးတစ်ခုရဲ့ အဖျားနားသားက အသံတွေလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တော့ သဘောအကျ သား။ တရားထူးရဖို့ကျင့်နေတဲ့ သူတော်စင်မဟုတ်ဘဲ ဆူညံသံကို မုန်းရ မယ်ဆိုရင် လူသံသူသံ ဈေးအော်သံကိုတော့ မမုန်းဘူး။ လော်စပီကာနဲ့ ဆောင်းဘောက်စ်ကိုသာ ကျွန်တော် မုန်းမယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလက်ဖက်ရည်ဟာတော်တော်ညံ့တယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခုမှာ အဖေက လက်ဖက်ရည် ဝယ်ခိုင်းလို့ သွားအဝယ်၊ ဆိုင်ထဲမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက်က "ဟေ့ မင်းလက်ဖက်ရည်က မြင်းသေးသောက်ရသလိုပါ ပဲလား" ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ငယ်သေးတော့ အထူးပြုတယ်၊ တင်စားတယ်ဆိုတာမျိုး မသိဘူး။ ဒီလူကြီး မြင်းသေးတောင် သောက်ဖူးသဟလို့ တွေးမိတာပေါ့။ မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီတုန်းက အနီးအနား မြင်းမရှိတဲ့အရပ်ဆိုတော့ မြင်းသေးအရသာကို ဘယ်မှာရှာ အရသာခံကြည့်ရမယ် မသိတာနဲ့ အိမ်သာထဲသွား အိမ်သာကမုတ်ကို သေးကော့ပန်းရင်း လက်ညှိုးနဲ့တစ်တို့ မြည်းကြည့်မိသေးတယ်။ ဘာအရသာ မှန်း မပြောတတ်ပါဘူး။

အခုဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလက်ဖက်ရည်ဟာလည်း-
မြင်းသေးမသောက်ဖူးပေမယ့်မြင်းသေးသောက်ရသလိုပါပဲလို့
ပြောလိုက်ချင်သား။ အရည်ကျဲကျဲနဲ့ အတော့်ကို ညံ့တာ။ ရေနွေးခွက်ကလေးတွေကို ရေစိမ်ထားတဲ့ ကော်ခွက်ထဲမှာ ဖုန်တွေကျလွန်းလို့ ရေက ညိုညစ်ညစ် ဖြစ်နေတာကမှ လက်ဖက်ရည်အရောင်နဲ့ တူသေးတယ်။ လက်ဖက်ရည် ညံ့လို့ ဆိုင်အပြင် အဆင်ကရော ဘယ့်နှယ်တုံးဆိုရင် ဈေးနံဘေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဆိုတော့ ဖုန်က တထောင်းထောင်းနဲ့ပဲ။ စားပွဲခုံမှာ လက်ထောက်ထိုင်လိုက်ရင် အနည်းဆုံး တံတောင်မှာ အမည်းကွက်ကြီး စွန်းပေသွားမှာ။ ဒါတောင် အနောက် ကျနေကို ကာရံထားတဲ့ မိုးကာစအပြာကြီး ကွယ်ထားသေးလို့၊ မိုးကာစ အပြာဆိုတာလည်း ဖုန်နဲ့ညစ်ပေလို့။ ဒါပေမဲ့ အနုပညာမျက်စိ ကလေးနဲ့ သေချာကြည့်တတ်ရင် ကောင်းကင်အပြာဖျော့ဖျော့မှာ

တိမ်မျှင် တိမ်တန်း တိမ်သရမ်းတွေ ပြေးလွှားနေသလိုပဲ။

ဆိုင်ရှေ့မှာ ဖွေးဆွတ်နေတဲ့ ကွမ်းယာခုံကလေးတခုံနဲ့ ကွမ်းပါတွဲရောင်းသေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး။ ကွမ်းယာခုံတစ်ခုံလုံးကလည်း ထုံးဗရပွနဲ့ ဖြူဖြူဝင်းပေပွနေလိုက်တာဆိုတာ အဲဒီက ထုံးနဲ့ ကောင်းမှုတော် ဘုရားကြီးကို ထုံးသင်္ကန်းကပ်ရင်တောင် လောက်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ ကွမ်းယာခုံပေါ်က ထုံးအိုးရှေ့တည့်တည့်မှာ ထုံးအိုးနဲ့ အရွယ်ပမာဏ အတူတူလောက်ရှိတဲ့ ထုံးတောင်ပို့ကြီး တစ်လုံးရှိသေးတယ်။ အကြောင်းမသိရင် တော့ ကွမ်းယာရောင်းရလွန်းလို့ ထုံးအစက်ချရင်း ထုံးတောင်ကလေးတောင် ဖြစ်နေတယ်လို့ တွေးစရာပဲ။ သို့သော် အဲဒီလိုကြီး ရမ်းမထင်လိုက်နဲ့။ ကျွန်တော်တောင် နောက်မှသိရတာ အဲဒါကြီးက သေချာ လက်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတာတဲ့။

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်သောက်တဲ့ပုံစံက သူများနဲ့မထူ တစ်မူထူးတယ်လို့ဆိုလိုက်ရင်၊ လူတိုင်းက ကိုယ့်ဟာကိုယ်တော့ သူများနဲ့မတူတစ်မူထူးတယ်ထင်ကြတာပဲလို့ ပြောဦးမယ်။ သို့သော် ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်တစ်ငုံသောက် ကွမ်းနှစ်ယာဝါးတဲ့လူမျိုး။ ကွမ်းနှစ်ယာ ညက်ညက်ကြေပြီးတော့ တစ်ခါ၊ ရေနွေးကြမ်းကလေးငုံ့သောက် အာဂလောင်ကိုရှင်း၊ နောက်တစ်ခါ လက်ဖက်ရည်ချိုကလေး မျို၊ ပါးစပ်ထဲ အချိုအရသာကလေးကျန်နေတုန်း ပြုန်းဆို နောက်ထပ် ကွမ်းနှစ်ယာ ပါးစပ်ထဲပစ်ထည့် ဝါး။ အဲဒီနည်းနဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ကုန်အောင် သောက်၊ လျှာအရသာခံရတာဖြင့် စားကောင်းသောက်ဖွယ်နဲ့ ကျွန်တော် မလဲဘူး။ ဒီတော့ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးနဲ့ ကွက်တိပေါ့။ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်မှာ၊ ကွမ်းယာဝယ်၊ တစ်နေရာတည်းမှာ အားလုံးရတယ် ဆိုတာ မျိုးပဲ။ သို့ပေမယ့်လည်း ဒီဆိုင်က လက်ဖက်ရည်ဟာ မြင်းသေးလို ညံ့တယ်လို့ အပြစ်တင်ရင်၊ ဒီဆိုင်က ကွမ်းယာကလည်း မြင်းချေးပါပဲလို့ ရှုတ်ချရလိမ့်မယ်။

ဒါဆို မင်းဆိုင်က ဘာများ ကောင်းသေးတုံးကွာလို့ ဆိုရင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နံဘေး မြောက်ဘက်ကပ်လျက်မှာ၊ ဈေးက စွန့်ပစ် အမှိုက်တွေ ပုံထားတဲ့ ယင်တလောင်းလောင်းနဲ့ မျက်နှာဖွင့် ပေနှစ်ဆယ် သာသာ၊ အတွင်းကို ဆယ်ပေရောက်ရောက်လောက် ကျယ်ပြောတဲ့ အမှိုက် ပုံကြီးတစ်ပုံ ရှိသေးတယ်။ ဝမ်းခေါင်းလောင်းနဲ့ ဖရဲခွံတွေ၊ ခရမ်းချဥ်သီး အူပေါက်တွေ၊ ပြောင်းဖူးခွံတွေ စသဖြင့် ရိရွဲနေတဲ့ အသီးအနှံပုပ်တွေအပြင်၊ ဘာတွေကို ထုပ်ထည့်ထားတယ် မသိနိုင်တဲ့ မည်းမည်းသဲသဲ ဆာလာ အိတ်ထုပ်တွေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကပစ်ထားတဲ့ လက်ဖက်ခြောက်၊ အချို ခြောက်ပုံတွေတောင် ရှိသေး။ မြောက်လေကလေး တစ်ချက် ဆော်လိုက်ရင် ဆင်းရန့်က သင်းပျံ့

ထွီခနဲပေါ့။

အေးလကွာ၊ ဒါများ မင်းက ဘာပြုလို့ ထိုင်နေရသေးတုံးလို့ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ထပ်မေးဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ဖြေစရာက တစ်ပုံတစ်ခေါင်းရယ်။ ဘယ်ကစဖြေရမယ် ဆိုတာကိုတောင် နှစ်ရက် အချိန်ယူ စဉ်းစားရဦးမယ်။ ပေမရှည်ပဲ လွယ်လွယ်ဆိုပါတော့။ နံပါတ်တစ်အချက်က ဆိုင်ရှင်က ကျွန်တော်နဲ့ ခင်တယ်။ ခင်တယ်ဆိုတာက အကြောင်းသိ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီး ခင်တာမျိုးတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဈေး ဝယ်နဲ့ ဈေးသည် အပေါက်အလမ်းတည့်ပုံမျိုးပေါ့လေ။ ပိုပြီး ထူးခြားတာကအဲဒီ ဆိုင်ရှင်ဘိုးတော်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ “ဆရာ၊ ဆရာ”နဲ့ ခေါ်တာပဲ။ ဟိုးလွန်လေပြီးသော ပထမဆုံးအကြိမ် ဒီလက်ဖက် ရည်ဆိုင် စထိုင်ကတည်းကကို ခေါ်တာ။ ပထမတော့ “ဟယ် ဒီလူ ငါ စာလေး တောင်တစ်လုံး မြောက်တစ်လုံး ရေးတာများ ဖတ်ဖူးလို့လား မသိဘူး။ ငါ့ပရိသတ်နဲ့ တူတယ်”လို့ ထင်မိသေးတယ်။ တကယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ စာဆိုရင် စံဇာဏီဘို ဟောစာတမ်းတောင် မဖတ်တဲ့ လူစားပါဗျာ။ ဒီဘိုးတော်ခမျာ သူ့စိတ်ထဲ စာရေးစာချီ အစိုးရရုံးဝန်ထမ်း မျိုးလို့ ထင်ရင် ဆရာခေါ်တာမျိုးပဲ ထင်တယ်။ စည်ပင်မြေကို ကျူးဖွင့် ထားတာဆိုတော့ ဝန်ထမ်းလို့ထင်ရင် ကောက်ပြီး ဆရာတော်လိုက်တာ မျိုးပဲ။ ကျွန်တော်က မျက်မှန်တပ်သူဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲ ဒါ ကော်လာဖြူ လူတန်းစားပဲနေမှာလို့ ထင်ပုံရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဆရာခေါ် မကြိုက် တဲ့သူ ဘယ်သူရှိမလဲဗျာ။ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် နားအရသာရှိတာကိုး။

နံပါတ်နှစ်အချက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ဈေးရှေ့မှာလေ။ ဈေးရှေ့မှ တည့်တည့်ကြီး။ ဆယ့်ငါးပေလောက် ဖုန်တသောသော လမ်း တစ်ဖက်ကူးလိုက်တာနဲ့ ဈေးအတွင်းသားထဲကို စွပ်ခနဲ ရောက်သွားမှာ။ ဈေးဆိုတာမျိုးက ယူတတ်ရင် ဟင်းချက်စရာတွေချည့်လို့ မထင်နဲ့ မဟုတ်ဘူး။ အဓိက,က လူတွေဗျ။ တောသူတောင်သားတွေ၊ နွားလှည်းတွေ၊ သုံးဘီးတွဲတွေ၊ တွန်းလှည်းတွေ၊ တစာစာအော်နေတဲ့ စကောဗန်း ရှေ့ချ ဈေးသည်ကလေးတွေ။ အဲဒီဈေးသည်လေးတွေဟာဆိုရင် စကောထဲ ကြည့်တော့လည်း ပဲသီးလေး သုံးလေးစည်း၊ နံနံပင်လေး ငါးဆယ်သား၊ ငရုတ်သီးစိမ်းလေး တစ်ပိဿာ၊ သံပရာသီးလေး လေးငါးဆယ်လုံး လောက်ရှိမှာ။ တစ်ဗန်းလုံး ရောင်းကုန်လို့မှ ငွေတစ်သောင်းမပြည့်နိုင်တဲ့ ရောင်းကုန်ကလေးတွေနဲ့ ဘယ်လိုများ ဘဝခရီးကို ဖြတ်သန်းနေပါလိမ့်လို့ တွေးမကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ဘဝမှာ ခရီးဝေးဝေးလံလံ မထွက်နိုင်လို့ စိတ်ညစ်နေရင် တောဈေးကလေး တစ်ဈေးဆီကိုသာ ရောက်အောင်သွား။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ဝါဒပဲ။ ဈေးလောက် ဘဝစုံတာ မရှိဘူး။ ဈေးလောက် လူစုံတာမရှိဘူး။ သူခိုးဂျပိုးလည်းရှိ၊

တောင်းရမ်းစားသောက်သူလည်းရှိ။ တွေးငေးနေတဲ့ ဈေးခွေးတွေလည်းရှိ။ အခြေမလှတဲ့ နွေတစ်ညလည်းရှိ။ အခြေအနေကြမ်းတဲ့ ရေဆန်လမ်းလည်းရှိ။

နိုင်ငံရေးသမားတွေအနေနဲ့လည်း လူတွေရဲ့ တကယ့်ဘဝကို သိချင် ရင် ဈေးကိုသာလာခဲ့။ သမ္မတတို့၊ ဝန်ကြီးတို့ စသဖြင့်တွေလည်း ရှေးဘုရင် တွေ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တိုင်းခန်းလှည့်သလိုမျိုး၊ ဒီလိုဈေးကလေးတွေကို တစ်လတစ်ခါလောက်တော့ ရုပ်ဖျက်ပြီးလာသင့်တယ်။ ရုပ်မဖျက်ဘဲတော့ မလာနဲ့။ ဈေးကဈေးနဲ့မတူဘဲ လူစာခြောက်ရုပ်တွေ လက်အုပ်ချီနေပုံမျိုး တွေ၊ အမှိုက်ကင်းစင် တို့ဈေးတွင်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေ၊ စံပြဈေးဆိုတဲ့ပြီး ပလက်ဖောင်းအသစ်ကြီးတွေနဲ့ ထုံးဖြူသုတ်ထားတဲ့ ဝါးတိုင်တွေပဲ မြင်ရတော့မယ်။ ဈေးဆိုတာ ဘဝမြစ်ကြီးအလယ်က လူပေါင်းစုံ၊ ဘဝပေါင်းစုံ၊ အိပ်မက်ပေါင်းစုံကို တင်ဆောင်လာတဲ့ ဖောင်ကြီးတစ်စင်းပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ ဈေးတွေကို သဘောကျတယ်။ ဒါကြောင့် မြင်းသေးလက်ဖက်ရည်နဲ့ မြင်းချီးကွမ်းယာကိုစားရင်း ဈေးရှုခင်းကို ရှုတော် မူဖို့ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးကို ညနေတိုင်း ကျွန်တော် လာထိုင်တာပဲ။ ဒီလိုရာသီမျိုးက ပိုပြီးတော့တောင် ထိုင်ဖို့ကောင်းသေးတယ်။ ရာသီတိုင်း ရာသီတိုင်းမှာ ရာသီသီးနှံတွေပေါ်မြဲဆိုပေမယ့် ဒီရာသီကတော့ ပိုများ လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မြေတောင်ကြီး မြေပေါ်ပေါက်နေသလို၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဒိုင်နိုဆောဥတွေလို ဖရဲသီးပုံ၊ သခွားသီးပုံကြီး။ လှည်းပေါ်၊ သုံးဘီးတွဲပေါ် အင်စတော်လေးရှင်းအတတ်တစ်ခု တင်ဆက်ထားသလို ကျကျနန စီထားတဲ့ ပန်းမုန်လာ (ခ) ဂေါ်ဖီပန်းပွင့် သို့မဟုတ် ပန်းဂေါ်ဖီတွေ လှတောင် လှနေသေးတော့။ ရွှေတုံးရွှေခဲတွေ ပုံထားသလို ပျားလိမ္မော်တွေ။ ခေါင်းမြီးခြုံ လုံပါပေ့ အမြောက်ဆန်တွေလို ပြောင်းဖူးပုံကြီး၊ တကြွပ်ကြွပ်ကိုက်ဝါး လိုက်ချင်စရာ ဆံပင်ထောင်ထောင်နဲ့ မုန်လာဥတွေ၊ ဝါးနံ့ကလေးတောင် မွှေးနေသေးတဲ့ တောင်းကြီးတောင်းငယ် အသွယ်သွယ်နဲ့ ထည့်ထားတဲ့ ဘုရားမီးသီးလေးတွေလို ဆိုက်ကြီးဆိုက်သေး အရွယ်စုံ ခရမ်းချဉ်သီးတွေ။ ပန်းဆိုရင်လည်း စုံတကာစေ့၊ နှင်းဆီ၊ သပြေ၊ မေမြို့၊ ဂန္ဓမာ၊ သစ္စာ၊ အစရှိသဖြင့်။ အစည်းလိုက်၊ အပုံလိုက်၊ ပန်းတန်းအနား ဖြတ်လျှောက် လို့ကတော့ လှပုံသင်းသင်း မွှေးရနံ့တလှိုင်လှိုင်၊ အောက်ခံမြေသား ဗွက်ပုပ်က စိုစွတ်စွတ်တော့ ရှိမပေါ့။ တစ်ချက်တစ်ချက် တဘူးဘူး တဘဲဘဲ အော်လို့ ဖြတ်သွားတတ်တဲ့ ကြံ့ကားကြီးတွေကလည်း ရှိသေး။ နောက်ထပ်လည်း ရှိဦးမယ် ကျွန်တော်လည်း အကုန်မမှတ်နိုင်ဘူး။ မေ့ကုန်ပြီ။

အဲဒီလို အသီးအနှံတွေကို တောင်သူတွေဟာ ကား၊ နွား အသီးသီးနဲ့ တင်လာ ပွဲရုံသွင်း၊ အချို့ ဈေးသည်ပေါက်စကလေးတွေကျတော့ တောင်သူ

တွေဆီကနေ တိုက်ရိုက်ဝယ် ဆိုင်ပေါ်တင်ရောင်းပေါ့။ ဈေးကိုလာရတာ ကဖြင့် ဘယ်တော့မှ အရှုံးမရှိပါဘူး။ သတိထားကြည့်ရင် ချိန်ခွင်ခေတ်ကနေ ကတ္တားခေတ် ပြောင်းလဲလာပုံ၊ ဟိုအရင် ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်ကလို ဈေးရောင်းပါးရင် အနားရှိတဲ့ ဈေးသည်အချင်းချင်း အလေးနဲ့ထု၊ ရန်ဖြစ် စကားများ အလေ့အထဆိုးကနေ၊ ဈေးဝယ်မရှိတာနဲ့ ဖုန်းကလေးတွေ ပွတ်နေတဲ့ ဈေးသည်ကလေးတွေကို ကြည့်ရင်း၊ ဆရာမကြီး လူထု ဒေါ်အမာရဲ့ ရွှေဒေါင်းတောင်ဆောင်းပါးများ စာအုပ်ထဲက ဖတ်ရသိပ်အရသာ ရှိတဲ့ “ဈေး” လို ရသစာတမ်းကလေး တစ်ပုဒ်တောင် ရချင်ရဦးမယ်။

ထင်ထားသလောက် ဈေးမရလို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေတဲ့ တောင်သူတွေနဲ့ အခွင့်ကြုံလို့ စကားပြောရရင်တောင်မှ အနည်းဆုံး သီးနှံဈေး သိရသေးတာပေါ့။ တစ်ဘဝလုံးစာကို တစ်ရက်တည်းနဲ့ အပြီးလုပ်နေကြ သလို အလုပ်ရှုပ်နေကြတာ၊ တစ်ဘဝလုံးစာ ပြောရမယ့်စကားတွေကို တစ်ရက်တည်းနဲ့ အပြီးပြောနေကြသလို ပွက်လောရိုက်နေကြတာကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းထဲကနေ ငေးကြည့် ဘယ်လောက်ဟန်ကျသလဲ။ ဒီလိုပြောတော့ ဒင်းက တောသူတောင်သား ဈေးသမားတို့ရဲ့ ဘဝအမောတွေကို ကြည့်ပြီး အမြတ်ထုတ် ဖိမ်ခံခြင်းပဲလို့ ကျွန်တော့်ကို မစွပ်စွဲကြပါနဲ့။ ဒါမျိုးတော့ ကျွန်တော် လက်မခံဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားပဲ ခင်ဗျ။ ရိုးရိုးပြောရရင် ကျွန်တော်သည်လည်း ကျောမွဲပါ။ စာနာစိတ် တစ်ဝက်၊ စူးစမ်းချင်စိတ် တစ်ဝက်နဲ့ ကြည့်တာပေါ့ဗျာ။

ဒါကြောင့် ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာ ညနေတိုင်း ကျွန်တော် လာလာထိုင်တာပေါ့။ ယေဘုယျအားဖြင့် လူတွေကို ကျွန်တော်က ချစ်တယ်။ အထူးသဖြင့် မြို့ပြကလူတွေထက်၊ ကျေးလက်နေလူထုကို ပိုချစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်းတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ စာထဲမှာ ရှာဖတ်လို့ မရနိုင်တဲ့ လူမှုဘဝဇာတ်လမ်းတွေ၊ လမ်းလျှောက်ပုံ၊ ခေါင်းကုတ်ပုံ၊ ခေါင်းယမ်းပုံ၊ တွေဝေပုံ၊ သောကများရပုံ၊ ပျော်ရွှင်ရပုံ၊ ဖင်ကုတ်ပုံ၊ လက်ယမ်းပုံ၊ အိပ်မက်မက်ပုံ၊ အိပ်မက်ဆီ လျှောက်လှမ်းပုံ၊ ခါးထောက်ပုံ၊ ငြင်းဆိုပုံ၊ အော်ဟစ်ဆဲဆိုလိုက်ပုံ၊ ခေါင်းငုံ့တိုးလျှိုပုံ၊ မသိနားမလည်ပုံ၊နောကြောအံတိုနေတဲ့ပုံ စသော စသည် ဈေးထဲမှာ အရာအားလုံး ရှိပါတယ်။ ဈေးဆိုတာ လူတွေရဲ့ ဟန်အမူအရာ၊ ဘဝနေနည်းကြောကြီးတစ်ခုပဲ။၊ နည်းနည်းကလေး တူးဆွကြည့်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့လေ။

၂၀၁၉ ဇန်နဝါရီ

ထိုသို့သော တစ်နေ့တာမျိုး

“ဒီလိုအချိန်မျိုးဆိုရင် စိတ်ညစ်စရာပါပဲဗျာ”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကလည်း သဘောတူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက အနည်းငယ်တော့ စောဒကတက်ချင်ပုံနဲ့ “အသက်ကလည်း စကားပြော တယ်ကွ။ ငါတို့ နှစ်ဆယ် အစိတ် အရွယ်တုန်းကကျလည်း ဒီလိုရက်မျိုး ဆိုရင် အလိုလို လန်းဆန်းနေတော့တာ။ ဆိုင်ကယ် ဘာညာလည်း သိပ်မရှိ သေးတော့ လူအုပ်ကြီးထဲ တိုးဝင်၊ လှည့်တဲ့ကားတွေနောက် တကောက် ကောက်လိုက်၊ ကျေနပ်နေတာပဲ”လို့ ပြောရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်တောင် ချလိုက်သေးတယ်။ ဪ ခုတော့ လွန်ခဲ့ပါပြီကောကွာ ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီး အိုပေါက်စ ဟန်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒါကိုလည်း သဘော မတူနိုင်ဘူး။

“ဟေ့လူ၊ ကျုပ်က အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ကတည်းက ပွဲလမ်း သဘင်တွေကို မုန်းတတ်နေပြီဗျ။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူးဗျာ သူများပျော်တာ ရွှင်တာကို မကျေနပ်နိုင်ဖြစ်တဲ့ စိတ်ရောဂါမျိုးများ ရှိသလားတော့ မပြော တတ်ဘူး” လို့ ကျွန်တော်ပြောတော့ မိတ်ဆွေက သနားဖို့ကောင်းလှတဲ့ မင်းဘဝပါလားကွာလို့ ငေါ့တော့တော့ သရော်လိုဟန် အပြုံးနဲ့ ငေးကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူပြောတယ်။

“တို့ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ဒီဘုရားပွဲအတွက်ကို မြို့အနီးအနားက ရွာတွေတင်မကဘူး၊ ဒီ့ပြင်မြို့တွေကပါ ရထားတွေတွဲလိုက် ကျပ်သိပ်နေ အောင် တိုးဝှေ့ရင်းလာကြတာ။ ရထားခေါင်မိုးပေါ်တွေ ဆိုတာလည်း လူတွေမှအပြည့်၊ ပြုတ်ပြုတ်များကျလိုက်လို့ကတော့ မလွယ်ဘူး။ အဲဒါ မင့် တဟေးဟေး တဟားဟား တဝါးဝါးနဲ့ကို ချီတက်လာကြတာ၊ အဲသလို ရထားစီးလာရတာကိုက သူတို့အဖို့က ပျော်စရာကောင်းနေပြီ”

“အဲဒါမျိုး ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ။ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းရဲ့ တစ်သက် တာမှတ်တမ်းထဲ ရွှေစာရံဘုရားပွဲကို မန္တလေးကနေ လှည်းအတန်းလိုက်နဲ့ သွားကြတာမျိုးပေါ့။ ကာလသားတွေက လှည်းပေါ်က မလိုက်၊ လှည်းတန်း ကြီးတစ်လျှောက် ရှေ့လျှောက်လိုက် နောက်လျှောက်လိုက် ဘုရားပွဲသွားတဲ့ လမ်းပေါ်မှာတင် ကာလသားလှည့်နေကြတာဟာ တွေးကြည့်ရုံနဲ့တင် တော်တော်ပျော်ဖို့ကောင်းလှပြီ။ ဒါပေမယ့် ခုခေတ်က အဲလို မဟုတ်တော့ ဘူးဗျ။ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ဘယ်မြို့ရဲ့ ဘယ်ပွဲဖြစ်ဖြစ် ရိုးရာပျောက်ပြီး လော်စပီကာ ဆောင်းဘောက်တွေသာ ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်လာတော့တာ။ အလွန်အင်မတန်

နားညည်းတယ်ဗျာ။ အဆိုးဆုံးက မူးမူးရူးရူးတွေနဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေ ပရမ်းပတာမောင်းကြ၊ တိုက်ကြ၊ ကွဲကြ၊ ကျိုးကြ၊ အဲ အရွယ်မတိုင်ခင် သေကြရ။ ဟော့လူရေ၊ ခုနှစ်ပိုင်းအတွင်း လူငယ်တွေ သေလို့များ ကြည့်လိုက်ရင် အရက်ကြောင့်ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် ဆိုင်ကယ် အက်ဆီးဒင့်ချည့်ပဲ ဆိုးတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေရဲ့ အပြောကို အဲသလို တန်ပြန် ရင်း၊ ကဲ ပြန်ကြရအောင်ဗျာလို့ဆိုရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ အိမ်ပြန်ခဲ့ တယ်။ အပြန်လမ်းမှာ ဆိုင်ကယ်ဘီးက သိသိသာသာ လေလျော့နေလို့ ဘီးဖာနေကျ ဆိုင်ကိုဝင်တယ်။ ဆိုင်ကယ်ဘီးဖာ ဆရာကြီးဟာ သူ့သစ်သား ထိုင်ခုံ ပြားပြားပုပုကလေးမှာ ထိုင်ရင်း ခွက်မှာ အိတ်စွပ်ထားလျက် လက်ဖက်ရည်ကလေး ငုံလိုက်၊ ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ဖွာလိုက်နဲ့ လမ်းရဲ့ ခပ်ဝေးဝေး တစ်ဖက်က အလှူခံမဏ္ဍပ်ရဲ့ လော်စပီကာကြီးနှစ်လုံးကို ငေးနေ လေရဲ့။

“ဗျို့ ... ဆရာကြီး၊ ဘယ်လိုတုံး၊ ဒီနေ့ ပါးသလားဗျ”လို့ ကျွန်တော်မေးတော့၊ ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ပဲ မဆိုးပါဘူးဗျ။ ခုနကလေးတင် ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ထွက်သွားတာလို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ကို မေးငေါ့လို့ ပေါက်ပြန်ပလားလို့ ဆက်မေးတယ်။ မပေါက်ပါဘူးဗျာ လေနည်းနည်း လျော့နေလို့ လေထိုးလိုက်ဦးမယ်ဗျာလို့ ပြောရင်း လေထိုးတံကို ယူ၊ ကျွတ်တိုင်မှာတပ် ခပ်ပြင်းပြင်း အချက်နှစ်ဆယ်လောက် ထိုးချနေမိတယ်။ ရာသီဥတုက ဆောင်းဝင်ချင်ပြီ ဆိုပေမယ့်လည်း နေ့ဘက် ပူတုန်းဆိုတော့ ချွေးတောင် တော်တော်ပြန်သွားတယ်။ နောက် ကယ်ရီယာခုံကနေ ဘီးကို နည်းနည်းဖိကြည့်တော့ အိုကေပြီ။ လေထိုးတံလေး ဘေးခဏချ ချွေးကလည်း စိုစိုနဲ့မို့ ခုံပြားကလေးတစ်ခုံယူ ဘီးဖာဆရာကြီးနံဘေး ဝင်ထိုင်ရင်း ဆေးပေါ့ လိပ် ဝင်ဖွာနေလိုက်မိတယ်။

ဆရာကြီးကတော့ ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲဝင်လာခါစကလိုပဲ လက်ဖက် ရည်ကလေး အာဆွတ်ရုံငုံလိုက်၊ အာဆွတ်သွားတော့ ဖြစ်လာတဲ့ ခံတွင်း အချဉ်ဓာတ်ကလေးကို ဆေးလိပ်မီးခိုးကလေးနဲ့ သိပ်လိုက် လုပ်ရင်းပဲ လော်စပီကာကြီးနှစ်လုံးကို ငေးနေတုန်းပဲ။ ဘာတွေများ ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားနေသတုံးဗျာလို့ မေးတော့ ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဟော ဟိုက လော်စပီကာကြီးတွေ မြင်တော့ ကျွန်တော့်အဖေကို သတိရမိလို့ပါ လို့ ပြောတယ်။ ဘယ်လိုများ ဆက်စပ်သတုံး ဆရာကြီးရဲ့၊ လုပ်ပါဦးလို့ ကျွန်တော်လည်း မေးမိတယ်။ ဩော် ... ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အဖေက အဲလို လော်စပီကာတွေ အငှားလိုက်တာလေ၊ ရွာအလှူတွေပေါ့ဗျာ လို့ ဆိုတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ ဒါကြီးတွေက တစ်ရွာနဲ့တစ်ရွာ ဆက်သွယ်ရေး သဘောပဲ

လေဗျာ။ အလှူရှိတယ် လာကြဲဟော့ပေါ့လေ။

ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ နားထောင်နေရင်း ခဏ လေးပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုပေမယ့် ပျင်းသွားတယ်။ သွားဦးမယ် ဆရာကြီးရေလို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ဆတ်ခနဲ ကျွန်တော် ထလိုက်တော့ ဟာ ဘယ့်နှယ် သွားတော့မလားဗျ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာမှတောင် မပြောရသေးပါဘူးလို့ ဆိုတယ်။ သူ့ဇာတ်လမ်းကလေး တည်ခါစဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော်လည်း သတိမေ့သွားတယ်။ သူကလည်း ဒါကိုပဲ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပုံပဲ။ မေးလည်း မေးသေးတယ် ဇာတ်လမ်းစုံခင်းမယ်ဆိုကာမှ ထပြန်ရသလားကွာ ဆိုတာမျိုးဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ထပြီးမှတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ လုပ်စရာကလေးတစ်ခုရှိတာ မေ့နေတာဗျာ နောက်နေ့ကျ ဆက်ဆက် နားထောင်ပါမယ်လို့ပြောရင်း ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက် ထွက်ခဲ့တယ်။

အိမ်အပြန် ဆိုင်ကယ်မောင်းနေရင်းမှ အင်း ငါ့လုပ်ပုံက မဟုတ်ပါ လားလို့ ဘီးဖာဆရာကြီးအပေါ် အားနာနေမိတယ်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိတာပေါ့။ ဒီတော့မှ ဘေးအိတ်ကလေးထဲ ပါလာတဲ့ ဆေးပေါ့လိပ် ငါးလိပ်ထုပ်ကလေး နှစ်ထုပ် ဝယ်လာခဲ့မိတာ သတိရပြီး ဘီးဖာဆရာကြီးရဲ့ ဆိုင်ဘက်ဆီ ပြန်ကွေ့လိုက်တယ်။ ခုနကမေ့သွားတာ ဆရာကြီးရေ ဒီမှာ ဆရာကြီးဖို့ဆိုပြီး လမ်းကြုံ ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ဆွဲလာတာ အိမ်နားရောက် ခါနီးမှ သတိရလို့ ပြန်လှည့်ပေးတာလို့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ စိတ်ကလေးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ “အိုဗျာ တကူးတကလုပ်လို့ … ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” လို့ ပြောရင်း သူလည်း ဆေးလိပ်ထုပ်ကလေးယူတယ်။ တာယာတွေ၊ ကျွတ်တွေ၊ ဂွေတွေကိုင်၊ မျက်နှာတွေ သုတ်လုပ်ထားလို့ နည်းနည်းမည်း နေတဲ့ မျက်နှာကတောင် ဝင်းလက်လို့နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပြန် ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်အိမ်မရောက်ခင် နှစ်အိမ်မြောက်ကလေးမှာ ထမင်းဆိုင် ကုပ်ကုပ်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိတယ်။ ဖွင့်တာ သုံးလလောက်သာ ရှိဦးမယ်။ ဈေးသမားတွေစားကြတဲ့ ဆိုင်ကလေးပါပဲ။ နေ့လယ်နေ့ခင်းကြီးမှာတောင် ဆိုင်အတွင်းထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် မည်းမှောင်နေလို့ ဆိုင်အခင်းအကျင်း ဘယ်လိုရှိမယ် မခန့်မှန်းတတ်ဘူး။ အဲဒီဆိုင်ရဲ့ နံဘေးကပ်လျက်မှာ လူတစ်ယောက် ပက်လက်ကုလားထိုင်ကလေးနဲ့ အိပ်အိပ်နေတာ မြင်ရ တာလည်း အဲဒီဆိုင်လေး စဖွင့်ကတည်းက ဆိုပါတော့။ တစ်ခါတလေ ခွေးခြေပုကလေးတစ်လုံးပါ ရှေ့ချပြီး ခြေထောက်တွေပါတွေတင်လို့ သူ့ကြည့်ရတာများ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မရောက်ဖူးတဲ့ မြက်ခင်းပြင် ကျယ်ကြီးတစ်ခုမှာ ပက်လက်လှန် အိပ်မောကျပြီး ဇိမ်တွေ့နေတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဆိုင်နံဘေးကလေးတင်ဆိုတော့ ဆိုင်ရှင်ရဲ့ယောက်ျားတို့ ဘာတို့ ဖြစ်မှာပေါ့။

ကျွန်တော် အိမ်ကအထွက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွား၊ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကအပြန် တစ်နေ့ တစ်နေ့ အဲဒီအတိုင်းကလေးပဲ။ ခေါင်းအောက်ကို လက်နှစ်ဖက်ယှက်ထိုးထည့်ထားတဲ့ပြီး တစ်ခါတလေ လည်း မျက်လုံးကလေးဖွင့်လို့ ကောင်းကင်ကို ငေးနေတယ်။ များသောအားဖြင့်တော့ သူ အိပ်နေတာပါပဲ။ ပုံစံကြည့်ရတာတော့ အရက်ကလေး တစ်ခွက်နှစ်ခွက် ကစ်လိုက် ဇိမ်ယစ်လိုက်နေတာဖြစ်မှာပါ။ တခြားသော ကျွန်တော် တပ်အပ်မပြောနိုင်တဲ့ သူ့ရဲ့ အလုပ်မလုပ်ခြင်း (ဆိုင်က မနက် အစော စားစရာလေးတွေပါ ရောင်းတတ်တာဆိုတော့ အစောဖွင့် အဲဒီ အချိန်တွေမှာ သူ့မိန်းမကို သူကူလုပ်ရင်လည်း ကျွန်တော် ဘယ်သိနိုင်မလဲ။ ကျွန်တော်က နေဖင်ထိုးမှ နိုးတဲ့ကောင်မျိုး) သောက်လိုက် မူးလိုက် မူးတဲ့အရသာကို ခံစားလိုက်၊ ဒီလိုခေတ်ကြီးမျိုးမှာ လူ့တာဝန်မကျေတာ ဘာညာ ရှည်လျားထွေပြားတဲ့ ကိစ္စတွေ၊ အဲဒါတွေကို ထည့်စဉ်းစားမနေဘဲ မြင်ရတဲ့အတိုင်း သက်သက်ကလေးပဲယူလို့ ဆိုရရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘာရယ်မဟုတ် တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး အင်မတန်အားကျလို့ နေမိတယ်။ လူ့ဘဝအရသာဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ စသဖြင့်ပေါ့လေ။

အဲဒီနေ့ကတော့ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ကအပြန် အိမ်ရှေ့မရောက်မီ လေး သူ့ သတိရမိသွားလို့ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူဟာလည်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လို့နေတယ်။ သူ့ရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့ အရာမှန်သမျှ လိုက်ငေးကြည့်နေပုံမျိုးထင်ပါရဲ့။ အင်း ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်အထင် ကျွန်တော့်ကိုတောင် ပြုံးပြလိုက်သေးသလားပဲ။ သေချာတော့ မသိဘူး။ စိတ်ထဲကတော့ ဒီဘဲကတော့ ထာဝရ ဒီအတိုင်းလေးပဲလို့ ခံစားမိသလို ဖြစ်လာတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်သုံးလိုက်တဲ့ ထာဝရဟာ တော်တော်ကုန်လွယ် တဲ့ ထာဝရဆိုတာမျိုးနဲ့ တူပါတယ်ဗျာ။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများလိုပဲ ညနေခင်း မှောင်စပျိုး မမှောင်ခင်ကလေးလောက်မှာ ရုတ်ရုတ်နဲ့ ဆူဆူညံညံအသံ တွေ ထမင်းဆိုင်ဘက်က အတိုင်းသား ကြားနေရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အင်မတန် စပ်စုတတ်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ဘာများတုံးလို့ အိမ်ရှေ့ထွက် ရပ်မိတော့ ထမင်းဆိုင်နံဘေး ပက်လက်ကုလားထိုင်ကလေး ချ၊ ထာဝရ နေသွားတော့မယ် ကျွန်တော်ထင်ခဲ့တဲ့ လူဟာ သူ့အတိုင်းလေး သေရှာ နေသတဲ့။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက သေနေတယ်တော့ မသိ။ ဆိုင်ပိတ်မယ် လုပ်ကာမှ နှိုးမရလို့ သိသတဲ့။

အဲဒီထက် မမျှော်လင့်သေးတဲ့ ကိစ္စက ထမင်းဆိုင်ရှင်ကလည်း အဲဒီလူကို ဘယ်ကမှန်းကို မသိတာတဲ့။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အဲဒီလိုလေးလာလာထိုင်၊ လမ်းမကို

လာလာငေး။ သူတို့ထင်တာက ဒီရပ်ကွက်ထဲက လူတစ်ယောက်ပဲ ထင်ထားတာ။ တစ်ယောက်ကဆို ကျွန်တော့်အိမ်ကလို့ တောင် ထင်နေသေးသတဲ့။ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေဆိုတာကလည်း တစ်ယောက်မျှ သူ့ကို မသိ။ အဲသလိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်အိမ်ထဲ ကိုယ်ပြန်ဝင်ထိုင်နေ၊ အမည်မသိ ငေးသူတစ်ယောက် ပိုင်ရှင်မဲ့ မသာ ဖြစ်သွားတော့ ဘယ်လိုတွေ ဆက်လုပ် ဆက်ဖြစ်ကြမှာပါလိမ့် ဆိုတာထက် အဲဒီအမည်မသိ ငေးသူဟာ ဘယ်မှာအရွယ်ရောက်၊ ဘယ်မှာကြီးပြင်း၊ ဘယ်ဒေသရဲ့ ဘယ်လို ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေမှာ ပျော်ခဲ့သူ၊ ဘယ်လို ကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့ရသူ ဖြစ်ခဲ့မလဲလို့ ဘယ်ပေါ်မှာမှ ထင်ကျန်မနေရစ်တဲ့ ဘဝ တစ်ခုရဲ့ ခြစ်ရာကို စဉ်းစားလို့ နေမိပါတယ်။

ပြတင်းပေါက်သက်တံ

အခု ကျွန်တော်နေတဲ့ အိမ်ကတော့ ပြတင်းပေါက်တွေအများကြီးပဲ။ ပြတင်းပေါက်တွေ များလွန်းလို့ ပူလွန်းအိုက်လွန်းတဲ့တစ်နေ့ ရှိရှိသမျှသော ပြတင်းပေါက်တွေ အကုန်ဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲရပ်နေလိုက်ရင် အိမ်ထဲရပ်နေရတာနဲ့ မတူတော့ဘဲ ကွင်းပြင်အလယ်ရပ်နေရသလို ခံစားရအောင်ကို ပြတင်းပေါက်တွေက များလွန်းတာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကို ကျွန်တော်ကြိုက်ပါတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေ ရှိနေခြင်းအားဖြင့် လူဟာ ဘယ်တော့မှ ချောင်ပိတ်မမိတော့ဘူးလို့ ခံစားရတယ်။ အဲဒီပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ရဲ့ ဘောင်မှာ လက်ထောက်လို့ အပြင်ကိုငေးရတာကိုလည်း သိပ်သဘောကျတယ်။ အပြင်မှာ ဘာတွေပဲရှိရှိ၊ မရှိရှိ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ပြတင်းပေါက်မှာ လက်ထောက် လို့ ငေးနေရခြင်းကသာ အဓိကပဲ။

သို့ပေမယ့်လည်း အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော် က ရွေးချယ်တာဖြစ်ပြီး တချို့သော အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေကိုတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင်က ရွေးချယ်ချင်လို့မဟုတ်ရဘဲ ပြတင်းပေါက်ကမြင်ရတဲ့ တစ်စွန်းတစ်စသော ကောင်းကင်ကို ငေးနေတာမျိုးတွေ ဝမ်းနည်းနာကျင်စွာပဲ ကျွန်တော်တို့ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီထက် ပိုဆိုးသေးတာက ပြတင်းပေါက်နဲ့ ဝေးရာ အမှောင်ရိပ်ထဲ တစ်ယောက်တည်း မှိုင်တွေနေတဲ့ အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေပဲ။ အမှောင်က သိပ်မှောင်လွန်း၊ တိတ်ဆိတ်မှုကလည်း အဆုံးစွန်မို့ အဲဒီအဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေရဲ့ ရှိမှုဟာ တဖြည်းဖြည်း မရေမရာ ဖြစ်လာတဲ့အထိပေါ့။

တကယ်တော့ ပြတင်းပေါက်ဆိုတာ လူလုပ်အရာဝတ္ထုတွေထဲမှာ အာရုံခံစားဖို့ အကောင်းဆုံး အရာတစ်ခုပဲ။ လူတွေအစောဆုံး ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြတဲ့ တဲအိမ်တွေမှာ ပြတင်းပေါက်တွေ ပါလိမ့်ဦးမယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး။ လေဝင်ဖို့၊ အလင်းရောင်ရဖို့ အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် လောက်ရှိရင် ကောင်းမှာပဲလို့ သူတို့ ဘယ်အချိန်မှာစပြီး အတွေးဝင်ကြ သလဲတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ပြတင်းပေါက်ထည့်သွင်း၍ စတင် ဆောက်လုပ်ခဲ့သော အိမ်ရယ်လို့လည်း သမိုင်းမှတ်တမ်း ရှိလိမ့်မယ်မထင်ဘူး။ ပြတင်းပေါက်ရှိခြင်းနဲ့ မရှိခြင်းကြားက ကွာဟချက်ကို ကျွန်တော်က ပြောနေဖို့တောင် လိုမယ်မထင်ပါဘူး။ ပြတင်းပေါက်ပါတဲ့ အဆောက်အအုံ နဲ့ မပါတဲ့ အဆောက်အအုံကို ခေါ်ဝေါ်ပုံကအစ ကွဲလွဲနေတယ်ဆိုမှတော့ ခံစားမှုဟာလည်း သိသိသာသာ ကွဲပြားနေလို့ပေါ့။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ယခုနေနေတဲ့ ပြတင်းပေါက် အများကြီး ပါဝင် သော အိမ်အပြင် အိမ်အမျိုးမျိုး နေခဲ့ဖူးတယ်။ ပြတင်းပေါက် အတော် အသင့်လောက်ပဲ ရှိတဲ့အိမ်၊ အိမ်သာတက်ရင်းနဲ့တောင် ကောင်းကင်ပြာပြာ ကို လှမ်းငေးလို့ရတဲ့ ပြတင်းပေါက်မျိုးပါတဲ့အိမ်။ တစ်အိမ်လုံးမှာမှ ပြတင်း ပေါက်ကလေး တစ်ပေါက်သာရှိတဲ့ အိမ်ကလေးမှာတောင် နေခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်သာရှိတဲ့ အချိန်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ထဲမှာရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး အဲဒီပြတင်းပေါက်ကလေး အနားမှာပဲ။ စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ အချိန်မှာတောင် ပြတင်းပေါက်ကနေ ခပ်ဝေးဝေး တစ်နေရာမှာ သွားထိုင်နေဖို့ဆိုတာကို စိတ်မကူးခဲ့ဖူးဘူး။

လူတစ်ယောက် နေသာတဲ့ညနေခင်းတစ်ခုမှာ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်လို့ အပြင်ကိုငေးနေတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုး လူတော်တော်များများ မြင်ဖူးကြမှာ။ ကျွန်တော် အထက်တန်းကျောင်းသားအရွယ်ကဆိုရင် အင်းလျားကန်ပေါင် မှာ ညနေခင်းအတော်များများ လမ်းသွားလျှောက်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီအချိန်ဆို ကျွန်တော့်လို ကန်ပေါင်မှာ လာလျှောက်သူတွေဟာ ရေပြင်ကိုငေးလို့၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း မျက်လုံးကိုမှိတ်ရင်း ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာတဲ့လေညင်းသာအေးနွဲ့ကလေးကို မက်မက်စက်စက် ရှူရှိုက်လို့။ အားလုံးဟာ ရေပြင်ဘက်ကိုသာ မျက်နှာမူလေ့ ရှိကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီ ကန်ပေါင်ကမြင်ရတဲ့ လမ်းတစ်ဖက်က အိမ်တွေရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကို လမ်းလျှောက်ရင်း ငေးလို့နေမိတာပါပဲ။ အထပ်မြင့်တိုက်တွေက ပြတင်း ပေါက်တွေ၊ လုံးချင်းအိမ် ဒုတိယထပ်များဆီက ပြတင်းပေါက်တွေ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ဝေးလွန်းလို့ လူရုပ်မသဲကွဲတဲ့ လူတွေ ပြတင်းပေါက် ကိုယ်စီကနေ ထွက်လာလို့ ကန်ရေပြင်ကို၊ သို့မဟုတ်လည်း လမ်းကျယ် ကြီးပေါ် ဖြတ်သွားစီးဆင်းနေတဲ့ ကားတွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးနေကြတာ ကို မြင်ရတတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဲဒီအချိန်တွေဟာ တကယ့် လွမ်းစရာ အချိန်တွေပါ။ သိပ်ဝေးလွန်းလို့ မိန်းမ၊ ယောက်ျားတောင် မသည်းကွဲတဲ့ ခပ်ဝေးဝေးက ပြတင်းပေါက်ဘောင်တစ်ခုမှာ မတ်တတ်ရပ်လို့ ငေးနေသူ တစ်ယောက်၊ နောက်ထပ် အဲဒီလို ပြတင်းပေါက်နံဘေးက လူများကို ငေးကြည့်ရင်း ဘယ်လိုအတွေးနဲ့များ အိမ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ထိုင်ခုံတစ်ခုခုမှာ ထိုင်မနေဘဲ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်နေကြပါလိမ့်၊ သူတို့ရဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်း၊ အိပ်မက်၊ စိတ်ကူးတွေက ဘယ်လိုပါလိမ့် စသဖြင့် ကျွန်တော် စဉ်းစား ကြည့်နေမိပါတယ်။ ကျွန်တော်မသိတဲ့ တစ်စုံတစ်ခုအကြောင်းကို စဉ်းစားနေ ကြည့်ရတာဟာ ဘဝရဲ့ အချိုမြိန်ဆုံး စိတ်ကူးယဉ်ကာလတွေပဲ။ ကျွန်တော် က စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ လူစားကိုး။

ကျွန်တော်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာတော့ စိတ်ကူးယဉ်သူဆိုရင် ပျေင်း၊ ဖျေင်း၊ လက်ကြောမတင်းတဲ့ကောင် စသဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းဟာ မကောင်းတဲ့ အပြုအမူတစ်ရပ်လို သတ်မှတ်ချင်တဲ့ လူတွေက သိပ်များလွန်း တယ်။ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းရဲ့တန်ဖိုးဟာ ဘယ်လောက်ကြီးမြတ်တယ်ဆိုတာ ကို သူတို့ကို ရှင်းပြဖို့က ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ငါးပုံပုံတစ်ပုံ အချိန်လောက်ဟာ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းနဲ့သာ ကုန်ခဲ့ရတယ်လို့ ပြောရင် များများ များနေမလား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ကူး ကောင်းကောင်း ယဉ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဘဝမှာ ပြတင်းပေါက်တွေ အများကြီး လိုအပ်ခဲ့တာပေါ့။

စိတ်ကူးယဉ်ဖို့အတွက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ နေရာတွေကမ္ဘာမှာ အများကြီးရှိပါတယ်။ တောင်မြင့်မြင့်မှ လျှိုနက်နက်ဆီ စီးဆင်း သွားတဲ့ ရေတံခွန်ဖြူဖြူကြီးတွေရှိရာဒေသ၊ ထီးတည်းဖြစ်တည်နေတဲ့ လူတွေနဲ့ဝေးရာက ရေပြာပြာဝိုင်းနေတဲ့ ကျွန်းငယ်ကလေးတစ်ခု။ ပျင်းရိ လေးတွဲ့စွာ စီးဆင်းနေတဲ့ မြစ်နံဘေး၊ များစွာသတ္တာကို ရေးရေးမျှသာ မြင်နိုင်တော့တဲ့ တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်၊ သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက် ကြွေကျ မိတာကအစ တောခြောက်သံလို မြည်ဟိန်းနေမယ့် တိတ်ဆိတ်လွန်းတဲ့ တောအုပ်တစ်ခု စသဖြင့် စသဖြင့်တို့ကဲ့သို့အမျှ ပြတင်းပေါက်ကလေး တစ်ပေါက်ဟာလည်း စိတ်ကူးယဉ်နိုင်ဖို့ ထိပ်တန်းနေရာတွေထဲက တစ်ခု ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ပြတင်းပေါက်ဟာ ဘာကြောင့် အတွေးရေယဉ်ကြောမှာ နစ်မျောဖို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်ရသလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း အတိအကျတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။

သင်ဟာ လမ်းတစ်ခုပေါ် လျှောက်လှမ်းနေတဲ့အခါ ရုတ်တရက် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရမယ်။ ထို့နောက် အဲဒီ ပြတင်း ပေါက်နောက်မှာ ရပ်နေတဲ့လူရဲ့ ကိုယ်တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို မြင်ရမယ်။ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပဲ။ ပြတင်းပေါက်အတွင်းပိုင်းဟာ မှောင်ရိပ်ကျနေရင်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်နေသူရဲ့ မျက်နှာကိုတောင် ကောင်းကောင်းမြင်ရဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပါတော့။ သင်ဟာ အဲဒီပြတင်းပေါက်နောက်က လူနဲ့ပတ်သက် လို့ စျန်ဝင်စား အတွေးပွားစရာတွေ ရှိလာနိုင်ပါတယ်။ သို့သော် အဲဒီ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်နေသူကတော့ အားလုံးကို မြင်နေရတယ်။ ခင်ဗျား လမ်းလျှောက်လာတယ်။ ခင်ဗျားခေါင်းပေါ်ကနေ ငှက်တစ်ကောင် ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းသွားလို့ ခင်ဗျား ကသိကအောက်ဖြစ်သွားပုံ၊ မိုးရွာတော့မလားလို့ ကောင်းကင်ကို သံသယနဲ့ ခင်ဗျားအကဲခတ်နေပုံ၊ ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်းပုံ၊ လက်လွှဲပုံ၊ ဟိုဒီငေးပုံ စသဖြင့် ပြတင်းပေါက်က ငေးနေသူတစ်ယောက်ဟာ ခင်ဗျားအပေါ်သာ အပြည့်အဝ အာရုံဝင်စားချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ မသိလိုက်ရပါဘဲ လည်စင်းခံဖို့သာ ရှိတော့တယ်။ အဲဒီအခြင်းအရာဟာ ပြတင်းပေါက်မှာရပ်နေသူအတွက်

အပိုတန်ဖိုးတစ်ခုပဲလား၊ အတိအကျတော့ မဆိုနိုင်ပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ပြတင်းပေါက်ဟာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း လေးပေ၊ သုံးပေ ဆိုတာလောက် ဆိုပေမယ့် အိမ်ရဲ့အနေအထားပေါ်မူတည်လို့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကိုမြင်ရမယ်။ လမ်းပေါ်က တံလျှပ်နဲ့ တိတ်တိတ်ကလေး မိုးမျှော်လာတဲ့ သစ်ရွက်နု ကလေးတွေကအစ မြင်နေရမယ်။ ညအခါမှာ ကောင်းကင်ကို လှမ်းကြည့် မိတဲ့အခါ ဟိုးအလင်းနှစ် ဘီလျံနဲ့ချီတဲ့ အကွာအဝေးကလာတဲ့ ကြယ်တွေ၊ ဂလက်စီတွေရဲ့အလင်းကို မြင်ရမယ်။ အဲဒီမှာ လူသားကမ္ဘာတစ်ခုများ ရှိနေမလား။ ရှိခဲ့ရင် ဒီကမ္ဘာလိုမဟုတ်ဘဲ မေတ္တာတရားကို အခြေခံတဲ့ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုများ ဖြစ်နေမလား။ သို့သော်လည်း မြင်နေရတဲ့ ထိုကမ္ဘာမှ အလင်းစများဟာ အလင်းနှစ်ဘီလီယံချီ လာခဲ့ရသည်မို့ ထိုကမ္ဘာ ဟာ ပျက်စီးနှင့်ပြီးသား ဖြစ်နေမလား။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ ကျွန်တော် မသိနိုင်တာတွေကို စိတ်ကူးနဲ့မှန်းဆလို့သာ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ရှာခဲ့ရတာ။ တစ်ဘဝလုံးလိုလိုပါပဲ။ အခြားတစ်နေရာရာက ဖြစ်နိုင်ခြေတွေကို ခန့်မှန်း ရတာဟာ ပျော်မယ်၊ ပျော်ရမယ့်အကြောင်းနဲ့ဆိုရင် ပျော်ရွှင်ဖို့ပါပဲ။ လူဟာ လက်တွေ့ဘဝမှာ ကျဉ်းကျပ်ခြင်း၊ အသက်ရှူမဝခြင်းကို ခံစားလာရတဲ့အခါ စိတ်ကူးကမ္ဘာတစ်ခုကို တည်ဆောက်လိုက်ရတော့တယ်။ စိတ်ကူးကမ္ဘာရဲ့ ဝင်ပေါက်ကတော့ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ပေါ့။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တော့ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ဘယ်တော့မှ လျှော့မတွက်ဘူး။ ခဏတာတည်းခိုဖို့ ရောက်ရှိနေတဲ့ အခန်း ကလေးတစ်ခုမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အရင်ဆုံး ပြတင်းပေါက်အနားမှာ သွားရပ်ရင်း ဘယ်လိုရှုခင်းတွေများ ရှိနေမလဲလို့ စူးစမ်းလိုက်ရမှ။ လူနေထူထပ်တဲ့ လမ်းတွေမှာ လျှောက်နေရရင်လည်း ငြိမ်သက်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေ၊ ဒါမှမဟုတ် အလင်းရောင်မှိန်ပျပျကလေးထွက်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကို တွေ့လိုက်ရရင် ခဏလောက်တော့ရပ်လို့ ပြတင်းပေါက်ကမ္မဋ္ဌာန်းရှု၊ ပြတင်း ပေါက်ဘာဝနာကလေး ပွားလိုက်ရမှ။ ပြတင်းပေါက်ကနေ လမ်းပေါ်ထိ လျှံထွက်လာတတ်တဲ့ အိမ်အတွင်းမှ ရယ်သံလွင်လွင်ကလေးများ၊ ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်သံကလေးများ ကြားလိုက်ရပြီဆိုရင်ဖြင့်လည်း အဲဒီရယ်သံထွက်လာတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကိုကြည့်လို့ မိသားစုဘဝတစ်ခုရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ကျေနပ် ပြုံးကလေး ပြုံးလိုက်ရမှ။

ဒါပေမယ့် ပြတင်းပေါက်တွေဟာ ရယ်သံတွေချည့် ထုတ်လွှင့်နေတဲ့ ရေဒီယိုအစီအစဉ်တစ်ခု မဟုတ်ဘဲ။ ပြတင်းပေါက်တွေ နောက်က လူတွေ ဟာ ဘဝတွေနဲ့မို့ ပြတင်းပေါက်ကထွက်လာတဲ့ အသံတွေဟာလည်း ရသစုံလင်နေခဲ့ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မြို့ပြဘဝရဲ့ ပြုတ်ထွက်တော့မတတ်

မြို့ပြပြတင်းပေါက်များဆီကတော့ သက်ပြင်းရှိုက်သံ၊ ငိုသံတွေ ထွက်ကျလာတတ်ကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ပြတင်းပေါက်တွေ အများကြီးဆီကနေ ငိုသံတွေလည်း အများကြီး ဝေါခနဲထွက်ကျလာတတ်လို့ ပြတင်းပေါက် တွေဟာ ငိုသံရေတံခွန်ကြီးတစ်ခုအလား မြင်တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ဘဝ ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလေလို့ ပြတင်းပေါက်နံဘေးက ဖြတ်လျှောက်သွားသူ တစ်ယောက် သတိဝင်စရာမျိုးပါပဲ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြတင်းပေါက်တွေဟာ ကျေနပ်စရာပါ။ ပြတင်းပေါက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် လူတိုင်းမှာ မမေ့လောက်တဲ့ ကျေနပ်ဖွယ် အကောင်းဆုံး နေ့ရက်တွေရှိနေခဲ့မယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ယုံကြည်ပါ တယ်။ အထူးသဖြင့် မေတ္တာတရားနဲ့ ဘောင်ခွေထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေ မှာပေါ့။ ကျွန်တော် ချာတိတ်တုန်းကဆိုရင် ပြတင်းပေါက်မှာ ရိပ်ခနဲ ပေါ်လာမယ့် ချစ်သူကလေးကို တစ်ခါလောက်မြင်လိုက်ရဖို့ နာရီပေါင်း များစွာ လမ်းပေါ်ရပ်စောင့် ချောင်းကြည့်နေခဲ့ဖူးပါတယ်။ လရောင်ကို တုတ်နဲ့ ခြစ်ရင်း၊ ကြယ်ထရံကိုခွာလို့ သံစူးရင်း၊ မိုးရေထဲ၊ မြူတွေထဲ၊ အပူတွေထဲ ရာသီမရွေး စောင့်ရကျိုးနပ်စေမယ့် ပြတင်းပေါက်ကလေးတွေပေါ့။ အဲဒီ ပြတင်းပေါက်မျိုး ဘယ်သူက မေ့နိုင်မှာလဲလေ။

စာအုပ်ဘဝပုံပြင်

ကျွန်တော် စာအုပ်ရောင်းခဲ့တုန်းက ကျွန်တော့်စာအုပ်ဆိုင်ကလေးကို တစ်လနှစ်ခါ သုံးခါလောက်နီးနီး လာလာဝယ်လေ့ရှိတဲ့ ဦးမင်းညို ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို မှတ်မိသေးတယ်။ ဆိုင်ကို တစ်ခါတစ်ခါလာရင် အနည်းဆုံး နာရီဝက်တစ်နာရီတော့ ကြာတတ်တယ်။ ဆိုင်ထဲ စာအုပ်စင် တွေကြား လှည့်ပတ်သွားနေရင်း ဟိုစာအုပ်ကလေး လှန်ကြည့်လိုက် ဒီစာအုပ် ကလေး လှန်ကြည့်လိုက်၊ အနည်းဆုံးတော့ တစ်အုပ်နှစ်အုပ် ဝယ်သွားလေ့ ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ကျွန်တော်နဲ့ထိုင် စာအုပ်အကြောင်း ကလေးတွေပြော၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ငယ်စဉ်က စာအုပ်ကို ဘယ်ပုံဘယ်သို့ ဖတ်ခဲ့ရကြောင်း ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်ကလေးတွေ ပြန်လည်ပြောပြတတ်လေ့ ရှိတယ်။ စာအုပ်ဆိုင်ဆိုတော့လည်း ဘီယာဆိုင်၊ ကွမ်းယာဆိုင်လို လူတဖွဲဖွဲ လာနေတတ်တာမျိုးမဟုတ်တော့ ကျွန်တော့်မှာ သူနဲ့ထိုင် စကားပြောဖို့လည်း အချိန်အလုံအလောက်ရှိတာကိုး။ တချို့ရက်တွေများဆို စကားထိုင်ပြောကြရင်း သုံးလေးငါးနာရီလောက်တောင် ကြာသွားတတ်တယ်။ သူက ရှေးက စာအုပ်တွေအကြောင်း ပြော၊ ကျွန်တော်က မေး၊ ကျွန်တော်က ဒီဘက်ခေတ် ထွက်လာတဲ့ ဘာသာပြန်စာအုပ်တွေအကြောင်း ပြောပြ၊ သူက မေး။ သုံးလေးနာရီဆိုတာ ဘာမှမကြာလိုက်သလိုပါပဲ။

ကျွန်တော့်စာအုပ်ဆိုင်ကလေးကလည်း အလွန်ရောင်းရနည်း ပါတယ်။ တစ်လလုံးနေလို့ ရောင်းကြေးက နှစ်သိန်း မပြည့်ချင်ဘူး။ တချို့ လများဆို တစ်သိန်းတောင်မပြည့်ဘူး။ ဒီတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ စာအုပ်ဝယ်သူ ဆိုတာလည်း ရွှေလိုရှားတယ်။ မနက်လင်း စာအုပ်ခင်းစရာရှိတာခင်း၊ ငုတ်တုတ်ထိုင် စာဖတ်၊ ဆိုင်အတွင်းထဲက စင်တွေ၊ စာအုပ်တွေကို ဖုန်ကလေးဘာလေးသုတ်၊ တောလုပ်တောင်လုပ်၊ ညနေခင်းကျတော့ ရှေ့မှာ စီခင်းထားတဲ့ စာအုပ်ကလေးတွေ ပြန်သိမ်း၊ တစ်နေသာကုန်သွားတယ်။ စာအုပ်ဝယ်သူ တစ်ယောက်မှမလာတဲ့နေ့တွေဆိုတာလည်း တစ်လမှာ လေးငါးဆယ်ရက် မကတတ်ဘူး။ အဲဒီလိုရက်များဆို ကျွန်တော်ဟာ စာအုပ်စင်တွေနောက်က ချောင်ကလေးတစ်ချောင်မှာထိုင်လို့ လမ်းပေါ်ကို ငေးရင်း၊ သို့မဟုတ်လည်း အမိုးထောင့်က ပင့်ကူအိမ်တွေကို အကြောင်းမဲ့ ငေးရင်း၊ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးတတ်တဲ့ အတင့်ရဲလှတဲ့ ကြွက်တွေကို အံ့သြရင်း၊ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ထဲက အချို့သော အကြောင်းအရာများကို တွေးတောရင်း ညနေခင်းကို စောင့်နေရတာပါပဲ။

အဲဒီလို စာအုပ်အရောင်းပါးနေချိန်တွေဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီကစာအုပ်ဝယ် ပုံမှန်အားပေးလေ့ရှိတဲ့ လူတွေကို မျှော်နေမိတော့တာပဲ။ ပုံမှန်ဖောက်သည်ကအများကြီးရှိတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။

ဆယ်ယောက်ဆယ့်ငါးယောက်လောက်ပဲ။

အဲဒီ လူလေး ဆယ့်ငါးယောက်လောက်ကပဲအဓိက လှည့်ဝယ်နေကြတာဆိုပေမယ့် သူတို့အပေါ် ကျွန်တော့်ဆိုင်ကတော်တော်မှီခိုရတယ်။ လတစ်လမှာ သူတို့ စာအုပ်အဝယ်များလေ ကျွန်တော့်ဆိုင် ရောင်းအားတက်လေပဲ။ အပြင်လူ လူစိမ်းသူစိမ်း စာအုပ်လာဝယ်တာမျိုးကတော့ ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပဲ။ အလွန်ရှားတယ်။

အဲဒီလို ပုံမှန်ဖောက်သည်တွေထဲက ဦးပဥ္စင်းတစ်ပါးဆိုရင် သူက တစ်ချိန်မှာ သူ့ဇာတိမြို့က သူ့ရွာကလေးကို တစ်ချိန်ပြန်တဲ့အခါ မှာ စာကြည့်တိုက်တစ်ခုလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တစ်ခုရှိတယ်။ စာကြည့် တိုက်နာမည်၊ စာကြည့်တိုက်တံဆိပ်တုံး စသဖြင့် အကုန်လုပ်ပြီးသား။ ဒီတော့ တွေ့သမျှစာအုပ်ကို အငမ်းမရဝယ်တော့တာပဲ။ ကြည်ညိုသူ ဒကာ၊ ဒကာမ ပေါများတဲ့ ဘုန်းကြီးဆိုတော့လည်း စာအုပ်ဝယ်ဖို့ ငွေရေးကြေးရေးကတော့သူ့အတွက်က ဘာမှကိုမဟုတ်တာ။ သူကလည်း စာအုပ်အတွက်ဆိုရင် နည်းနည်းလေးမှ အနှမြောမရှိ။ ဆိုင်ထဲကို သူ ဝင်လာတာများကို မြင်လိုက် ရပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာ ထီသောင်းဆုကလေး ပေါက်သလောက်ကို ပျော် ရတာ။

စာအုပ်ကိုများ ဘူးသီး၊ ခရမ်းချဥ်သီး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ဝယ်သလို အဖုံးလေး တစ်ချက်ကြည့် ပစ်ထည့်၊ အနှောင့်ကလေးတစ်ချက် ဖတ် ပစ်ထည့် ဝယ်တော့တာပဲ။ အဲဒီလို အရမ်းကာရော တွေ့သမျှဝယ်လေ တော့ တချို့စာအုပ်တွေဆို သူ့ဆီမှာ နှစ်အုပ်သုံးအုပ်တွေကိုဖြစ်လို့။ ဒါလည်း ထပ်ဝယ်မိချင် ဝယ်မိတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဦးပဥ္စင်းမှာ အံ့သြဖို့ကောင်းတာ က သူဟာ သူ့ဇာတိမြို့ ရွာကလေးက လူငယ်တွေကို စာဖတ်နိုင်ဖို့၊ အသိ ပညာပွားနိုင်ဖို့ အင်မတန်လုပ်၊ အင်မတန် စုဆောင်းနေတယ်ဆိုပေမယ့် သူကိုယ်တိုင်ကျပြန်တော့ စာအုပ်တွေဝယ်လို့သာ ဝယ်တယ် မဖတ်သလောက် နီးနီးပဲ။ အဲသလို စာအုပ်ဝယ်သူတွေလည်း ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ ရှိပါတယ်။

ဦးမင်းညိုဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးကတော့ ကျွန်တော့်ဆိုင်ရဲ့ ပုံမှန် ဖောက်သည်တွေထဲမှာ စာအုပ်အများဆုံးဝယ်သူ မဟုတ်ပေမယ့် စာအဖတ်ဆုံး တစ်ယောက်ပဲ။ နောက်ပြီး စာအုပ်ရောင်းသူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို

နားအလည်နိုင်ဆုံး စာအုပ်ဝယ်သူလို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အတွက် စာအုပ်တွေအကြောင်း စကားပြောဖော်လည်း ဖြစ်ပြန်တယ်။ စာအုပ် အရောင်းပါးလို့ လူလည်း ထိုင်းမှိုင်းနေတဲ့အချိန်မျိုးများ သူရောက်လာရင် ကျွန်တော့်မှာ သခင်ကိုတွေ့လိုက်တဲ့ ခွေးလို လန်းဆန်းသွားတော့တာပဲ။

ဒီလိုဖြစ်ရလောက်အောင်လည်း အကြောင်းရင်းတွေက ရှိတယ်။ ဦးမင်းညိုဟာ ကျွန်တော့် အခြားပုံမှန်ဖောက်သည်တွေလို ရောင်းသူနဲ့ဝယ်သူ ဆိုတဲ့ ဆက်ဆံရေးထက် အများကြီးပိုတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူက စာအုပ်ရောင်းရင်း အသက်မွေးနေလို့ အများကြီးချီးကျူးပါသတဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်စာအုပ်ဆိုင်ကလေး မရှိစဉ်ကဆိုရင် သူ့မှာ ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ် ရှိလာရင် မန္တလေးအထိ သွားဝယ်ရတယ်။ ကျွန်တော့် စာအုပ်ဆိုင်ကလေး ရှိတော့ သိပ်အဆင်ပြေတယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါသတဲ့ဗျာ။ သူ့မှာ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း ဝင်ဝယ်ရုံပဲ။ ကျွန်တော့်ဆီ မရောက်တဲ့ စာပေ တိုက်တစ်ခုက စာအုပ်ကို သူက လိုချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ကမရ ရအောင် မှာပေးတာကိုး။ ဒီလို တကူးတကမှာပေးလိုက်တဲ့ စာအုပ်များ ရလိုက်ပြီဆိုရင် သူ့မှာ စာအုပ်ကို ပိုက်ဆံတန်ရာတန်ကြေးပေး ဝယ်တဲ့သူနဲ့ မတူဘူး။ “ငါ့တူရယ် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ အင်မတန် ကျေးဇူးတင်တယ် ကွယ်” စသဖြင့် မျက်နှာညှိုးကလေးနဲ့ ကျေးဇူးတင်မဆုံးဘူး ဖြစ်နေတတ် တယ်။ ဘေးလူမြင်ရင် ကျွန်တော်ကပဲ သူ့ကို အလကားပေးလိုက်တာလိုလို ပေါ့။ တကယ်က သူက စာအုပ်တန်ရာတန်ကြေးတင်မက မှာပေးတဲ့အတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကိုပါ ထပ်ဆောင်းပေးသေးတာ။ ကျွန်တော့်အတွက်မှာလည်း ဘယ်ဝန်လေးနေပါ့မလဲ။

အဲဒါတွေထက် ပိုသေးတဲ့ နောက်တစ်ချက်က ဦးမင်းညိုဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးဟာ ပုံမှန်စာဖတ်သမားကြီးတစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် တစ်ခါတလေ မှာ ပုံမှန်အခြေအနေဆိုရင် သူ့အနေနဲ့ မဝယ်ဖြစ်လောက်သေးတဲ့၊ သိပ် ဖတ်ချင်လှတယ်ရယ် အာသီသမရှိသေးတဲ့ စာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် ရောင်းရ ပါစေတော့ဆိုပြီး ဝယ်သွားတာမျိုးတွေရှိတယ်။ ဒါကို သူက ထုတ်ပြောတာ မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော်က သိတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ကူညီချင်တာ။ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်အုပ်ရောင်းရလည်း မနည်းပါဘူးဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ အားပေးသွားတာပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်က “စာအုပ်တွေလည်း မရောင်း ရဘူး အဘရယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် စိတ်ဓာတ်တောင် ကျလာတယ်”လို့များ ဘာရယ်မဟုတ် ညည်းမိလို့ကတော့ တတ်နိုင်သမျှ တောင့်ထားဖို့ သူလည်း ဒီထက်ပိုပြီး အားပေးမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ စာအုပ်ရောင်းပြီး အသက်မွေး တာဟာဖြင့် သိပ်မြင့်မြတ်တဲ့အကြောင်း ပိုပိုသာသာတွေလည်း ပါတာပေါ့။ မြှောက်ကာပင့်ကာ အားပေးစကားဆိုတော့တယ်။ အဲဒီလိုလမျိုးဆိုရင် ပုံမှန်

သူဟာ တစ်လ ငါးအုပ်ခြောက်အုပ် ဝယ်ရာကနေ ဆယ်အုပ်လောက်အထိ တိုးဝယ်တော့တယ်။

ဒီလိုဆိုတော့ ဒီအဘိုးကြီးဟာ ပိုက်ဆံဆိုတာ သိပ်မပူရတဲ့ ချမ်းသာ တဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လို့ ထင်စရာပဲ။ တကယ်က သူဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေတာမို့ ချမ်းချမ်းသာသာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံထဲကရယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်က သိပါတယ်။ သားသမီးတွေရဲ့ ထောက်ပံ့မှု ရယ်၊ တစ်သက်လုံး လုပ်ခဲ့တဲ့ အစိုးရ အောက်ခြေဝန်ထမ်း ပင်စင်ရတာလေး ရယ်နဲ့ ရပ်တည်နေရတာပါ။ အရမ်းကြီး မွဲတေနေတာ မဟုတ်ပေမယ့်လည်းသောင်သောင်သာသာကြီးတော့လည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာမျိုးပေါ့လေ။ အဲဒီလို အဘိုးကြီးပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်အဘိုးအရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ရခင်ရ တယ်။

သူရောက်လာပြီဆိုရင် ဆိုင်ထဲဝင် စာအုပ်မရွေးခင် ကျွန်တော့်အနား ကို အရင်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ပခုံးကို သူ့လက်ချောင်း ပိန်ပိန်တွေနဲ့ ညှစ်လို့ “ငါ့တူ ဒီနေ့ ဘယ့်နှယ်လဲ”လို့ စာအုပ် ရောင်းမှရောင်းရရဲ့လား စိုးရိမ်တကြီး မေးလေ့ရှိတယ်။ အဘ ဦးမင်းညိုဟာ လူပုံက ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ခါးကလေးက မသိမသာ မဆိုသလောက်ကလေး ကိုင်းစပြုပြီ။ မျက်မှန်က မျက်မှန်နဲ့တောင် မတူဘဲ မှန်ဘီလူးနဲ့တူလှအောင်ကို ထူပိန်းနေပြီ။ စကား ပြောလိုက်ရင် နှုတ်ခမ်းနောက်က ဝါညစ်ညစ် သွားကလေးသုံးချောင်းက ရွဲ့စောင်းလို့ ပေါ်လာတယ်။ ဘေးနှစ်ဖက်က သွားတွေကတော့ သူ့ကို စွန့်ခွာ သွားတာကြာခဲ့ပြီမို့ ပါးနှစ်ဖက်ဟာ အတွင်းထဲကို ခွက်လို့ဝင်နေတယ်။ နားထင်နှစ်ဖက်စလုံးမှာလည်း မုန့်လင်မယားဒယ်က ပုံစံခွက်ကလေးတွေ လောက်နီးနီးရှိမယ့် အချိုင့်တွေနဲ့ ထိုနားထင်ချိုင့်နံဘေးမှာတော့ သွေး ကြောကြီးတွေ ထောင်လို့။ ပိန်တဲ့အဘိုးကြီးဆိုတော့လည်း တစ်ကိုယ်လုံးက အကြောတွေက ဒီလိုပဲ မြင်နေရတာပါပဲ။ ခေါင်းမှာတော့ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ဆံပင်ဟာ တစ်ခေါင်းလုံးဖြူပြီ။ အဲဒီ တစ်ခေါင်းလုံး အဖြူအောက်မှာ အသားအရောင်ကလည်း အဖြူမို့ ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ ဦးရေပြားကိုတောင် မြင်နေရသေးရဲ့။ စကားပြောရင်လည်း အင်မတန်ညင်သာတဲ့ လေသံ အေးအေးနဲ့ လက်ကလေးနှစ်ချောင်းထောင်ထောင်ပြီး ပြောလေ့ရှိတယ်။

“ငါ့တူရာ တို့တုန်းက စာအုပ်တွေက နှစ်ကျပ် သုံးကျပ်၊ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်တိုင်းတော့လည်း မဝယ်နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ တို့က ဝန်ထမ်းဆိုတော့ ရတဲ့လစာထဲက ရသလို ဝယ်ဖတ်တာပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက စာရေးလေး လစာကလည်း စာအုပ်ကောင်းကောင်း ဝယ်ဖတ်နိုင်လောက်အောင် လောက် သေးတယ်ကွ။ နောက်ပိုင်းတော့ နေဝင်း လုပ်ထည့်လိုက်တာ လူတွေလည်း

ကျပ်တည်းကုန်၊ ငွေတန်ဖိုးတွေလည်း ဖောင်းပွ၊ စာအုပ်ဈေးတွေလည်း တရိပ်ရိပ် တက်လာ၊ စာအုပ်ဝယ်တဲ့ခေတ်ကြီး ကုန်သလောက် ဖြစ်သွား တာပေါ့။ အဲဒီမှာ အငှားဆိုင်စနစ် ဖြစ်လာတယ် ထင်တာပဲ”

“အဘက ကျွန်တော်တို့အရွယ်ထဲက စာအုပ်တွေ ဝယ်ဖတ်သိမ်းလာတာဆိုတော့ အဘဆီ စာအုပ်တွေနည်းမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“အို မထင်ပါနဲ့ကွာ၊ ဝန်ထမ်းဆိုတော့ ရွှေ့ရပြောင်းရ ပျက်စီး တာတွေလည်း ရှိ၊ ပျောက်တာတွေလည်း ရှိ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်လောက်က ဒီမှာ ရေကြီးသေးတယ်လေ၊ ငါ့တူ သိတယ် မဟုတ်လား၊ တို့ရပ်ကွက်က အခံရဆုံးပဲလေကွာ၊ အဲဒါ အုပ်ရေ ခြောက်ရာ ခုနစ်ရာလောက် ပစ်လိုက်ရတယ်ကွာ၊ အဘမှာ နုန်းတွေပေ၊ ရိရွဲနေတဲ့ စာအုပ်တွေကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းလိုက်ရတာ ဆိုတာကွာ၊ မင်းကတော့ ဒါကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်မှာပါ”

“သိမ်းဖို့ မမီလိုက်ဘူးလား အဘရယ်၊ စာအုပ်တွေ နှမြောစရာ” “အေးကွာ စာအုပ်ဆိုတာကလည်း တန်ဖိုးထားတတ်မှလေ ငါ့တူရဲ့၊ အဲဒီတစ်ခုတော့ အဘက ကံဆိုးတယ်ကွာ၊ အဘမိန်းမရော သားနှစ်ကောင် ရော စာအုပ်ဆိုတာ တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်း မသိဘူး၊ ရေကြီးတော့ ခွေးစားခွက်တောင် အိမ်ပေါ်ရောက်တယ်ကွာ စာအုပ်သေတ္တာတွေကို အပေါ် တင်ဖို့ မေ့သတဲ့၊ ဘယ်လောက် နားရင်းထုဖို့ ကောင်းသလဲ ဆိုတော့”

ဦးမင်းညိုလို အဘိုးကြီးတွေမျိုးတွေ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသေးတယ်။ ကိုယ်တိုင်က စာဖတ်သလောက် သားသမီးမြေး အစဉ်အဆက်မှာ စာအုပ်ကို ဖတ်ဖို့နေနေသာသာ ထိကိုင်ကြည့်ဖို့တောင် စိတ်မပါတဲ့ မျိုးဆက်နဲ့တိုးတဲ့ အဘိုးကြီးတွေ။ “အိမ်က အဘိုးကြီးကတော့ စာအုပ်တွေ ကြည့်ကြည့်နေတာပဲကွာ” လို့ စာအုပ်ဖတ်တယ်လို့တောင် ကြိယာမှန်အောင် မသုံးတတ်တဲ့ သားသမီးတွေကြား သက်ပြင်းသာ တွင်တွင် ချနေတတ်တဲ့ အဘိုးကြီးတွေ။ အဲဒီအဘိုးကြီးတွေ ကွယ်လွန်သေဆုံးတဲ့ အခါမှာ စာအုပ်ရတနာသိုက်ကြီးဟာ ပိဿာချိန်နဲ့ ရောင်းချပစ်ကြမှာ မြင်ယောင်မိသေးတော့။ စာအုပ်အဟောင်းရောင်းသမားတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်မိရင် တောင် တော်သေးရဲ့။ ဒီလောက် စာအုပ်တွေနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့တာတောင် စာဖတ်ဖို့အသိမဝင်တဲ့ အဲဒီလိုလူတွေကို တွေ့ရရင် ကျွန်တော်တော့ ရင်ထု လို့သာ ဟစ်အော်လိုက်ချင်တာပဲ။ ငါတို့များ ကြီးခါမှ စာဖတ်ဖို့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဝယ်ယူ၊ ရှာကြံ၊ ငှားရမ်းဖတ်ကြရတာ၊ ဒင်းတို့ကတော့ဖြင့် စာအုပ်ပုံကြား မွေးပြီး ဥပေက္ခာပြုနိုင်ရက်ပါပေ့လို့ အငေါ့မတူးလိုက်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။

အခုတော့လည်း ကျွန်တော့်စာအုပ်ဆိုင်ကလေး

ပိတ်လိုက်ရတာနှစ်နှစ်နီးနီးရှိသွားပါပြီ။ ရပ်ကွက်ထဲ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ လမ်းလျှောက် နေလေ့ရှိတဲ့ အဘိုးကြီး ဦးမင်းညိုကိုတော့ ရံဖန်ရံခါ ကျွန်တော် လှမ်းလှမ်း တွေ့ပါတယ်။ ဆိုင်ကို ရုတ်တရက်ကြီးပိတ်လိုက်တာမို့ အဘိုးကြီးခမျာ တစ်ရက်ရက်မှာ စာအုပ်ဝယ်ဖို့အသွား ဆိုင်းဘုတ်နဲ့ အမှိုက်ပါ အစအန မကျန်တော့တဲ့ ကျွန်တော့်စာအုပ်ဆိုင်နေရာကလေးကို ကြည့်ရင်း အံ့သြ တစ်လှည့် ဝမ်းနည်းတစ်လှည့် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်းပဲ ကိုယ့်အခြေအနေနဲ့ကိုယ် မဟန်တော့တဲ့ စီးပွားရေးကြောင့် အဆင် မပြေ ပိတ်လိုက်ရတယ်ဆိုပေမယ့် အဘ ဦးမင်းညိုကိုတော့ အားနာနေ မိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ရံဖန်ရံခါ ခပ်ဝေးဝေးက လှမ်းတွေ့လိုက်ရ တယ်ဆိုရင်တောင် တကူးတက သွားနှုတ်ဆက်ဖို့ မကြိုးစားဖြစ်တော့ဘူး။

သို့သော်လည်းပဲ စာအုပ်ဆိုင်ထဲ ဦးမင်းညိုနဲ့ စကားလက်ဆုံ ကျနေခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေကိုတော့ သတိရမိတယ်။ ငါးနှစ်တာကာလအတွင်း ဆိုင်နေရာ လေးနေရာပြောင်းဖွင့်သော်လည်း ဘယ်နေရာပြောင်းသွားသွား လိုက်လံရှာဖွေ အားပေးတတ်တဲ့ အဘဦးမင်းညိုဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အထူး ဖောက်သည်ကြီးပဲ။ ကျွန်တော့်စာအုပ်ဆိုင်ကလေးအကြောင်းကို ပြောရင် ဒီအဘိုးကြီးအကြောင်းကို ထည့်မပြောလို့မရနိုင်ဘူး။ တစ်ချိန်က ကျွန်တော် စာအုပ်ရောင်းဖူးတယ်လို့ စဉ်းစားတွေးကြည့်လိုက်ရင် အဘဦးမင်းညိုရဲ့ မျက်နှာက အတွေးထဲ အရင်ဆုံးရောက်လာတယ်။ အဲဒီလို အတွေးထဲ သူ့မျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်လာပြီးနောက် အတွေးထဲမှာပဲ သူ့အိမ်မှာရှိနေတဲ့ စာအုပ်ပုံကြီးအကြောင်းက ခေါင်းထဲရောက်လာတယ်။ တစ်ခါတလေ တော့လည်း တွေးမိသား၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ စာအုပ်တွေ ဝယ်ဖတ်၊ သိမ်းဆည်း၊ သိမှုတွေ ဖြည့်တင်း၊ ခံစားမှုတွေ ဖြည့်သိပ်၊ တစ်ချိန်ကျရင် သေသွားကြရမှာ။

ကျွန်တော်တို့ သေလွန်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ သေလွန်သလိုပဲ စာအုပ်တွေဟာ “ဒံဝေဒေ ကျီးဝေဒေ ဗလာစာအုပ်တေဝေဒေ” ဘော်တယ် ကုလား (သမား) ဆီရောက် သေလွန်ကုန်ကြရင် နှမြောစရာ။ နှမြောစရာ လို့သာဆိုရတယ် ကိုယ်ကတော့ သေပြီးပြီမို့ ဘယ်သိတော့မှာတုံး။ ဒီတော့ စာအုပ်ကို ချစ်တတ်၊ မြတ်နိုးတတ်၊ စုဆောင်းသိမ်းဆည်းတတ်ရုံနဲ့တော့မပြီးသေးဘူး။ နောက်မျိုးဆက်ကိုပါ စာအုပ်တွေကို တန်ဖိုးထားတတ်၊ ဖတ်ရှုခံစားတတ်အောင် ပျိုးထောင်ဦးမှ ဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိတာပါပဲ။

ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၈

ညည်းတဲ့ကောင်

ကျွန်တော်လည်း ဒီလူတောထဲမှာ ဘယ်လို ပျော်အောင်နေရမယ် မသိတော့ဘူး။ တကယ်တော့ ပျော်တယ်ဆိုတာတောင် ဘယ်လိုမှန်း မသိတော့တာ။ တစ်လမှာ စိတ်ကျေနပ်စရာကလေး တစ်ခု နှစ်ခုလောက် တွေ့လိုက်ရရင်ပဲ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မဆိုးသေးပါဘူးလေလို့ နှစ်သိမ့်နေရတဲ့ အဖြစ်မျိုး။ ဘာအမှားမှ မလုပ်မိပါဘဲ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့သွားနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုမျိုးဟာ အတော် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါအမှန်ပဲ။ ခင်ဗျားဟာ လမ်းလျှောက်သွားရင်း လမ်းဘေးက ထွေပြား လှတဲ့ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းတွေကို ငေးနေရင်း မရှုမလှဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ နိမ့်ကျပျက်စီးသွားပြီလို့ ခံစားလာရနိုင်တယ်။ ဆပ်ပြာပူဖောင်းတစ်လုံးကဲ့သို့ ခင်ဗျားပဲ။ သို့သော်လည်း မစဉ်းစားနဲ့။ ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ ရိုးရာအစဉ်အလာ ယုံကြည်မှုတွေ၊ ချစ်စရာကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ဓလေ့တွေဆီမှာ အမြစ်တွယ် လာတဲ့ လူမှုရေးပြဿနာတွေအကြောင်းနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အချိန်တွေကို မဖြုန်းနဲ့တော့။

ပုရွက်ဆိတ်တွေ ဖြိုဖြိုခဲကလေးတွေကို ချီရွက်လို့ တစ်နေရာရာကို ရွှေ့ပြောင်းအခြေချနေတဲ့ အဖြစ်ကိုပဲ တွေးနေ။ အဲဒီမှာ ဒီပုရွက်ဆိတ်တွေဘယ်လိုလုပ်များ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် သွားရင်းလာရင်း တိုက်တိုက် နေရတာတုံး ဆိုတာကိုပဲ အဖြေရှာဖို့ စဉ်းစား။ ဒါမှမဟုတ် ရေကန် အောက်ခြေ ကွန်ကရစ်တွင်း၊ မြေတွင်းထဲမှာနေပြီး ခင်ဗျား ရေချိုးတိုင်း မိုးရွာတယ်အမှတ်နဲ့ ထထအော်နေတဲ့ ဖားတွေရဲ့ အလိုက်မသိမှုကိုပဲ စဉ်း စား။ အိုက်စပ်စပ် ဖြစ်နေတဲ့တစ်နေ့ ပလူကောင်တွေ မီးချောင်းတွေဆီကို ရောက်လာကြ။ ပလူကောင်တွေကို ဖမ်းစားဖို့ အိမ်မြှောင်တပ်ကြီးကလည်း ကမ္ဘာဦးကတည်းက စောင့်နေကြသူတွေလို ထွက်လာကြ။ ခင်ဗျားအိမ်ရဲ့ ကြမ်းပြင်မှာ ပုရွက်ဆိတ်အကောင်ကြီးလို ဖြစ်သွားတဲ့ ပလူကောင်တွေရဲ့ ပါးလျသော အတောင်ပံတွေနဲ့ ရှုပ်ပွကုန်ပြီ။ အဲဒါကို ခင်ဗျား ရှင်းရမှာ။ အဲဒါကို ခင်ဗျား တတ်လည်း တတ်နိုင်တယ်လေ။ တံမြက်စည်း တစ်ချောင်းနဲ့ လှည်းထုတ်လိုက်ရုံပဲ။

နေ့စဉ်ဘဝက စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်။ သောကငုတ်နဲ့ တွဲချည် ခံထားရသလိုပဲ။ ကမ္ဘာ့မြောက်ပိုင်းက ရေခဲတွေ အရည်ပျော်လာတာ မကောင်းမှန်းသိနေတော့လည်း ခံစားရတာပဲ။ လျှပ်စစ်မီးတောင် လောက်ငအောင် မသုံးရတဲ့ တိုင်းပြည်မှာနေရင်း စွမ်းအင်ချွေတာဖို့ လှုံ့ဆော်နေတဲ့ သတင်းတွေကို ဖတ်နေရတော့လည်း ခံစားရတာပဲ။ ဂြိုဟ်သားတွေကို

ရှာဖွေနေတဲ့ ကမ္ဘာနဲ့၊ ဘူးခွံ ပုလင်းခွံ ရှာဖွေနေတဲ့ ကမ္ဘာနှစ်ခုကြား နေ့စဉ်ရပ်တန့်လို့ တွေဝေငေးမော။ ထူးဆန်းတဲ့ ဆစ်ဂနယ်များ ဖမ်းယူရရှိဆိုတဲ့ သတင်းဆိုရင်လည်း ဝင်ဖတ်၊ ကြိုးဆွဲကျသေဆုံးသွားတဲ့ အဘိုးကြီးသတင်း ဆိုတော့လည်း မျှယူရပြန်။ သိပ္ပံပညာရပ်ရဲ့ အမြင်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ယောက်ယောက်ဖန်တီးတဲ့ ပုံရိပ်တွေဖြစ်နေနိုင်တယ်တဲ့။ ချပ်စ်ပြားတွေနဲ့ လျှပ်စီးပတ်လမ်းတွေကြား ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘာအကြောင်းတွေကို အဟုတ် လုပ် တွေးနေတာပါလိမ့်လို့ မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့မှာ ထမင်းမငတ်ဖို့ကိုလည်း ရုန်းကန်ရသေး၊ မှန် တစ်ချပ်လို ပြဿနာပေါင်းစုံကို အလင်းပြန်ဖို့ အလင်းယိုင်ဖို့ကိုလည်း အားထုတ်ရသေး။ ဟော့ တကယ့်ဘဝဟာ ဘာကြီးလဲကွာ လို့ ဘယ်သူ့ ညည်းပြရမယ်မှန်းတောင် မသိဘူး လို့ မထင်ဘူးလား။

မမောတမ်း မပန်းတမ်း တွေဝေစရာကြီး။ အဖျက်သမား ယိမ်း ဆရာကြီးတွေ၊ အနီရောင် မောဟအိပ်မက်တွေ၊ အစိမ်းရောင် အဝိဇ္ဇာတွင်းနက်ကြီးတွေ။ သက်ပြင်းတွေချချပြီးတော့ တွေဝေ၊ ရင်ဘတ်ထဲ အောင့်အောင့်နေရင်း တွေဝေ၊ တစ်နေ့ ငါမရှိတော့တဲ့နောက် ငါ့မျိုးဆက် ကလေးတွေကို ဒီကောင်တွေကြား ဘယ်လိုထားခဲ့ရမှာပါလိမ့်လို့ တွေဝေ၊ သမိုင်းရှည်လျား နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြားအောင် ခါးမှာ ဖျောက်ချိတ်ပြီး လက်အုပ် ချီနေတဲ့ အုပ်စိုးသူ အာဏာယန္တရားကိုကြည့်ရင်း တွေဝေ။ တွေဝေခြင်းနဲ့ လူ့အဖြစ်ဟာ အာဏာနဲ့ သာသနာလို ရောထွေးလိမ်ယှက်နေ။ တွေဝေမှုမှာ ဆရာကြီးဖြစ်နေပြီလား။ ဆရာကြီးပဲ ဆရာကြီး တကယ့်တွေဝေစရာကြီး။

ပျော်ရတယ်ဆိုတာက ဒီလိုထင်ပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ အပေါင်း အသင်း ရောင်းရင်းတို့နဲ့ ဉာဏ်ပညာအကြောင်းနဲ့ မေတ္တာတရားကို ရှုမြင်ပုံ အကြောင်း၊ ခံစားမှုနဲ့ ရှေးဟောင်းလူသားတို့ရဲ့ နေ့စဉ် လူနေမှုအစဉ်မှာ ဘယ်လိုပြဿနာတွေရှိနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းမျိုးတွေကို ချစ်ခင်စွာ ငြင်းခုံရတာမျိုးလို့ ထင်တယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်လည်း ဖဆပလခေတ်ရဲ့ နောက်ဆုံးနှစ်တွေမှာ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ လေးထောင့်စပ်စပ် အုတ်တိုက်နံရံ ဟကြောင်းအကြား ညောင်ပင်တစ်ပင် စိမ်းစိမ်းစိုစို တည်ရှိနေပုံ။ လေတိုက် တိုင်း ညောင်ရွက်တွေယိမ်းနွဲ့ရင်း ညည်းသံလိုလို လေချွန်သံလိုလို အသံမျိုး ကြားရတတ်ပုံတို့ အကြောင်း။ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားတောင် မသိဘူး။ လမ်းထိပ်က အဆောက်အအုံမရှိတဲ့ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး မှာတော့ လူတွေဟာ စိုင်းထီးဆိုင် သီချင်းတွေ နားထောင်ပြီး ကျေနပ်နေကြ ပုံရတယ်။ “ဒါတွေကမှ အနှစ်ကွ”လို့ သူတို့အချင်းချင်း ပြောလိုက်ပုံတွေ ကလည်း ပျော်စရာပဲလို့ ကျွန်တော်တော့ ထင်ပါတယ်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်တွေတုန်းကတော့ အထီးကျန်မှုကို သီးသန့်ဖြစ်တည်မှုဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ကျွန်တော် ရောထွေး နားလည်နေခဲ့သေးတာ။ ဂရုစိုက်ခံချင်မှုကလည်း လူကို အားလုံးနဲ့ ကွဲပြားနေအောင် အားထုတ်နေရ တာနဲ့ အချိန်ကုန်အောင် ခိုင်းစေနေတယ်။ လေတိုက်ထဲ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ငါ့ကို သူတို့ ဘယ်လိုမြင်မှာပါလိမ့်လို့ မေးခွန်းထုတ်နေမိတယ်။ ကျေနပ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကြုံရခဲ့တာတွေဆို ငါ့ချည့် ကြုံရတယ်လို့ တွေးမိတယ်။ လေယာဉ်နိမ့်နိမ့်ကလေး ပျံသွားတာ၊ ညစ်ထေးနေတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းနံရံမှာ “လူဆိုလျှင် လူလိုကျင့်ပါ” ဆိုတဲ့ စကားကို တော်တော်ညံ့တဲ့လက်ရေးနဲ့ ခပ်ကြီးကြီးရေးထားတာကို ငေးကြည့်ရင်း ဒါဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ စဉ်းစားနေမိတာမျိုးကို ကိုယ့်မှာသာ ကြုံရတာလို့ ဘာမှလည်း ထူးခြားမလာမှာပဲ ဂုဏ်ယူနေမိတယ်။

ရှင်းဒလားလစ်ထဲက ဂျာမန်တပ်မှူးလို မှန်ထဲကိုကြည့် မင်းကို ငါ ခွင့်လွှတ်တယ်လို့ လက်ညှိုးထိုးပြောလိုက်ရင်း ခွင့်မလွှတ်တော့ ဘာဖြစ်မှာ မို့လဲ ပြန်အတွေးဝင်၊ ရေချိုးဇလားကို ပြောင်အောင်မဆေးနိုင်တဲ့ ချာတိတ်ရဲ့ ခေါင်းကို ပွင့်အောင် ပစ်လိုက်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တရားစီရင်နိုင်သူလို့ မြင်နေတာလောက် ရူးတာတော့ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တရားစီရင်သူ ဖြစ်ချင်နေတုန်းပဲ။ ကိုယ်တိုင်မွေးမြူထားတဲ့ အိမ်ကခွေး အိပ်မက်ထဲ ကိုယ့်ခြေသလုံးကို ခဲလိုက်တဲ့အဖြစ်ကို တစ်ပတ်လုံးလုံး စိတ်ထဲ အဖုအထစ် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ မေ့လို့မရဘူး။ ညတိုင်း သရက်ပင်က သရက်သီးတွေ တဘုတ်ဘုတ် ကြွေကျနေတာကို အိပ်ရာပေါ်ကနေ ကြားနေရရင်းနဲ့ ငါ မတတ်နိုင်တဲ့ အဖြစ်တွေမှ အများကြီးလို့ အားငယ်နေမိတယ်။ လူ့အဖွဲ့ အစည်းအတွင်းက ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် စဉ်းစားလို့တောင် မရဲတော့။ ကိုယ်ကလည်း ညံ့တယ်။ လူတွေကလည်း ကိုယ်လိုပဲ။ အမှားရှာမရတော့ ဘူးပေါ့။

ဒီတော့ အားလုံးကို လိုက်လျောနေရတယ်။ အားလုံးကို သူ လိုက်လျောနေတာပဲလို့ သူတို့မရိပ်မိတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ သိနေတယ်လေ။ လူဟာ ထွက်ပေါက်ပိတ်နေတဲ့ သစ်သားတုံးတစ်တုံးပဲ။ လေတိုက်လည်း ဘာမှမဖြစ်သလိုခံ၊ ငလျင်လှုပ်လည်း ဘာမှမခံစားရသလို ရွေ့လျား။ စာသားတွေ ချရေးထားနိုင်တယ်ဆိုရင်တောင် စာသားတွေက မူလအဓိပ္ပာယ် အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း မရှိတော့ဘူး။ ထရံကြားထဲက ဝင်လာတဲ့ နေရောင် လို နောက်ခံနံရံမှာ အစက်အပြောက်တွေအဖြစ်သာ သွားထင်ကျန်နေတယ်။ ဒါကလည်း ခဏပဲ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လို အားလုံးကို စကားလုံးအဖြစ် မဖော်ပြနိုင်ဘူး။ အသက်ရှူလိုက်တာ၊ နှာခေါင်းကနေ စိတ်ပျက်လက်ပျက် မှုတ်ထုတ်လိုက်တာဟာ သက်ပြင်းချတယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ ပြီးရမယ့်အကြောင်းမှ မဟုတ်ဘဲ။

မပျော်တော့တဲ့အခါ တိတ်ဆိတ်မှုဆိုရင်တောင် သည်းညည်းမခံနိုင် စရာ။ အခုတော့ ကြေညာချက်တွေ၊ ဆုတောင်းပွဲတွေ၊ ကားဟွန်းသံတွေနဲ့ မြို့ပြစွပ်ပြုတ်အိုးဟာ မပျော်သူများရဲ့ လမ်းကြားပေါ် အမြဲ မှောက်ကျနေတော့တယ်။ ညည အိပ်မပျော်တာကိုပြောတာလား၊ လူတွေရဲ့ ဖိစီးမှု အကြောင်းကိုလား၊ နိုင်ငံရေးမငြိမ်မသက်မှုနဲ့ ပြည်တွင်းစစ်တွေကို ပြောတာ လား။ အရှည်တည်တံ့နေတဲ့ လူတန်းစားပြဿနာကို ထောက်ပြတာလား၊ ခြေစွယ်ငုပ်နေတဲ့ ခြေမတစ်ချောင်းနဲ့ ချိုင့်ခွက်များအပေါ် လျှောက်လှမ်း နေရခြင်းအပေါ် ညည်းညူနေတာလား။ အားလုံးထက် ပိုပါတယ်။ သစ်ခုတ်သမား မှတ်သားသွားတဲ့ ပုဆိန်ရာကြီးနဲ့ မရှင်သန်ချင်တော့တဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်အကြောင်းလို့လည်း ဆိုချင်ဆိုနိုင်တာပဲ။

တစ်နေ့သော ညနေတစ်ခုမှာ စိန်သောင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အမည်း ကလေးတစ်လုံးဆွဲလို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားတယ်။ သူ့ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိပ်ဆုံးစားပွဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်က "ဟေ့ကောင် စိန်သောင်း၊ မင်း မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေပြီနော်၊ မင်း တော်တော်မိုက်တဲ့ကောင်"လို့ ရယ်ချင်နေတဲ့ မျက်နှာကိုထိန်းချုပ်ပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ လှမ်းအော်လိုက်တယ်။ စိန်သောင်းဟာ အဲဒီအသံကို ကြားလိုက်ရတာမှာ သူ့ကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်တဲ့အလား တုန်လှုပ်သွားပြီး "ခင်ဗျား အိမ်လိုက်ခဲ့ပြီး ကြည့်ပါလား ကျုပ် မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ဘူးဗျ"လို့ သူ့ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အမည်းကလေး ကို ဖုံးအုပ်ကိုင်ထားရင်း ငိုယိုလို့ ပြန်အော်ပါတယ်။ သူ့လက်ထဲက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အမည်းလေးထဲမှာ ပါတာက ဘီယာဘူးကလေး တစ်ဘူးပါ။ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး စိန်သောင်းအကြောင်းကို ဘာမှ နားမလည်နိုင်ဘူး။

မင်း မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေပြီလို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လူ သုံးယောက် နောက်ပြောင် ပြောတာကလေးကို သူ ဘာဖြစ်လို့ ငိုယိုလို့ ပြန် တုံ့ပြန်ရသလဲ စဥ်းစားလို့မရဘူး။ ကျွန်တော်မသိတဲ့အပိုင်းက ဘာပါလိမ့်လို့ စိတ်ဝင်စားမိလို့ ဘေးက အခြားလူတစ်ယောက်ကို အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲဗျ လို့ မေးကြည့်မိတယ်။ တကယ်တော့ စိန်သောင်းဟာ ကျပ်မပြည့်ဘူး။ သူက ညနေတိုင်း သူ့အဒေါ်ယောက်ျားကို ဘီယာဝယ်ဝယ်ပေးရတာ။ ကျပ်က သိပ်မပြည့်တော့ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိ အဲဒီလို ဘီယာအရက်ဘူးကိုင်ပြီးလမ်းပေါ်သွားရတာကို သိပ်ရှက်တယ်။ သူသောက်တာပဲလို့ လူတွေထင်မှာ သိပ်ကြောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မဝယ်ပေးလို့ကလည်း မရဘူး။ သူဟာ သူ့ အဒေါ်ယောက်ျားအိမ်မှာ ကပ်နေရတာ။ သူ့အဒေါ်ယောက်ျားကလည်း မထင်ရင် မထင်သလို ထိုးကြိတ် ကန်ကျောက် အကြိမ်ကြိမ်လုပ်တယ်။ ဒီတော့ အရက်ဘီယာကို စိန်သောင်းစိတ်ထဲ

မကောင်းတဲ့ကိစ္စလို့ ဘယ်လိုပဲ ခံစားနေရရ သူ့ခမျာ နေ့စဉ် ညနေတိုင်း ဘီယာ အရက် သွားဝယ်ပေးနေ ရတယ်။ အဲဒီအချိန်တိုင်းလည်း သူ ဘီယာ အရက်ဝယ်တာကို လူတကာ မြင်မှာစိုးလို့ ခေါင်းငုံ့ပြီး ခြေလှမ်းမြန်မြန်လျှောက် အဲဒီအချိန်ကလေးကို မြန်မြန်ကျော်လွှားလိုက်နိုင်ဖို့ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ အားထုတ်နေရရှာတာ။

အဲဒီတော့ သူ့အကြောင်း ဓာတ်သိနေတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေဟာ တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း ဝမ်းရေးအတွက် ရုန်းကန်ပြီးတဲ့နောက် ညနေစောင်းတိုင်း အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာထိုင် စိန်သောင်း အရက် ဘီယာ အဝယ်ထွက်တဲ့ အချိန်ကလေးကိုစောင့် “ဟော့ကောင်၊ မင်း မဟုတ်တာတွေ လုပ်ပြန်ပြီလား” လို့ နောက်ပြောင်ရင်း ရယ်ကြမောကြ သူတို့ဘဝအမော တွေကို ဖြေဖျောက်နေကြတာကိုး။ ခင်ဗျားသာ ညနေတိုင်း အဲဒီလက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ခဲ့ရင်၊ ညနေတိုင်း စိန်သောင်းကို စတဲ့ နောက်တဲ့ လူသာ ပြောင်းသွားမယ်၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဒါပဲ။ “စိန်သောင်း မင်း မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေတာပဲ”။ အဲဒီအသံကြားရတိုင်း စိန်သောင်းဟာ မိုးကြိုးအပစ်ခံရသလို တုန်လှုပ်သွားမယ်။ “ဒါကျုပ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အိမ်လိုက်ကြည့်ပါလား” စသဖြင့် နေ့စဉ်နေတိုင်း ကျပ်မပြည့်သူ စိန်သောင်းဟာ ငိုယိုလျက်ပဲ။ ဘာမှမဟုတ်ဘူး ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ပြောရတာ ပျင်းလာလို့ စိန်သောင်း အကြောင်း ရုတ်ခနဲ ပြောင်းပြောကြည့်တာ ဒီလောက်ပဲ။

ကြည်လင်သောတစ်နေ့

နွေမဟုတ်လည်း ပူတယ်။ မိုးမရွာတဲ့နေ့တွေမှာဆိုရင် အပူချိန်က နွေတုန်းက ဒီဂရီ ဆဲလ်စီးယပ်အနား ရစ်သီလာတတ်သေးတယ်။ အပြင်က ပြန်လာတိုင်း အိမ်ကခွေးနှစ်ကောင် လှေကားထစ်မှာ အိပ်ပျော်နေရာက နှိုးထ တံခါးဝအနား ပြေးကြိုလာစမြဲ။ တစ်ခါတလေ ပျံနေတဲ့ လိပ်ပြာငယ်ကလေးတွေကို လိုက်ကြည့်မိတယ်။ သိပ်လှတယ်မဟုတ်ပေမယ့်လည်း လူ့ဘဝဆိုတာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ အချိန်ဖြုန်းရတဲ့ သဘောရှိတာပဲ။ အဲဒီ လိပ်ပြာငယ်ကလေးများဟာ အရောင်စုံမဟုတ်၊ အဖြူဆို အဖြူ၊ အဝါဆို အဝါ တစ်ရောင်တည်း။ ညဘက်ဆိုရင်တော့ ပိုးစုန်းကြူးတွေ ထွက်လာ တယ်။ ပိုးစုန်းကြူးရဲ့ အစိမ်းရောင်အလင်းကို လိုက်ကြည့်မိတယ်။ အလင်းရောင်ကလေးဟာ မှိတ်သွား၊ နောက်တစ်ခါ အလင်းရောင် ပြန်ပေါ်လာတဲ့ အခါ ပိုးစုန်းကြူးဟာ တစ်နေရာကို ရောက်နေတယ်။ သံသရာအလားပဲ။

ငှက်တွေကတော့ နေ့လယ်ဆို ခြံထဲဆင်းလာကြတယ်။ သူတို့ ဘယ်ကလာတယ် လိပ်စာမပါ။ ဆက်ရက်၊ စာကလေး၊ တစ်ခါတလေ အခြား ကျွန်တော် နာမည်မသိတဲ့ ကျေးလက်ငှက်ကလေးတွေရောပေါ့။ ခြံထောင့်မှာ ကြဲချထားတဲ့ ထမင်းလုံးတွေကို ကောက်ကြတယ်။ နှစ်လက်မလောက်သာရှိမယ့် မြက်တောထဲ စာကလေးလေးတွေက ပျောက်သွားတတ် သေးတယ်။ ကြာတော့လည်း ထမင်းလုံးကလေးတွေဟာ ခြောက်သွားတယ်။ ဆန်စေ့အလား ပြန်ဖြစ်သွားတော့လည်း သူတို့အတွက် အစာဖြစ်နေသေးလို့ ပျော်ရတယ်။

အိမ်ကို ခွေးနှစ်ကောင်ရောက်စကတော့ အစာလာကောက်တဲ့ ဆက်ရက်တွေမြင်တိုင်း ပြေးဟပ်ဖို့ ကြိုးစားမြဲ။ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ဆက်ရက်ငှက်ကလေးတွေ ဖမ်းရလွယ်မလို့ပဲ။ သို့သော်လည်း လှစ်ခနဲ ထပျံ သွားတာ မြန်လွန်းလို့ ပျံသွားတဲ့နောက် မော့ကြည့်ရင်း တွေဝေကျန်ခဲ့၊ ပြီးတော့ ခွေးတွေဟာ မူလ လဲလျောင်းရာဆီ ခေါင်းငုံ့ပြန်လှည့်တတ်လာစမြဲ။ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိသွားတော့ ခွေးတွေလည်း လက်လျှော့တတ်သွားတယ်။ မြေကြီးပေါ် နှုတ်သီးနဲ့ မေးကို အလျားလိုက်ချထားရင်း အစာကောက်နေတဲ့ ဆက်ရက်တွေ၊ ဟိုဘက်ခြံက ဗမာကြက်တွေကို ငေးကြည့်နေတတ်သွား တယ်။ တစ်ခါတုန်းက တိမ်ညင်ကြက်ကလေးတစ်ကောင်တော့ ကံဆိုးစွာပဲ ခွေးအမကောင်ရဲ့ သွားစွယ်ကြား သွေးပျက်မတတ် ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ လူ အချိန်မီရောက်လို့ အသက်ဘေးက လွတ်ပေမယ့် တောင်ပံအမွေး အတော်များများ ကျွတ်လို့ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ကျန်ခဲ့တယ်။

မိုးရာသီဆိုတော့လည်း ပေါင်းမြက်အမျိုးမျိုး မြေထဲက တိုးထွက်လာကြတယ်။ မိုးကျပြီးစနေ့များမှာဆိုရင် စိမ်းစိုလွန်းလို့ မြက်တောပေမယ့် လည်း မြက်လျှောကလေးတွေတော့ ပျော်ကြမှာ။ ထိုမြက်တောအလယ် အဖြူရောင်ပွင့်ဖတ်ကလေးတွေ၊ ခရမ်းရောင် ပွင့်ဖတ်ကလေးတွေနဲ့ အရိုင်းပန်းပင်ကလေးတွေ ပွင့်နေတတ်သေးတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ဒီအိမ်ခြေတွေနေရာဟာ ထန်းတောတွေပဲတဲ့။ မြို့သားသူငယ်ချင်းတွေကတော့ စကားကြုံလိုက်တိုင်း အသစ်အဆန်းလို ပြောနေမြဲ။ အိမ်နောက်က တောပမာ ထနေတဲ့ ကန်စွန်းခင်းကိုကြည့်ပြီး သိပ်ကောင်းတဲ့မြေမျိုးလို့ ဆိုနေမြဲ။ တကယ် ဟုတ်တယ်။ ခြံရဲ့ စနေထောင့်က မချစ်စု သရက်တစ်ပင်ဟာ သူ့ရာသီ ရောက်တိုင်း ဝေဝေဆာဆာသီးမြဲ၊ ရှဉ့်ကလေး၊ ငှက်ကလေးတွေထိုးလို့ အူဟောင်းလောင်းနဲ့ တဖုတ်ဖုတ် ကြွေကျမြဲ။ အဲဒီကနေ အပင်ကလေးတွေ သူ့အလိုလို ထွက်လာတယ်။ အရွယ်ရလာတတ်တယ်။ လူတွေနဲ့ဝေးတဲ့ အရပ်မှာဆိုရင်တော့ သရက်တောအုပ်ကလေး ဖြစ်လာမှာ အမှန်ပဲ။

အိမ်အနောက်မှာ သဘော်ပင်လေးတစ်ပင် ရှိသေးတယ်။ အရပ်က တိုးထွက် လာလွန်းလို့ အပေါ်က မီးကြိုးနဲ့ အရွက်တိုက်နေပြီမို့ သီးချိန်ကုန်ရင်တော့ ခုတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်ခံထားရပြီဖြစ်တဲ့ သဘော်ပင်ကလေး။ အသီးတွေလည်း ပြွတ်သိပ်နေအောင် သီးနေပါပြီ။ သို့သော်လည်း ဘယ်အသီး ကမှ ပိုကြီးထွားမလာ၊ ညှက်မဝနိုင် ဖြစ်နေဆဲ။ တချို့ကတော့ တချို့သီးကင်း တွေကို ဖြတ်ချပစ်လိုက်မှ ဆက်ကြီးထွားတော့မတဲ့။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သဘော်ပင်ကလေးရှေ့ ရပ်ပြီး ဘယ်အသီး ခြွေချလိုက်ရမယ် မဝေခွဲနိုင်ဘူး။ တချို့အသီးတွေ ဖွံ့ထွားဖို့တော့ တချို့အသီးတွေ သတ်ပေးရမှာပဲ။ လောကီ အကြောင်းအကျိုး ညီပါပေ့။

မိုးရာသီရက်များဆိုရင် ဒေသစုံက ရေကြီးတဲ့သတင်းတွေ စိတ်မကောင်းစွာဘဲ နှစ်တိုင်း ကြားရတတ်တယ်။ အရင်က ကျွန်တော်နေခဲ့တဲ့ မြို့ကလေး၊ အခုထိ ကျွန်တော့်အမေ နေထိုင်နေဆဲဖြစ်တဲ့ မြို့ကလေးမှာ ဆိုရင်လည်း ခုနေခါမှာ မဖြစ်တော့ပေမယ့် ကျွန်တော်နေခဲ့စဉ် နှစ်များတုန်း ကတော့ မိုးရာသီတိုင်း ရပ်ကွက်ထဲ ရေတွေတိုးလာမြဲပဲ။ လမ်းတွေဟာ ရေအောက်မှာ။ တစ်ပေအမြင့်လောက်သာရှိတယ် ဆိုပေမယ့်လည်း ရပ်ကွက် တစ်ခွင်လုံးဟာ ပင်လယ်ထဲမျောနေတဲ့အတိုင်းပဲ။ ထိုစဉ်နှစ်များထဲက တစ်နှစ်မှာတော့ အံ့သြလောက်အောင် ရေကြီးခဲ့ဖူးတယ်။ လူတွေဟာ သာမန် နှစ်စဉ်နေ့များလို သွားလာရခက်ခဲရုံလောက် ရေတွေတက်လာမယ်၊ ပြီးရင် ဘယ်ကနေမှန်းမသိ ပြန်လည်လျှောဆင်းသွားမှာပဲလို့ ထင်မှတ်ပြီး နေခဲ့မိတာ။ မြို့ရေကြီးခြင်းရာဇဝင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လူတွေအနေနဲ့ အဲဒီနှစ်ကလေးကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မေ့တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

အဆိုးဆုံးက ကျွန်တော်တို့မိသားစုနေတဲ့ ရပ်ကွက်ကလေးပဲ။ သာမန်ဆိုရင် မသိနိုင်ပေမယ့် ရေတက်လာတော့မှ တစ်မြို့လုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ဟာ မြေမျက်နှာပြင်အနိမ့်ဆုံး ရပ်ကွက်ဖြစ်နေတာကို သိလိုက် ရတယ်။ တစ်မြို့လုံးက ရေတွေ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ကလေးဆီ အရင် ဆင်းလာခဲ့ပြီး သူဆင်းစရာ နေရာမရှိတော့မှပဲ ကျန်တဲ့ရပ်ကွက်တွေဆီ အောက်ခြေကနေ စတက်တော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ကလေးမှာ အောက်က ရေတိုးတာရော၊ အပေါ်က မိုးရေကြောင့်ရော လူတွေမှာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ကုန်ကြတော့တာပေါ့။ အဆိုးဆုံးကာလတွေဟာလည်း တစ်ချိန် ပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း ပျော်စရာလို့ သတ်မှတ်မရတောင် အမှတ်ရစရာတော့ ဖြစ်နေသေးတာပဲ။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့အိမ်ကလေးရဲ့ အပေါ်ထပ်ကိုတက်တဲ့ လှေကားထစ် တစ်ဝက်လောက်ဟာ ရေအောက်ရောက်နေခဲ့ပြီ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးဟာလည်း ကမ္ဘာပျက်တဲ့အလား ဆူညံ ရုတ်သဲဖြစ်လို့၊ ပစ္စည်းတွေ သယ်တဲ့ ရွှေ့တဲ့လူနဲ့ ရေနစ်တဲ့ရပ်ကွက်တွေကို ဘာအတွက်မှမဟုတ်ဘဲ လိုက်စနည်းနာတဲ့ ဟေလားဝါးလားတွေနဲ့။ နောက်ပြီး အဲဒီ ဟေးလားဝါးလား တွေနဲ့အတူပါလာတဲ့ တောကြောင်တွေပေါ့။ ညသန်းခေါင်အချိန်တွေမှာ ခေါင်မိုးသွပ်ပြားတွေကိုဖွင့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို သယ်မ ခိုးယူကြ သေးတာ။ သူများဒုက္ခအပေါ် အမြတ်ထုတ်လည်း ထုတ်ရက်တဲ့ သူတွေ။

အမေကတော့ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးထပ်အပေါ် တံတောင်ထောက်မှီရင်း မျက်ရည်တွေကျလို့။ အမေဟာ သိပ်ခေါင်းမာတယ်။ ဘယ်မှမရွှေ့ဘူး၊ သေလည်း သေပါစေတော့ရယ်လို့ ရေရွတ်ရင်း ငိုနေလေရဲ့။ တကယ်တော့ ရေကြီးခြင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် ကလေးမှ အတွေ့အကြုံမရှိခဲ့တာရော၊ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေရဲ့ စိုးရိမ် လှုပ်ရှားမှုတွေက သူ့ကို ရိုက်ခတ်နေတာပါ။ အဲဒီတုန်းကတော့ တက်လာတဲ့ရေဟာ ဘယ်အခြေအထိရောက်မယ် ဘယ်သူမှန်းမသိနိုင်ဘူးကိုး။ ရပ်ကွက်ရဲ့ အနိမ့်ဆုံးအပိုင်းက အိမ်တွေဆိုရင် ခေါင်ပဲပေါ်တော့တဲ့ အခြေအထိ ရောက်နေပြီဆိုတော့လည်း ထိတ်လန့်မယ်ဆို ထိတ်လန့်စရာ။

သို့သော်လည်း လှေကားထစ် တစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက်အထိ ရေတက်လာပြီးနောက် ရေဟာ ပြန်လျှောဆင်းသွားပါတယ်။ ကံကောင်း တယ်ပဲ ဆိုပါတော့။ ရေတွေကျသွားပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ တစ်ပေ၊ တစ်ပေခွဲ ထုလောက်ရှိတဲ့ ရွှံ့နုန်းတွေ ထုနဲ့ထည်နဲ့ နေရစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်နေရာ ကြည့်ကြည့် ရွှံ့နွံတောကြီးဖုံးလို့။ အဆိုးဆုံးကတော့ ရေကျသွားတဲ့နောက် ကျွန်တော်တို့ မြေစိုက်အသားအိမ်ကလေးဟာ အနောက်ဘက်ကို သိသိ သာသာကြီး

နိမ့်စောင်းသွားတာပါပဲ။ အဲဒါဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်နှစ်နှစ် လောက်တုန်းက အဖြစ်အပျက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ခုထိ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကလေး၊ အမေ့အိမ်ကလေးဟာ စောင်းလျက်ကြီး ရှိနေတုန်းပဲ။ ပြန်လည်ပြုပြင်ဖို့ ငွေကြေးစုရင်း၊ ကုန်စျေးနှုန်းက စုထားတဲ့ငွေကို တန်ဖိုးလျော့လာအောင်လုပ်ရင်းနဲ့ပဲ တစ်ခြမ်းစောင်း အမေ့အိမ်ကလေးဟာ နေမြဲ။

အခု ကျွန်တော်နေတဲ့ အိမ်ခြံဝင်းကလေးလည်း မိုးပြင်းပြင်း ရွာလိုက်ရင် ရေဝပ်တယ်။ ခြေမျက်စိမြုပ်ရုံလောက်ပါပဲ။ တစ်ခြံလုံးအပြည့် ရေပြင်ကျယ်မို့ "ပင်လယ်ဆိုတာ ရေတွေအများကြီးရှိတယ် ကျယ်လည်း အကျယ်ကြီးပဲ" လို့ ကျွန်တော်တို့ ရှင်းပြတဲ့ စကားလုံးအနေနဲ့သာ သိမှတ် နေတဲ့ သမီးလေးက "ဖေဖေ ဒီမှာ ပင်လယ်ကြီးရောက်နေပြီ" လို့ ပြောတတ် သေးတယ်။ သဘောကျစရာ၊ ပြုံးစရာကလေးပါပဲ။ သမီးရဲ့ ပင်လယ်ကြီးဟာ သိပ်တော့လည်း မခံပါဘူး။ နေပြင်းပြင်း တစ်ရက်လောက်ပူတဲ့အခါ အငွေ့ပျံ သွားတာရော၊ မြေအောက်ကို စိမ့်ဝင်သွားတာကြောင့်ရော တစ်ရက် တစ်မနက်နဲ့ ပျောက်ချင် ပျောက်သွားတတ်တယ်။ အနည်းငယ်လောက်သာ ကျန်တဲ့ ချိုင့်ခွက်ငယ်ကလေးတွေထဲက ရေထဲမှာတော့ ငှက်ကလေးတွေဟာ ရေသောက်ဆင်း၊ ရေချိုးဆင်းလုပ်နေကြလေရဲ့။

အကောင်းမြင်မယ်ဆိုရင်တော့လည်း မိုးရွာပြီးစ ကာလကလေး တွေဟာ ဖုန်း၊ လက်တော့ပ်တွေမှာ မြင်ရတတ်တဲ့ ဝေါလ်ပေပါ ရှုခင်းအလှ ကလေးတွေပမာပါ။ စိမ်းစိမ်းစိုစိုဖြစ်သွားတဲ့ ဝန်းကျင်ကို နေရောင်က ပိုပြီး ရွှန်းစိုတောက်ပအောင် ပြုလုပ်ပေးလိုက်တဲ့အခါ လူမှုဒုက္ခအမောတွေမရှိလို့ ဝမ်းရေးမပူပင်ရလို့ အိမ်ပြတင်းပေါက်ကနေ အပျင်းပြေငေးလိုက်တဲ့သူ အဖို့တော့ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းဖို့ပါပဲ။ မြစ်ရေကြီးလို့ ပြေးလွှားနေရသူတွေ၊ စစ်ဘေးကြောင့်ပြေးလွှားနေရတဲ့အထဲ မိုးကြောင့် ပုန်းခိုစရာ ရှာရသူတွေ အဖို့ကျပြန်တော့လည်း ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာ ဆိုတာမျိုးပဲ။ မုန်းစရာ သဘာဝတရားကြီးပေါ့။

လူဟာ မျှအောင်ကြည့်တတ်ဖို့တော့ လိုပါတယ်။ နေပူတဲ့တစ်နေ့မှာ ထီး၊ ဖိနပ် ပြင်ဆိုင်နံဘေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာ ထိုင်မိရင်း၊ ညစ်ပတ်ပြီး ဖာထေးရာဗရပွနဲ့ ထီးကလေးတစ်ချောင်းရဲ့ ကွေးနေတဲ့ ကိုင်းတွေကို ပြင်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း ကိုယ့်အိမ်မှာ အကြောင်းမဲ့ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ထီးအသစ်လေး ငါးချောင်းကို သတိရနေမိတတ်တာ လူ့သဘာဝပါ။ အိမ်တွင်းက ပက်လက် ကုလားထိုင်မှာ အေးငြိမ်သက်သာစွာ စာထိုင်ဖတ်နေရင်း ကြားလိုက်ရတဲ့ လမ်းပေါ်က စျေးသည်တချို့ရဲ့ အသံကို

သရုပ်ခွဲကြည့်၊ အကြောင်းနောက်ခံကို တွေးကြည့်နေမိတတ်တာဟာလည်း လူ့သဘာဝရဲ့ လှပတဲ့ အစိတ်အပိုင်း ကလေးတွေပါ။

"အိုးဖာတိပ်တွေ ရမယ်။ တစ်ပေ နှစ်ရာ၊ ငါးရာဖိုး သုံးပေပါ။ ကြွက်သတ်ဆေး၊ ပိုးသတ်ဆေးတွေလည်း ပါတယ်ဗျို့။ တစ်ဘူးကို နှစ်ရာ၊ ငါးရာဖိုး သုံးဘူးပါ။ ထီး၊ ဖိနပ်ပြင်တယ်။ ဂတ်စ်မီးခြစ်တွေလည်း ဂတ်စ် ထည့်တယ်ဗျာ၊ အသေးက တစ်ရာ၊ အကြီးက နှစ်ရာပါ" စသဖြင့် ဝါကျ ရှည်ကြီးတစ်ခုကို အသံသွင်းထားပြီးတဲ့နောက် စပီကာခပ်သေးသေးတစ်ခု ကို စက်ဘီးဘားတန်းမှာ ကြေးနန်းကြိုးနဲ့ တုပ်ထားပြီး အဆက်မပြတ် ထပ်ကာထပ်ကာ အသံလွှင့်ထုတ်ရင်း သွားလာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်။ အဲဒီလူတော့ဖြင့် အခကြေးငွေယူလို့ လုပ်ပေးကိုင်ပေးနိုင်တာ ရောင်းချပေးနိုင် တာတွေ အမယ်စုံလှပေမယ့်လည်း ဒီခေတ်မှာတော့ လုံလောက်ပါ့မလား လို့ စစ်မှန်တဲ့စေတနာတဲ့ ကြော်ငြာပေးနေတဲ့ အိမ်တွေထဲက လူတွေဟာ တကယ်ရှိနေကြမှာ။ ဆေးပြားအရှိန်ကျနေတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ထဲက လူငယ် တစ်ယောက်ကဖြင့်ရင်လည်း "စောက်ရေးမပါတာတွေနဲ့ အာရုံပျက်တယ်ကွာ" လို့ ဒေါသထွားချင်လည်း ထွားနေပေလိမ့်မှာပဲ။

လမ်းသွားလမ်းလာကို အန္တရာယ်မဖြစ်စေဖို့ ခြံပြင်မထွက်နိုင်အောင် ခြံတံခါးကို အမြဲပိတ်ထား၊ တစ်ခါတစ်ရံ သံကြိုးနဲ့ပါ ခတ်ထားရတဲ့ ကျွန် တော့် အိမ်က ခွေးနှစ်ကောင်ဟာလည်း သူတို့သိပ်ကြိုက်တဲ့ ပြောင်းဖူး ပြုတ်သည် ဖြတ်သွားရင်သာ (ဝယ်ကျွေးနေကျမို့) ဝမ်းသာအားရ အမြီးနန့် အူသံလိုလို အသံထုတ် မြူးတတ်ပေမယ့်၊ ဒီလို ဈေးသည်များ ကျရင် တော့လည်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ ထွက်ထွက်ဟောင်တတ်လို့ ကျွန်တော့်မှာ တွေးလက်စ အတွေးရပ် အမြီးကုပ်သွားအောင် ထထမာန်ရတာကလည်း တကယ့်ကို စိတ်ပျက်စရာကိစ္စပါပဲ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သဘာဝတရားကတော့ သူ့ကိစ္စနဲ့သူ ဘယ်သူမှ မခိုင်းစေရဘဲ ရုပ်ဆိုးချင်ရုပ်ဆိုး လှချင်လည်း လှနေမြဲပါ။ လူတွေကြောင့် ဂေဟစနစ် အကြီးအကျယ်ပျက်စီးလို့ နောင်နှစ်တစ်ထောင်မှာ လူသားမျိုးနွယ် တည်ရှိနိုင်ပါဦးမလား ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုး အတွေးမျိုးကို (အရေးကြီးတယ် ဆိုပေမယ့်လည်း အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ လူသားတစ်ယောက်အဖို့) ဒီလိုအချိန်မှာ မေ့ထားပါရစေတော့။ ဟိုမိုဆေပီယန်တွေ အုပ်စိုးလာချိန်ကစကမ္ဘာဟာ အဆိုးဘက် ချောက်နက်နက်ကို ပုံမှန်ခြေလှမ်းနေတယ် ဆိုပေမယ့် လည်း ရတုန်းအချိန်လေး သဘာဝတရားကို ခံစား၊ အနုပညာမှာ ကျေနပ်စွာ ပျော်ဝင်၊ မိုးရာသီရက်များမှာတော့ အဆိုးကမ္ဘာရဲ့ဂယက်များကို ခဏလောက် မေ့ထားလိုက်ချင်တယ်ဗျာ။ ဒါလည်း

လူသားဆန်ပါတယ်။

အနာဂတ်လို့ပြောပြောပြီး နားအုံ့တွေချည့် ဖုန်ခါပေးနေ

တစ်နေ့က အသီးအနှံလေး နည်းနည်းဝယ်ဖို့ ဈေးဘက် လမ်းလျှောက်ရင်း မြင်ကွင်းတစ်ခုကို အင်မတန်မှကို ကျက်သရေယုတ်စွာ မြင်လိုက်ရတယ်။ လူနှစ်ယောက်က ဆယ်နှစ် ဆယ့်တစ်နှစ် အရွယ်လောက်သာရှိဦးမယ့် ကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က လက်ကိုဖျစ်၊ တစ်ယောက်က ကုပ်ကိုညှစ်လို့ အတင်းဆွဲခေါ်လာတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ လက်တစ်ဖက်က လည်ကုပ်ကိုကိုင်ညှစ်ထားရင်း ကျန်တဲ့တစ်ဖက်ကလည်း ကလေးကို နားအုံတွေချည့် ဗျင်းနေတာကို ကြည့်ပြီး အဲဒီလူကို အတော် ကလေး ရွံ့နေမိတယ်။ အပြာရောင်ယူနီဖောင်းလို အင်္ကျီဝတ်လို့၊ လူတွေ ကြားထဲ ကလေးကို နားရင်းပစ်ပစ်ရိုက်ရင်း သူ့လူရာဝင်မှုကိုသူ ကျေနပ်နေ ပုံမျိုး၊ သူ့ကြည့်ရတာ ကျက်သရေယုတ်လိုက်တာ။ အဲဒီလို ကလေးတစ်ယောက် ကို လူနှစ်ယောက်က ရာဇဝင်လူဆိုးကို ဖမ်းလာသလို ဖမ်းလာတဲ့နောက်မှာ ဗိုက်သားကို မနည်းထိန်းနေရလို့ ပြဲထွက်သွားတော့မတတ် စွပ်ကျယ်အဖြူကို ဝတ်ထားတဲ့ အဆီယစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလာသေးတယ်။ ပါးစပ်က ““ဒီကောင်တွေများနေပြီ မှတ်လောက်အောင် ဆော်ထားမှ”” တဲ့။ ရှေ့က လူနှစ်ယောက်ရဲ့လုပ်ရပ်ကို တရားသလို အော်ဟစ်လာတယ်။

ကလေးက ညှစ်ထားတဲ့ လက်ကြီးထဲမှာ လည်ပင်းတစ်ခုလုံးကို ပျောက်နေတယ်။ ခေါင်းကလေးကိုလည်း ငုံ့လို့ တစ်ချက်တစ်ချက် ဖုန်းခနဲ ဖျန်းခနဲများ အရိုက်ခံလိုက်ရရင် ခေါင်းကလေးကို စောင်းစောင်းသွားတယ်။ တော်တော် နာလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ မူးဝေသွားပုံလည်း ရတယ်။ လူတွေလည်း အဲဒီကလေးနဲ့ ကလေးကို ဇွတ်အတင်း တွန်းထိုးဆွဲခေါ်နေတဲ့ လူကိုကြည့်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်တို့ မေးငေါ့ မေးမြိန်းကြတာ၊ ထင်မြင်ယူဆကြတာတွေ ပြောကြဆိုကြတာပေါ့။ လိမ္မော်သီး ဝင်နှိုက်တယ်ပြောတယ်။ အခုဖမ်းမိထားတဲ့ ကလေးထက် နည်းနည်းကြီးတဲ့ တစ်ယောက်တော့ လွတ်သွားသတဲ့။ ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ လူအုပ်ထဲက လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသံတော့ ကြားလိုက်ရသေးတယ်။ “ဟေ့ ဟေ့၊ အဲသလောက် မရိုက်နဲ့ လေကွာ”တဲ့။ ဒီလို ဘယ်သူမှန်းမသိရတဲ့ လူတစ်ယောက်က အော်လိုက် တော့ တချို့ တစ်ယောက်တလေကပါ “ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ မင်းတို့က အဲသလောက်ရိုက်စရာလား။ ကလေးကွ၊ အဲဒါ” စသဖြင့် ဆူဆူညံညံကလေး ဖြစ်သွားတော့မှ ကလေးကိုဆွဲလာတဲ့ ကျက်သရေမဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ အရိုက်ရပ်သွားတော့တာ။

ဘယ်ကိုခေါ်သွားမယ် ဘာလုပ်ကြမယ် လိုက်စပ်စု လိုက်စနည်းနာ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖေးမချင်ပေမယ့်လည်း အရာရာတိုင်းဟာ ကမ်းခြေ သောင်ပြင်ပေါ်တင်နေတဲ့ ကြယ်ငါးတွေမဟုတ်တော့ စိတ်ထဲက မကျေမချမ်း နဲ့ပဲ အိမ်ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ကလေးပုံစံကြည့်ရတာတော့ ဆံပင်က နီကြောင် ကြောင်၊ အသားအရေနဲ့ အဝတ်အစားကလည်း ခပ်ညစ်ညစ်ဆိုတော့ ခန့်မှန်း ကြည့်ရသလောက် ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ် စိတ်မချမ်းသာသော်လည်းမြင်နေရတဲ့ ပလတ်စတစ်ကောက်၊ ပုလင်းကောက်၊ ကရုဏာသက်လောက်မယ် ထင်သူ ဆီက တောင်း၊ လစ်ရင် နှိုက် စသဖြင့် လမ်းစပျောက်တယ်ဆိုတာထက်ကို ပိုတဲ့ လေလွင့်ကလေးငယ်တွေထဲကပါပဲ။ အဲဒီလို ကလေးတွေကိုတော့ လူတွေက ယေဘုယျအားဖြင့် ကရုဏာမသက်နိုင်ကြတာများတယ်။ ကလေး တွေက စာရိတ္တပိုင်းဆိုင်ရာမှာပါ ချွတ်ချုံကျနေကြတာ အများစုဖြစ်နေတာ ကိုး။ ဒါဟာလည်း ရှင်းလို့မရနိုင်တဲ့ အစိုးရအဆက်ဆက် ညံ့ဖျင်းကြပုံ၊ ဆင်းရဲခြင်း သံသရာလည်ပုံမျိုးဆိုတော့ လူတစ်ယောက် လူတစ်စုလောက်က တောင်တစ်လုံး မြောက်တစ်လုံး ဖတ်ထားတဲ့ တက်ကျမ်းအတွေးလောက်နဲ့ထဖြေရှင်းလို့ရတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း တည်ရှိနေတဲ့ လှိုက်စားနေတဲ့ ပြဿနာမျိုးတွေ။ အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ အစိုးရမျိုးဆိုရင် ဒီလို ကလေးတွေအတွက် ရေရှည်စီမံကိန်းချ ဥပဒေရေးဆွဲ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် အကောင်အထည်ဖော်ဆိုတာမျိုး လုပ်ရမှာ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဘာသိဘာသာ နေရင်း အဲဒီလိုကလေးငယ်တွေကို တွေ့ရတာ များများလာနေပြီ။ တကယ် တော့ ဒီလိုကလေးတွေဟာ တကယ် သနားဖို့ကောင်းတဲ့ ဘဝတွေပါ။

တချို့ကလေးတွေဆိုရင် ဆယ်နှစ်မပြည့်တတ်သေး ဇရပ်တစ်ခုခုမှာ၊ ပန်းခြံထောင့်မှာ ကော်ဘူးလေးရှူလို့ ငြိမ်သက်နေကြတာမျိုး ခဏခဏ မြင်ရတယ်။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို အစပြုတတ်ကုန်ကြတယ် မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ခိုးဝှက်၊ လုယက်၊ တစ်ချိန်ကျတော့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ဒုက္ခပေးမယ့် တကယ့်လူဆိုးတွေဖြစ်လာကြရတာပဲ။ ဖမ်းပြီး ထောင်ထဲထည့်လိုက်တယ် ဆိုပြန်တော့လည်း နည်းလမ်းက မမှန်သေးဘူး။ ပြုပြင်ရေးကျောင်း ဆိုတာ မျိုးတွေကလည်း သိပ်မထူးဘူး။ ထောင်ကထွက်လာသလိုပါပဲ။ ယဉ်ကျေး လိမ္မာသွားဖို့နေနေသာသာ ပိုဆိုးလာကြတယ်။ လူသတ်ဓားပြတိုက်ဆိုတာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ လက်ယဉ်အောင် သင်တန်းပေးလွှတ်သလိုပဲ။ ဘယ်အရာမဆို ဖြေရှင်းရမယ့်နည်းလမ်းတော့ ရှိမှာပါ။ ဂရုမစိုက် လွှတ်ထားကြတဲ့ အကျိုးက ခုတလော ရာဇဝတ်မှုတွေ ထူပြော၊ ဓားထိုး လုယက်ဆိုတာတွေ ကျူးလွန်ကြ သူတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် ကလေးသာသာအရွယ်တွေကိုပါ တွေ့လာရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင်လည်း ကျောင်းစာတွေလည်း

သင်နေပါလျက် မိဘဆွေမျိုး လူကြီးသူမတွေက သူများပစ္စည်းဥစ္စာ ခိုးတာ ဝှက်တာ မကောင်းဘူးနော် မလုပ်ရဘူး ဘယ်လိုပင် သွန်သင်သော်ငြား ကလေးဆိုတော့ ရှည်ရှည်မတွေး ခိုးခဲ့မိဝှက်ခဲ့မိတာတွေ ရှိခဲ့တာပဲ။ ခိုးသမှ အကုန်ခိုးတာ။ လောလောလတ်လတ် စားလို့ရတာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ငှက်ပျောပင်မှာ ငှက်ပျောခိုင်စိမ်းစိမ်းကြီး တွဲရရွဲကျနေတာမြင်ရင် မနေ နိုင်ဘူး။ အုပ်စုလိုက်သွား ကျောင်းလွယ်အိတ်ကလေးဘေးချ ဝါးခြမ်း စိမ်းစိမ်းနဲ့ အခိုင်ကနေ ဆွဲဖြတ်တာပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီ ငှက်ပျောခိုင် အစိမ်း လိုက်ကြီးကို စားမရ ပြုမရ အိမ်သယ်ပြန်တော့လည်း မိဘတွေက ဘာလုပ် ဖို့လဲ ဘယ်ကယူလာတာလဲ စသဖြင့် မေးလာရင် ခိုးခုတ်လာတာ သိမှာစိုး တော့ အိမ်လည်းမသယ်ရဲ။ ချုံထဲ ဝှက်တာလိုလို မြေကျင်းတူးမြှုပ်တာလိုလိုနဲ့အလဟဿ ပျက်စီးတာပါပဲ။ သူများခြံထဲက မာလကာသီး ခူးစားတယ်။ ခူးစားတယ်ဆိုတာမှာ စားလို့ရတဲ့အရွယ်ရော စားမရသေးတဲ့ အကင်းရော ဝါးလုံးနဲ့ ရိုက်ချတာ။ ခြံရှင်တွေ့ရင် ပြေး။ နှင်းသီး၊ သီဟိုဋ္ဌသီး၊ သံပယို သီးတွေ တွေ့လည်း ခူးတာပဲ။ ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း အိမ်ရောက် တော့ သကြားနဲ့ ဖျော်သောက်ကြည့်တယ်။ ဘာမှ စဉ်းစားမနေဘူး။ ငယ်တုန်းက ဘာမှန်း မသိတော့ ရဲယိုသီးတွေတောင် ခူးဝါးကြည့်ခဲ့ဖူးသေး တာ၊ တစ်ခါတည်း လက်လန်သွားတာပေါ့။

သရက်သီးကတော့ ကလေးဘဝမှာ အများဆုံးခိုးဖူးတဲ့ အသီး။ မချစ်စု၊ ပန်းဆွဲ၊ ချဉ်စုတ်ပြီး စားမရတဲ့ ရင်ကွဲလည်း စဉ်းစားမနေနဲ့ ခူးသာခူး၊ ပြီးတော့မှ မေးတွေထောင်နေအောင် ကိုက်ဖဲ့စားတာပဲ။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ထဲက မြေပေါ် ပင်စည်နံဘေးကပ်ပေါက်နေတဲ့ ပိန္နဲသီးလည်း မချန်၊ လစ်ရင်လစ်သလို ခိုးခူးကြတာ။ အဆိုးဆုံးကတော့ ကန်တော်ကြီး ကျွန်း ကလေးတစ်ကျွန်းပေါ်က ရေလယ်ဇရပ်မှာရှိနေတဲ့ ဘုရားကလေးဆီကနေ တောင် တချို့ လှူဒါန်းသွားတဲ့ သုံးပြည်ဝင် ဆန်အိတ်ကလေးတွေ၊ ဝတ္ထုငွေ ကလေးတွေ သွားသွားစွန့်ကြတာ။ ဘုရားဆီကတော့ ခိုးတယ်မဆိုနိုင်ဘူး ထင်တယ်။ ဦးတွေ ဘာတွေချ တပည့်တော်တို့ကို စွန့်ပါဘုရား ဆိုပြီး မချလာခဲ့တာပဲ။ ငရဲကြီးမှာတွေ ကံကြီးထိုက်မှာတွေ ဘာမှနားမလည်ဘူး။ မြင်နေပါလျက်နဲ့ တော်ပါပြီလေရယ်လို့ အပင်ပေါ်ကျန်ခဲ့တဲ့ အသီးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ကလေးဘဝ ရာဇဝင်မှာတော့ ရှိကိုမရှိတာ။ ကလေးတွေ ဆိုတော့ နစ်နာပါစေတော့ ဘာရယ်ညာရယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ဒါတောင် ကျွန်တော်တို့ ခိုးတယ်ဆိုတာက ဗိုက်ဆာလို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ လက်တည့်စမ်းချင်တာ သက်သက်ပဲ။

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်းအုပ်စုလိုက် ခိုးကြတာ ဝှက်ကြတာကတော့ သာမန်ကလေးတွေထက်ကို အများကြီး ပိုနေဦးမယ် ဆိုတာတော့ သိပါတယ်။ ဗရုတ်ကလည်း အလွန်ကျတဲ့ အဖွဲ့ကိုး။ မဟုတ်တာ

ချည့်လုပ်လွန်းတော့ မိဘတွေ ဆရာတွေရဲ့ အရိုက်အနှက်ကလည်း အင်မတန် ခံရတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျောင်းသွားရင် ခြေသလုံးက အရိုးရာတွေ အထိမခံနိုင်လို့ ပုဆိုးကလေးတွေတောင် မမသွားရတယ်။ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ အကုန်လုပ်တယ်။ တစ်ခါတုန်းကများဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကလေးအုပ်စုဟာအရောင်းအဝယ် စီးပွားရေးကြီးတစ်ခုတောင် လုပ်ခဲ့ကြသေးတယ်။ ကျွန်တော် တို့ရပ်ကွက်ရဲ့ အစွန်မှာ အချင်းအနေနဲ့ လူကြီးတစ်ရပ်လောက်ကို ကျယ်တဲ့ မြင့်တဲ့ ရေဆိုးပိုက်ခေါင်းလုံးလုံးကြီး တစ်ခုရှိတယ်။ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက ရေဆိုး တွေထုတ်တဲ့ မြောင်းကြီးထင်ပါရဲ့။ အဲဒီ ရေဆိုးမြောင်းကြီးအတိုင်း လိုက်သွား ရင် တိရစ္ဆာန်ရုံအတွင်းထဲထိ ရုံဝင်ခမပေးရဘဲ ရောက်နိုင်တယ်။ ခက်ခက်ခဲခဲ တော့ ဝင်ရတာပေါ့။ စမ်းကြည့်ချင်လို့ အဲဒီမြောင်းလုံးကြီးအတိုင်း လိုက်ပြီး တစ်ခါဝင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး မြောင်းပုပ်ရေတွေ ပေလို့။ ပုံမှန်က တိရစ္ဆာန်ရုံထဲ ကျွန်တော်တို့က ခြံဆန်ခါ ဖြဲဝင်ကြတာ။ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက ဒရယ်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ အဲဒီ ရေဆိုးပိုက်မြောင်းကြီးကနေ အပြင်ကို တစ်ခါ လွတ်ထွက်သွားခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလေးအုပ်စုဟာ မိုးရာသီ ဆိုရင် ကလေးတစ်ယောက်အတွက် ခါးလယ်ကျော်ကျော်လောက်အထိ ရေတက်နေတတ်တဲ့ အဲဒီပိုက်ကြီးထဲဝင် ရေကူးကြတာ။ နွေဆိုရင်လည်း ခြေသလုံးမြုပ်ရုံလောက် ရေရှိနေတတ်တော့ ဝင်ဆော့တာပါပဲ။ အဲဒီလို ဆော့နေရင်းမှ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီပိုက်ကြီးထဲ ငါးတွေ အင်မတန်ပေါတာကို သတိထားမိသွားကြတာပေါ့။

အစကတော့ ငါးတွေများလှချည်လားလို့ သတိထားမိရုံပါပဲ။ ဘာ စိတ်ကူးမှလည်း မရှိဘူး။ နောက်ပြီး ငါးတွေက ငါးစင်ရိုင်းတွေက အများစု။ သတိမထားရင် နှုတ်ခမ်းမွေးက တော်တော်စူးတဲ့အကောင်တွေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကလေးအုပ်စုဟာ အခြားကလေးတွေထက် ပိုဆိုးကြတယ်။ ကလေးမတန် ဇရုတ်ကျကြတဲ့ ကောင်တွေ။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လူတွေကို စူးစမ်းနိုင်မှုမှာလည်း အခြားကလေးတွေထက် သာသလိုဖြစ်နေတယ်။ မနက် ခင်း ဈေးထဲ သရေစာမုန့်စားဖို့ သွား၊ အိမ်ကခိုင်းလို့ ဈေးဝယ်သွားရင်းနဲ့ ငါးတန်းမှာ ရောင်းရောင်းနေတဲ့ ငါးစင်ရိုင်းတွေနဲ့ အခြားငါးတွေ အပုံလိုက် ကြီးကို မြင်မြင်လာတော့ ရေဆိုးပိုက်မြောင်းကြီးထဲက ငါးတွေလည်း ဖမ်းပြီး ရောင်းရင် ပိုက်ဆံတော့ရမှာပဲလို့ သိလာကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကလေး တစ်သိုက် အုပ်စုလိုက် တိုင်ပင်ပြီး ငါးတွေဖမ်းရောင်းဖို့ တိုင်ပင်ကြတော့ တယ်။ ဒီမှာ ပြဿနာက ကျွန်တော်တို့ဟာ ငါးမျှားတတ်ဘူး။ ငါးတွေက လည်း အရမ်းများလွန်းတော့ မျှားစရာလည်း လိုတော့ မလိုပါဘူး။ လက်နဲ့ ကုန်းနှိုက်လိုက်ရင်ကို တစ်ကောင် နှစ်ကောင်တော့ ပါလာတတ်စမြဲ။ သို့သော်ငါးတွေက ငါးစင်ရိုင်းတွေအများစုဆိုတော့ လက်တွေလည်း ပေါက်ပြဲနဲ့မို့ ထင်သလောက် ခရီးမပေါက်ဘူး။ တချို့ကောင်တွေဆို ငါးစင်ရိုင်းစူးလို့

ဖျားတောင် ဖျားကြတယ်။ ပိုက်လုပ်ရအောင်လည်း ပစ္စည်းပစ္စယက အိမ်က ခြင်ထောင်ဖြုတ်မှသာ ရမယ့် အခြေအနေ။ အဲဒါကတော့ မဖြစ်ဘူး။ ခါးပတ်စာမိမှာ။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ကလေးအုပ်စုဟာ တစ်ယောက်က ခြင်းနဲ့ ဆွဲဖမ်း၊ အခြားတစ်ယောက်က ဓားနဲ့ခုတ်၊ တစ်ယောက်က နောက်ကလိုက် ဓားနဲ့ခုတ်ပြီးသား အကောင်တွေကို အမြီးကကောက် ဇလုံထဲထည့်၊ တာဝန် ခွဲဝေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ရက်တစ်ရက်ကို လေးငါးပိဿာလောက်ရခဲ့တာ တစ်လကျော်အထိပဲ။ မှတ်မိသလောက် အဲဒီတုန်းက တစ်ခါတစ်ခါ ရလာတဲ့ ငါးတွေကို ဒန်ဇလားကြီးထဲကိုထည့် အုပ်စုလိုက်ဗန်းရွက်၊ တစ်အိမ်တက်ဆင်း ရောင်းခဲ့တာဟာ တစ်ဗန်းလုံးကုန်မှ ငွေလေး လေးငါးရာ ရခဲ့တာပါ။ ကလေးတွေဆိုတော့ လူကြီးတွေကလည်း ညှာချပြီး ဈေးနှိမ်ကြတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့လည်း တစ်နေ့မှ အိမ်ကနေ ခိုးကြေးအပါအဝင် မုန့်ဖိုးကလေး လေးငါးဆယ်ရတဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ တစ်လကျော်ကျော်လောက် ရတနာပုံဆိုက်တာပါပဲ။ အဲဒီလို ငါးခုတ် ဗန်းနဲ့လှည့်ရောင်း ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းခြောက်ယောက်အုပ်စုဟာ အဲဒီတုန်းက အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်လောက်သာ ရှိခဲ့ကြသေးတာပါ။ ဘယ်ကလောက် ဆိုးသွမ်းခဲ့ကြတယ် မြင်ယောင်သာကြည့်ပါတော့။ သို့သော်လည်း ငယ်တုန်းက ခိုးခဲ့တယ် ဝှက်ခဲ့တယ်ဆိုတိုင်း အရွယ်ရောက်တော့ သူခိုးကြီးဖြစ်သွားလေသတည်း ချည့်တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေထဲ သူခိုး ဓားပြ ဖြစ်သွားတယ်လည်း တစ်ယောက်မှတော့ မကြားမိခဲ့ပါဘူး။ ကျင်လည်ရာ ဝန်းကျင်နဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ တုံ့ပြန်မှုက အများကြီး အရေးပါလိမ့်မယ်။ လက်မလျှော့လိုက်ဖို့ လျစ်လျူမရှုလိုက်ဖို့ပဲလို့ ကျွန်တော်တော့ထင်တယ်။ တကယ်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ၊ နိုင်ငံမှာ လေလွင့်နေတဲ့ ခိုးချင် ဝှက်ချင် လုယက်ချင်တဲ့ ကလေးတွေ လူငယ်တွေ အရမ်းများနေတယ်ဆိုတာ အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင် အဲဒီနိုင်ငံ အဲဒီလူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ပယောဂလည်း တစ်စိတ် တစ်ပိုင်း (ကြီးမားတဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း) အားဖြင့် ပါတာပဲ။ ဒီလိုဆိုတော့ တချို့က ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ရှာစား ကိုယ့်အိမ်ထဲကိုယ်နေရင်း ငါတို့မှာပါအပြစ်ရှိသွားတာလားကွာလို့ စောဒက တက်ချင်ကြလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါကတော့ လူသဘောထားပါပဲ။ တော်တဲ့ ထူးချွန်တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ငါ့နိုင်ငံကကွ ငါ့မြို့ကကွ ငါ့ရပ်ကွက်ကကွလို့ လက်ခမောင်းထခတ် ဂုဏ်ယူချင်ကြမှာတော့ သေချာသလောက်ပဲ။ အောင်မြင်မှုမှာ အဖေများ သလောက် ကျရှုံးမှုတွေကတော့ မိဘမဲ့ပဲ ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့။

အနန္တရဲ့ဥပစာ

တစ်ခါတုန်းက အညာမြို့တစ်မြို့ကို ရောက်တော့ အရက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်မိတယ်။ တောအရက်ရယ်၊ ဘီအီးရယ်ကလွဲရင် ခပ်ပေါပေါ အနီကလေးတောင်မရတဲ့ ဆိုင်လေး။ ပဲကြီးလှော်၊ စာကလေးခွေနဲ့ လျက်ဆားက လွဲရင် ဘာအမြည်းမှ မရှိတဲ့ဆိုင်ကလေး။ မြေစိုက်ဝါးတိုင်၊ ဓနိမိုးနဲ့။ ဆိုင်ထဲမှာက အရက်ရောင်းတဲ့ ခပ်ပိန်ပိန် ခပ်သေးသေးနဲ့ လူတစ်ယောက်ရယ်၊ အရက်လာသောက်တဲ့ အပေါ်ပိုင်း အင်္ကျီဗလာနဲ့ ခပ်ဝဝ လူကြီးတစ်ယောက်ရယ်ပဲ ရှိတယ်။ အရက်ရောင်းသူနဲ့ သောက်သူ လူ နှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာတွေက နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ကို ပုံပြင်တွေထဲက ရွှေယုန် နဲ့ ရွှေကျားလို၊ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေထဲက ဗီလိန်နဲ့ မင်းသားလို ဖြစ်နေတော့ ဆန်းကြယ်တာပေါ့။ ခပ်ဝဝ လူကြီးဟာ လူဆိုးဆိုရင် ရုပ်ဆိုးရမယ်လို့ ပုံသေထားရိုက်ကြတဲ့ ပျော်တော်တောင်မဆက်နိုင်တဲ့ ဇာတ်ကားတွေထဲက လူဆိုးခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်လိုပဲ။ စာတွေထဲမှာသာ ဖတ်ရ ကြားရလေ့ ရှိတဲ့ မျက်နှာမှာ ဓားခုတ်ရာကြီးနဲ့ဆိုတာကို ကျွန်တော့်အတွက် အပြင်မှာ ပထမဆုံး မြင်ဖူးစေတဲ့လူကြီး။ နှုတ်ခမ်းမွေးကလည်း ကားလို့၊ မျက်နှာထားကလည်း တင်းလို့ပါပဲ။ ဆိုင်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း သူ့ကို မြင်လိုက်တာနဲ့တင် ကျွန်တော့်မှာ အလိုလိုကို ဦးကျိုးသွားရလောက်အောင်အထိပဲ။

ခပ်ပိန်ပိန် ခပ်သေးသေး အရက်ဆိုင်ရှင်ကျတော့ သူနဲ့ ပြောင်းပြန်။ ဆံပင်က တိုတိတိုတိ ငုတ်စိ၊ လူကောင်သေးသလောက် ပါးရိုးကြီးတွေက အကြီးကြီးတွေနဲ့၊ ပါးရိုးကြီးက ကြီးလွန်းတော့ မျက်တွင်းက နက်သလို ဖြစ်နေတယ်။ မျက်တွင်းနက်သလို ဖြစ်နေပါတယ်ဆိုမှ သူ့ခမျာ မျက်လုံး တစ်လုံးက ကျောက်မျက်လုံးထည့်ထားတော့ ကြည့်ရ တော်တော်ဆိုး လှတယ်။ သို့ပေမယ့်လည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခြုံကြည့်လိုက်ရင် တကယ့်ကို သိမ်ငယ်တတ်တဲ့၊ ရိုးသားနုံအလှတဲ့ တောသူတောင်သား မျက်နှာမျိုးပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်းပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီ ကြုံကြုံလှီလှီနဲ့ ကျောက်မျက်လုံးနဲ့ လူဖလံ ကလေးဟာ၊ မျက်နှာမှာ ဓားခုတ်ရာကြီးနဲ့ ရာဇဝင်လူဆိုးကြီး မျက်နှာပေးနဲ့ လူကို ငေါက်လိုက်ငမ်းလိုက်၊ တစ်ချက် တစ်ချက် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ နားရင်းရိုက်လိုက် လုပ်နေတာကို ကျွန်တော့်မှာ သွားရည်တွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ထိအောင် ပါးစပ်ကြီး ဟထားလျက်နဲ့ အံ့သြဘနန်း ငေးကြည့်နေခဲ့ရ ဖူးပါတယ်။ ပြောမယုံ ကြုံဖူးမှသိပဲ။ တကယ့်ကို မယုံကြည်နိုင်စရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်လိုများ ခင်များတို့ မြင်တွေ့ ခဲ့ရရင် ကျွန်တော့်လိုပဲ လူစုံတိုင်း အဲဒီအကြောင်းကို

မပြောပြဘဲ မနေနိုင် အောင် ဖြစ်ရမှာ သေချာတာပေါ့။ ဒီတော့ မျက်နှာအသွင်သဏ္ဍာန်တွေဟာ ပုံသေ သမားရိုးကျဇာတ်လမ်းတွေနဲ့ လည်ပတ်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြောပြဖို့တောင် မလိုပါဘူးနော်။ မျက်နှာတွေဟာ ဆန်းကြယ်ပါတယ်။

မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပြီး တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ကို သွားသတိရတာမျိုး ကြုံဖူးကြမလား မသိဘူး။ ကျွန်တော်တော့ တော်တော် ကြုံဖူးတယ်။ ဒီလူ့ကိုကြည့်ရတာ ဝံပုလွေတစ်ကောင် အူဖို့ ခေါင်းမော့ လိုက်တဲ့အတိုင်းပဲတို့၊ သူ့ကို မြင်လိုက်ရတိုင်း ကျွဲအုပ်ထဲက ကျွဲတစ်ကောင် တွေဝေငေးမောနေတာကို မြင်ရပုံမျိုးပဲတို့ စသဖြင့်ပေါ့လေ။ လူတစ်ယောက် ယောက်ကို မြင်လိုက်ရတော့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသလိုပဲ လို့ဆိုတော့ အဲဒီလူကို နှိမ့်ချစော်ကားလိုက်တဲ့ သဘောလို့တော့ မထင်စေ ချင်ဘူး။ အဲဒီသဘောတော့ မဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို အလိုမကျ စိတ်ပျက်ဆဲဆိုချင်တဲ့အခါ လူတွေ ခိုင်းနှိုင်းလေ့ရှိတဲ့ ခွေးလိုကောင်ပဲ၊ နွားလိုကောင်ပဲ၊ ဝက်လိုကောင်ပဲ စတဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ရဲ့ ဂုဏ်ရည် တစ်ခုကိုယူပြီး ရှုတ်ချလိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ခံစားမှုအရ မြင်ယောင် လိုက်တာကို ဆိုလိုတာ။

တချို့လူတွေကိုဆိုရင် အသီးအနှံတစ်ခုခုနဲ့ တူတယ်လို့ ထင်မိတာ တွေတောင် ရှိတယ်။ ဒီကောင့်ကြည့်ရတာ သစ်ကုလားအုတ်လိုလို ရုံးပတီသီး လိုလိုနဲ့ကွာလို့ တစ်ခါ တစ်ခါမှာ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ ပုံဆောင်ခိုင်းနှိုင်းတဲ့ သဘောမဟုတ်ဘူး။ ရုပ်သဘော မဟုတ်ဘူး။ ပန်းချီဆရာ မဟုတ်တော့ မျက်နှာတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်မှာ ကောင်းကောင်းလည်း ဝေဖန် သုံးသပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာလည်း မရှိပါဘူး။ ဒါတောင်မှ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် လောက်တုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ရေဆေးစာရွက်တစ်အုပ်ဝယ်၊ စုတ်တံ၊ ဈေးပေါပေါ ဝါတာကာလာဆေးဘူးလေးတွေဝယ်ပြီး ဟိုခြစ်ဒီခြစ် ခြစ်ခဲ့ ဖူးသေးတယ်။ များသောအားဖြင့်တော့ လူပုံတွေ ဆွဲကြည့်တာပေါ့။ လူ မျက်နှာတွေ အများကြီး ဆွဲခဲ့ဖူးတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းကလည်း သတိထား မိတာတစ်ခုက တချို့လူတွေရဲ့ မျက်နှာဟာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်တော့် မှာ ဆွဲဖို့ အခက်အခဲဖြစ်ရတာ ကြုံရတယ်။ ဒီတော့ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ လူဆိုတာက ဒါပဲ။ နဖူးရှိမယ် ကျဉ်းချင် ကျဉ်းမယ် ကျယ်ချင် ကျယ်မယ်။ ပြီးရင် မျက်လုံးမျက်ခုံးအလယ်မှာ အချောင်းလိုက် နှာခေါင်း၊ ကန့်လန့် ပါးစပ်ပေါက်။ လူတိုင်းဟာ ဒါပဲရှိတယ်။ သို့သော် ဘာပြုလို့များ ရုပ်သွင် သဏ္ဍာန်က အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေရသလဲပေါ့။ မဟာစဉ်းစားခန်းတွေတောင် ဝင်မိတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆွဲဖို့ ခဲယဉ်းလှတဲ့ လူတွေရဲ့ မျက်နှာ ကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘယ်နေရာကမှ ထူးခြားနေတာ မရှိဘူး။ ဒါကိုပဲ ခက်နေတာမျိုး။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာနောက်မှာ တွေးရ လွယ်တယ်လို့ ထင်ရတဲ့ တစ်ခုခုတော့ ရှိနေတယ်ပေါ့။

ကလေးငယ်လေးတွေ ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီစာရွက်တွေပေါ်က မျက်နှာတွေကို ကြည့်ရတာကတော့ စိတ်ချမ်းသာစရာပဲ။ ဘယ်ပုံက သောကများနေတာ၊ ဘယ်ပုံကတော့ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြနေတာ။ နှာခေါင်းပေါက်အောက်က မျဉ်းကြောင်းကလေးကို ပစောက်ပုံစံကွေးလိုက်တဲ့နောက် တကယ်ပဲ ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေပုံကို မြင်ရတာ၊ ငယ်ပုံစံ ကွေးလိုက်တော့ ဝမ်းနည်းစိတ်ကောက်နေပုံ မြင်ရတာတွေကတော့ တော်တော်အံ့သြဖို့ကောင်းပါတယ်။ နာမည်ကျော်ပန်းချီဆရာတွေရဲ့ သြချဖို့ကောင်းတဲ့ အလုပ် ကတော့ မျဉ်းအနည်းငယ်ကလေးနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကို ပုံဖော် လိုက်တဲ့အခါမှာ အဲဒီမျက်နှာရဲ့နောက်က ဝေဒနာကိုပါ ခံစားသိနေရတာ မျိုးတွေပေါ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပန်းချီအမြင်ကတော့ အဲ့သလောက်ပါပဲ။ ဗန်ဂိုးရဲ့ အာလူးစားသူများကို ခံစားနှစ်သက်ပေမယ့်၊ ဒေါက်တာဂါးချက် ပန်းချီ ကားဟာ ဘာကြောင့်များ ဈေးကြီးနေရသလဲ တွေးတာမျိုး။ ပီကာဆိုဆွဲတဲ့ မိုဒီဂလျာနီပုံကို ကြိုက်ပေမယ့်၊ ပီကာဆိုရဲ့ ဂွာရာနီကာကို ကြည့်ပြီး ပန်းချီကားကြီးကို နှစ်သက်တယ်ဆိုပေမယ့် စစ်အနိဋ္ဌာရုံကို မြင်အောင် ကြည့်ဖို့တော့ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခါတစ်ခါမှာ ခက်ခဲနေတတ်တယ်။ ဒါက ကျွန်တော့်လိုအပ်ချက်လို့တော့ ဝန်ခံပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်နှာတွေအပေါ် ခံစားစွဲလမ်းတတ်မှုသဘောက သိပ်ပြီး အကျယ်တဝင့် ပြောစရာမျိုးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကျင့်ကိုက မျက်နှာတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ မျက်နှာတွေရဲ့ ပြုမူနိုင်ပုံ၊ ဖော်ပြနိုင်ပုံတွေကို နည်းနည်းပိုပြီး ယုံကြည်တယ်။ နိုင်ငံတကာရုပ်ရှင်ကား တွေကို ကြည့်တဲ့အခါ မျိုးမှာဆိုရင်လည်း မျက်နှာတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ သူတို့ရဲ့ မိတ်ကပ်ပညာ၊ သရုပ်ဆောင်ပညာကို တော်တော်လေး ချီးကျူးမိတယ်။ အိုင်ယွန်းမန်းသရုပ်ဆောင် ရောဘတ်ဒေါင်းနင်းဂျူနီယာကို ချက်ပလင် ဇာတ်ကားမှာ ချာလီချက်ပလင်နေရာက သရုပ်ဆောင်တာကို ကြည့်ရတာကို သဘောကျမိတယ်။ သီဝရီအော့ဖ် အဲဗရီးသင်းဇာတ်ကားမှာ စတီဖင် ဟော့ကင်း နေရာက သရုပ်ဆောင်တဲ့ မင်းသား အက်ဒီရက်မေးရဲ့ သရုပ် ဆောင်နိုင်စွမ်းကို လေးစားမိတယ်ပေါ့။ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေထဲမှာ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံး မျက်နှာပိုင်ရှင်ကတော့ မော်ဂန်ဖရီးမင်းပဲ။ သူ့အပြုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် တော်တော် ဘဝင်ကျဖို့ကောင်းတယ်။ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ကြီးမြတ်တဲ့အပြုံးတစ်ခုလို ခံစားရတယ်။ နောက်တော့ တွမ်ဟန့်။ သူ့ရဲ့ ဖောရက်ဂမ့် ဇာတ်ကားထဲက မျက်နှာသေ၊ The Terminal နဲ့ Big ထဲက ရိုးသားမှုကလာတဲ့ မျက်နှာမျိုး။

ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အားလုံးဟာ မျက်နှာတွေချည့်ပါပဲ။ ကျွန်တော် မြင်နေရတဲ့ကောင်းကင်ဟာ အနန္တစကြဝဠာ ရဲ့ မျက်နှာပဲ။ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကို မျက်လုံးတွေလို့ယူဆလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကဆိုရင် ကားတွေကို ကြည့်ရတာ လူမျက်နှာတွေကို ကြည့်ရသလိုပဲလို့ အမြဲဖြစ်မိတယ်။ သုံးဆယ့်ကိုး ဗိုက်ပူ ကြီးဆိုတဲ့ ဦးအုံ့ကျော်လို မျက်နှာမျိုးနဲ့ ချက်ပလက်ကားတွေ၊ ပေါင်မုန့်ကားလို ငယ်ငယ်ကခေါ်ခဲ့တဲ့ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ယုန်တစ်ကောင်လို မျက်နှာမျိုးနဲ့ ကားတွေ၊ တကယ်ပဲ လိပ်တစ်ကောင်နဲ့တူနေတဲ့ လိပ်ခုံးကားလေးတွေ။ ခင်ဗျားပတ်ဝန်း ကျင်က ကားတစ်စီးကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာလို ရှင်းရှင်းကြီးမြင်ရမှာ။ မျက်လုံးနှစ်ပေါက်လို ရှေ့မီးခွက်တွေကတော့ အဓိက ပေါ့။ ဒီတော့ မျက်နှာတစ်ခုရဲ့ အရေးအကြီးဆုံး အစိတ်အပိုင်းက မျက်လုံး နှစ်လုံးပဲလို့ တွေးမိတာပေါ့။

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် ကျွန်တော် လူတွေရဲ့ မျက်နှာတွေ အများကြီး ဆွဲခဲ့တုန်းကတော့ ရှုခင်းတွေ၊ အဆောက်အအုံတွေထက်စာရင် ကျွန်တော့်နဲ့ ခင်တဲ့ လူတွေ၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ လူတွေရဲ့ မျက်နှာတွေပဲ အများကြီးဆွဲခဲ့တာ။ တူတာလည်းရှိ မတူတာလည်းရှိပေါ့လေ။ စရိုက်မပါ၊ ဘဝနောက်ခံမပါတဲ့ လူမျက်နှာ သက်သက်တွေပဲပေါ့။ စာရွက်ပေါ်က မျက်နှာသက်သက်တွေ ပေါ့။ ဘာရှင်သန်မှု အရိပ်အခြည်မှ မပါခဲ့ဘူး။ ပါအောင်လည်း ကျွန်တော် မဆွဲနိုင်ဘူး။ မျက်နှာတစ်ခုရဲ့နောက်မှာ ဦးနှောက်ရှိနေတယ်။ ဦးနှောက်ထဲမှာ မှတ်သားသိမ်းဆည်းထားတဲ့ အချက်အလက်တွေရှိနေတယ်။ ပျော်ရွှင် စီးကြောင်းတွေ၊ ဝမ်းနည်းပြတ်ရွှေ့ကြောတွေ ရှိနေတယ်။ ဒါတွေက မျက်နှာ အပေါ် အစဥ်သဖြင့် ဖိအားပေးရိုက်ခတ်နေတယ်။ မျက်နှာဟာ လျှာထုတ် ပြောင်ဖို့လုပ်တယ်။ အံကြိတ်တက်ခေါက်ဖို့လုပ်တယ်။ မျက်လုံးမှိတ်ပြတယ်။ လျှာနဲ့ ကျိန်စာတိုက်တယ်။ မျက်နှာနောက်က ပွေလီဆန်းပြားနေတဲ့ ဝိညာဥ် ဟာ ပြားချပ်နေတဲ့ စက္ကူပေါ်ရောက်လာဖို့ဟာ တကယ်မလွယ်တဲ့ ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ပန်းချီနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာအခြေခံမှုလည်း ရှိခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ အားနေလို့ လုပ်ကြည့်တဲ့သဘောပဲ။ ဘာရှင်သန်မှု ဘာဝိညာဥ်မှ မပါဘူး ဆိုပေမယ့် အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကို တူအောင်တော့ ဆွဲနိုင်သေးတယ်လို့ သိရလို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် အံ့ဩနေခဲ့မိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ ကြည့်ဆွဲခဲ့တာ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် အလွတ်မဆွဲတတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ဆွဲချင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ပုံကို စိတ်မှန်းနဲ့ ပြန်မြင်ယောင်ပြီးဆွဲဖို့ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ တစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့အထိ၊ လူမျက်နှာတွေ အများ ကြီး ကူးဆွဲပြီးတဲ့အထိ ကျွန်တော် အလွန်အမင်း ရေးဆွဲချင်နေတဲ့ ကျွန်တော် မှတ်ဉာဏ်ထဲက လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကိုဆွဲဖို့ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိလာတော့၊

ဘာတိုးတက်မှုမှလည်း ရှိမလာတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ပန်းချီလက်တည့်စမ်းခြင်း ကိစ္စကို လက်စသတ်ခဲ့တော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော် ပြင်းပြင်းပြပြ ရေးဆွဲချင် နေတဲ့ မျက်နှာတစ်ခုရှိခဲ့တယ်။

တစ်ခါတုန်းက ညလယ်ကျော် နှစ်နာရီသုံးနာရီလောက် အချိန်မှာ ပေါ့။ ကျွန်တော်ဟာ အိပ်နေရင်း အပေါ့သွားချင်လာတာနဲ့ နိုးလာတယ်။ အမှောင်ကလည်း တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ကိုင် အိမ်အနောက်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ တံခါးကိုဖွင့် အိမ်သာ အထိ မသွားတော့ဘဲ ဝင်းနံရံဘေးမှာတင် ကိစ္စရှင်းဖို့ လုပ်တယ်။ အမှောင်ထဲ မြွေပါးကင်းပါးနဲ့မို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုဖွင့် ဝင်းနံရံအခြေကို မီးထိုးလိုက်တော့ ပြဇာတ်တွေမှာ ဇာတ်ဆောင်ကို ဆလိုက်မီးနဲ့ ထိုးလိုက်သလိုပဲ မျက်နှာတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ မျက်နှာဖွေးဖွေးမှာ တင်းတိပ်အကွက်ကလေး တွေနဲ့ အသက် ဆယ့်သုံးလေးနှစ်လောက်သာ ရှိဦးမယ့် ကောင်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာ။ အဲဒီကောင်လေးဟာ ဝင်းနံရံအဖြစ် လုပ်ထားတဲ့ ကတ္တရာပုံး သံပြားတွေကို ခြေနဲ့ကန်ထားပြီး လက်နဲ့ ဆွှဲ့ခွာခိုးဖို့ ကြိုးစား နေတာ။ ရုတ်တရက် မျက်နှာကို ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးလိုက်တော့ ကြောင်တောင် တောင်ဖြစ်နေတဲ့ အဲဒီမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း အဲဒီမျက်နှာရှင် ကလေးနဲ့အတူ စက္ကန့်အနည်းငယ်လောက် အံ့သြမှင်တက်နေမိတာပေါ့။ ပြီးတော့ ဝုန်းဆို အဲဒီကလေးဟာ ထွက်ပြေးသွားပါရော။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်က ဆယ်နှစ်တောင်ကျော်လောက်ပြီ ထင်ပါတယ်။

နောက်ထပ် ဆယ်နှစ်လောက်ဆိုရင်တော့ တဖြည်းဖြည်း မှိန်ဖျော့ပြီး ရုပ်လုံးဖော်မရ ဖြစ်နေနိုင်ပေမယ့် ဒီနေ့အထိတော့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ် ဆလိုက်မီးအောက်က အဲဒီကလေးပုံကို မှတ်မိနေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော်သာ ပန်းချီဆရာဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကို အဲဒီမျက်နှာကလေးကို ဆွဲပြချင် ပါတယ်။ မျက်နှာတစ်ခုကနေ ဖော်ပြတင်ဆက်နေနိုင်တဲ့ ကာလရယ် အာကာသရယ် ဖြစ်တည်မှုရယ် အခြားသောအရာတွေရယ်ပေါ့။ မျက်နှာ တစ်ခုဟာ ကမ္ဘာတစ်ခုစာလောက် ကျယ်ဝန်းတယ်၊ မျက်နှာတစ်ခုဟာကမ္ဘာတစ်ခုစာလောက် နားမလည်နိုင်စရာတွေ ပြည့်နေတယ်လို့ ကျွန်တော် ကတော့ ယုံကြည်ပါတယ်။ မျက်နှာတွေနဲ့တော့ ပြဿနာပဲ။

ဖြစ်ရပ်မှန် အမှိုက်ပုံကြီး

အမှိုက်ပုံကြီးတစ်ပုံကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ရောက်ရပုံမျိုးနဲ့ ကျွန်တော် ရောက်သွားတယ်။

ရှေ့တစ်လလောက်ကပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ မြို့တစ်မြို့ရဲ့ မြို့အစွန် ကို တော်တော်ဝေးဝေးကို ရောက်နေခဲ့တယ်။ မြို့အစွန်ကျလွန်းလို့ အခြား မြို့တစ်မြို့နဲ့တောင် နီးနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က နီးနေတဲ့မြို့ဆီကို သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က အစွန်လို့ပြောတဲ့ မြို့ထဲကို သွားချင်တာ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လမ်းပေါ်တက်ပြီး ကားတစ်စီးစီးတွေ့တိုင်း လက်မကလေး ထောင်ထောင်ပြီး ရပ်ပေးမလား မျှော်လင့်နေတာပေါ့။ အိမ်စီး ကိုယ်ပိုင်ကား လေးတွေကိုတော့ သိပ်မမျှော်လင့်ပါဘူး။ လိုင်းကားတွေဆိုရင်တော့ ရပ်ပေး မှာပဲဆိုပေမယ့် အဲဒီနေ့ကတော့ ဘာဖြစ်တယ်ရယ် မမှတ်မိဘူး။ လိုင်းကား တစ်စီးမှကို မမြင်တာ။ မှန်လုံ အဝေးပြေးကားကြီးတွေပဲ ဝီးခနဲ ဝီးခနဲ ဖြတ်မောင်းသွားတယ်။ အဲဒီ မှန်အလုံထဲကနေ စပယ်ယာကတော့ ကျွန်တော့် ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တာ မြင်ရပါရဲ့။

အချိန်တော်တော်ကြာတဲ့အထိ အဲဒီမှာ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး၊ လက်ထဲမှာလည်း အဝတ်ညစ်တွေထည့်ထားတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကြီး တစ်လုံးနဲ့လမ်းနံဘေးမှာ ဟိုဟို ဒီဒီ ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ဖာလုံလောက်အကွာမှာ ချောင်းကလေးတစ်ခု စီးနေတာကို နေရောင်မကျ သေးတဲ့ ရောင်ပြန်နဲ့ မြင်နေရတယ်။ ကားလမ်းရဲ့တစ်ဖက် ဟိုဘက် ယာကွက် တွေမှာတော့ မြေတွေကို ထွန်ယက်ထားလို့ ထွန်ကြောင်း ထယ်ကြောင်း တွေနဲ့ လှလို့နေတယ်။ နွားတစ်ကောင်က အဲဒီယာကွက်ရဲ့အပေါ် ကုန်းမို့မို့ ကလေးမှာ မြက်စားနေရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသေးတယ်။ ဘေးတစောင်းကြီးပေါ့။

မြို့စွန်ကနေ မြို့ထဲကို ခပ်မြန်မြန် ရောက်ချင်နေပြီ ဆိုပေမယ့် ရှုခင်းရှုကွက်ကလေးက သာယာနေတော့ သိပ်တော့လည်း မလောမိဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီမှာ မတ်တတ်ရပ်နေရာကနေ၊ ဒူးကို ကုတ်လိုက်၊ မျက်နှာ မှာထွက်နေတဲ့ အဆီကို အင်္ကျီအောက်ပိုင်းနဲ့သုတ်လိုက်နဲ့ တော်တော်ကြာ သွားတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ လိုက်ထရပ်ကားလေးတစ်စီး လမ်းအတိုင်း ဆင်းလာတာကို မြင်ရလို့ လက်မကလေးကို ထောင်ထားလိုက်တယ်။ အဝေးပြေးလမ်းတစ်နေရာမှာ ကားတားနေတဲ့ မစ္စတာဘီးကို မြင်ရသလိုပါပဲ။

ကားက တော်တော်ဆူဆူညံညံနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ကို ရပ်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ကိစ္စကို ပြောပြတယ်။ မြို့ထဲကို လမ်းကြုံလိုက်ချင်လို့ပါဗျာ။ ကားကလည်း ရှားတော့ နည်းနည်းတောင် ကြာသွားပါပြီလို့ တမင် ကရုဏာသက်အောင် ပြောလိုက်သေးတယ်။ တကယ်ကတော့ ကားသမားဟာ ကားရပ်ပေးနေပြီဆိုကတည်းက လမ်းကြုံတင်သွားဖို့ပါပဲ။ သို့သော် သူက ပြောတယ်။

သူတို့ဟာ ကျွန်တော်ရပ်နေတဲ့ မြို့အစွန်ရဲ့ ဟိုဘက်ကိုတောင် အစွန်ထပ်ရောက်သေးတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကနေလာတာ။ မြို့အစွန်က အမှိုက် ပုံမှာ အမှိုက်သွားပစ်ဖို့ပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ အနောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွေမှာဆိုရင် ရေထည့်ဖို့သာသုံးတဲ့ ပလတ်စတစ် စည်ပိုင်းတိုင်ကီကြီး လေးလုံးနဲ့ ချာတိတ်ကလေးနှစ်ယောက် ပါတယ်။ အဲဒီလို အနောက်က အမှိုက်စည်ပိုင်းကြီးတွေကို ကြည့်မိမှ အနံ့ကထွက်လာလို့ တနိုင်တပိုင် စိတ်ကို စုစည်းလိုက်ရသေးတယ်။ အနံ့က ပြင်းသဗျ။ လိုက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပါ။ မြို့ထဲထိတော့ မရောက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အမှိုက်သွားပစ်မယ့် အမှိုက်ပုံရှိရာနေရာက မြို့စွန်ပဲဆိုပေမယ့် ကျွန်တော် ရပ်ပြီး ကားတားနေတဲ့လက်ရှိ မြို့အစွန်ဆိုတာနဲ့ယှဉ်ရင်တော့ မြို့နဲ့ တော်တော်နီးသွားပြီ။ အဲဒီဘက် ဆိုရင် ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီတွေ ဘာတွေလည်း ရှိမယ်ပေါ့။

အစပထမမှာတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကားနောက်က အမှိုက် စည်ပိုင်းကြီးတွေနဲ့ အတူလိုက်ရမယ်လို့ ထင်တာ။ မဟုတ်ပါ၊ သူတို့က ကားရှေ့ခန်းကို ခေါ်ပါတယ်။ သူတို့ကဆိုတာ ကားရှေ့ခန်းမှာ ကားသမား အပြင် ခပ်ငယ်ငယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ရှေ့ခန်းမှာ သုံးယောက်ထိုင်ရပေမယ့်လို့ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းတော့ မဖြစ်လှဘူး။ ကားသမားကလည်း ခပ်ပိန်ပိန်၊ မိန်းကလေးကလည်း ခပ်ပိန်ပိန်ဆိုတော့ နေရာ ကျယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာသွားတာ မထိန်းနိုင်လို့ အပြင် ထိအောင် ထုတ်ပြီး ပြုံးမိတယ်။ ပြီးတော့ ရှေ့ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး တက်တာပေါ့။ ရှေ့ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး တက်တယ်လို့ လွယ်လွယ်ရေးလိုက်ပေမယ့် သူ့ ကားတံခါးက ကျပ်လွန်းလို့ ကျွန်တော်ဖွင့်တာ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ကြာတဲ့အထိ တံခါးက မပွင့်ဘူး။ လော့များချမိသလားလို့ ကားတံခါးအနားက မိန်းကလေး ကို ကြည့်တော့လည်း သူ့မျက်နှာက လော့ချမထားဘူးဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။

မဆိုသလောက်လေး ကြာသွားမှ ကားသမားက သူ့နေရာကနေ အတင်းကုန်းပြီး အတွင်းက တံခါးလက်ကိုင်ကွင်းကို သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ဆွဲလိုက်တော့မှ ပွင့်သွားတယ်။ သူကတော့ မောင်းနေကျ၊ ဖွင့်နေကျမို့ အထာနပ်နေပြီကိုး။ ဒါမျိုးက ဖြစ်နေကျပဲ။ စတတ်ခလုတ်နှိပ်ပြီး စက်နှိုးရုံ

ဆိုင်ကယ်တွေတောင်မှ အဲဒီ စတတ်ခလုပ်နှိပ်ပုံ၊ လီပါဆွဲလိုက်ပုံကို နောကျေ နေမှ နှိုးလို့ရတဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိတယ်။ မဟုတ်လို့ကတော့ စတတ်မော်တောရွှေ့တဲ့ အသံကြီးကို ငှက်ဆိုးထိုးသံလို အကြာကြီး နားထောင်ပေရော့ပဲ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အသာတကြည်နဲ့ လိုက်ထရပ်ကားပေါ် ပါသွားတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။

ခပ်ငယ်ငယ်မိန်းကလေးနဲ့ ကပ်ထိုင်နေရလို့ စိတ်ထဲ အနည်းငယ် နေရထိုင်ရခက် ဖြစ်တာကလွဲရင် အဆင်ပြေပါတယ်။ ပိုပြီးအဆင်ပြေစရာက ကားသမားက ကျွန်တော့်ကို အာလာပသလ္လာပကလေး လှမ်းလှမ်း ပြောပေးနေလို့ပါပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ ကြားထဲက မိန်းကလေးကို မေ့ထားပြီး စကားထောက်ကလေး လုပ်ပေးနိုင်သွားတယ်။ စကားကတော့ အထူးအထွေပြန်ရေးပြစရာမရှိပါဘူး။ ဘယ်မြို့ကလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် ဒီရောက်နေသလဲ၊ ဪ ခရီးထွက်တာလား စသဖြင့်ပေါ့ခင်ဗျာ။ အဲဒီအရေးမပါလှတဲ့ မေးခွန်း လေးတွေကို အဆီအငေါ်တည့်အောင် ဖြေပေးရင်း ကျွန်တော်လည်း သူတို့ အမှိုက်ပစ်လာရတာနဲ့ပတ်သက်လို့ သူ့မေးခွန်းများလိုပဲ အရေးမပါတဲ့ မေးခွန်း လေးတွေမေးရင်း ခဏတာခရီးမှာ သဟဇာတကလေးဖြစ်အောင် ပြုပြင် နေထိုင်လိုက်တာပါပဲ။ ရယ်ရယ်မောမော ခရီးတိုကလေးအဖြစ်ပေါ့။ တစ်ခုပဲ ကြားက မိန်းကလေးခမျာတော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အာရုံနောက်ရမယ် ထင်တယ်။ အပျိုအရွယ်ကလေးမို့ သူစိမ်းယောကျ်ားကလေးတစ်ယောက် အနား နေရတာ ရှိုးတို့ရှန့်တန့်တော့ ဖြစ်မယ်။ ကားသမားကို စကားလှမ်းလှမ်း ပြောရင်း သူ့မျက်နှာကလေးကို တစ်ချက် တစ်ချက် ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်ရင် မိန်းကလေးရဲ့ ပါးနုနုကလေးတွေမှာ ရှက်သွေးကလေး တက်နေပြီး ရှေ့တည့်တည့်ကိုပဲ အာရုံစူးစိုက်ထားပုံ လုပ်နေပေမယ့် ခဏခဏ တံထွေးမျိုချနေတာကို အတိုင်းသား မြင်နေရတယ်။ တချို့လူတွေ စိတ် အလိုမကျတဲ့အခါ၊ သို့မဟုတ် သာယာစိတ်ကလေး ဖြစ်တဲ့အခါမျိုးမှာ လုပ်မိ လုပ်ရာ လုပ်ကြပုံမျိုးပါပဲ။

အမှိုက်ပုံကို အမှိုက်သွားပစ်တာမို့ အမှိုက်ပုံကို ကျွန်တော် ရောက် ဦးမယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ သူတို့က အမှိုက်အရင်ပစ်မယ်။ ပြီးရင် ပြန်အထွက်မှာ ကယ်ရီပေါ်တဲ့ လမ်းတစ်လမ်းက ပြန်ထွက်မယ်။ အဲဒီကျမှဆင်းလို့ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ကားသမားရဲ့ လူတစ်ဖက်သား အပေါ် ကူညီတတ်ပုံကို စိတ်ထဲကနေ ကြိတ်ချီးကျူးနေမိတယ်။ တကယ်ဆို ဘယ်နေရာတော့ ဆင်းဟေ့လို့ လွယ်လွယ်ကူကူ ချပေးခဲ့လည်း ရတာပဲကိုး။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်က အမှိုက်ပုံဆိုတာကို ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက် လုံးမှာ ကြုံခဲ့ဖူးသမျှ၊ ရပ်ကွက်ထိပ်က၊ သို့မဟုတ်လည်း လယ်ကွင်း၊ ယာကွင်းတွေနံဘေး၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဈေးတစ်ခုခုနံဘေး စသဖြင့်က အမှိုက်ပုံတွေကိုပဲ မြင်ခဲ့

ကြုံခဲ့ဖူးတော့ အဲဒီ သိမှုမှတ်ဉာဏ်ကပဲ ကျွန်တော် ရောက်ရဦးမယ်ဆိုတဲ့ အမှိုက်ပုံရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြဋ္ဌာန်းထားတယ်။ အေးအေး ဆေးဆေးပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တစ်ခါမှမမျှော်လင့် မကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ အမှိုက်ပုံကြီးတစ်ခုဆီကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ရောက်ရှိသွားခဲ့တာပါပဲ။ကားသမားနဲ့ စကားစမြည်ကလေးပြောနေရင်း ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ် ကျော်လာတော့ ကားပေါ်မှာ အထိုင်ကျလာတယ်။ အထိုင်ကျလာတဲ့နောက် ဘေးကမိန်းကလေးရဲ့ ရေမွှေးနံ့မဟုတ်တဲ့ ကိုယ်သင်းနံ့ကလေးက နှာသီးဖျား နှာခေါင်းဝကလေးမှာ ယဉ်ပါးစပြုလာတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရရင် ကျေနပ်စိတ်ကလေး ဖြစ်လာတယ်ဗျ။ ချိုင့်ကလေး၊ ကမူကလေး ဘီးချမိလို့ တစ်ချက်တစ်ချက် ထိုင်ခုံနဲ့ တင်ပါးလွတ်သွားအောင် ကားခုန်တဲ့ အချိန်မျိုး မှာ မတော်တဆ ပခုံးကလေး၊ လက်မောင်းကလေး ထိမိတာလောက်ကို ကြက်သီးထနေမိတယ်။ လူ့ရဲ့သဘောဟာ ဒီလိုပါပဲ။ အခုလို သူစိမ်း မိန်းကလေးနဲ့ ထိမှုတွေ့မှုအပေါ်မှာ သာယာစိတ်ကလေး ဖြစ်နေမိတယ် ဆိုပေမယ့်လည်း ဒါဟာ ယုတ်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့စိတ်အပေါ် သွားတဲ့လမ်းစပဲလို့ အမည်တပ်ဖို့လည်း သင့်တော်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင် ပါဘူး။ သာမန်နေ့ကလေးတစ်နေ့မှာ မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာချခါနီး အိမ်ကို အပြေး ပြန်အလာ၊ အိမ်တံစက်မြိတ်အောက်ကို လုံလုံခြုံခြုံရောက် ပြီးခါမှ မိုးက ဝေါခနဲ ရွာချလိုက်လို့ မိုးလွတ်သွားတာလေးကို ကျေနပ်စိတ် ဖြစ်ရတာ လောက်ပါပဲ။ အိမ်ထဲရောက်တော့ မေ့သွားတာပဲလေ။

အဲဒီလိုနဲ့ ကားဟာ ကတ္တရာလမ်းကနေ ဖဲ့ဆင်း မြေလမ်းကလေးမှာ အတော်ကြာ မောင်းနေရင်း မြေလမ်းအတိုင်း တက်သွားတဲ့ ခပ်မြင့်မြင့် ကုန်းကမူကလေးကို ရုတ်တရက်ကျော်လိုက်ပြီး ကုန်းကလေးကို ဆင်းချလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် အံ့ဩသွားပါတယ်။ လမ်းဟာ အနိမ့်ပိုင်း ကို တောက်လျှောက် ဆင်းနေတာမို့ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့အောက်တည့်တည့်မှာ အလွန်အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ကျင်းကြီးတစ်ကျင်းကို တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ။ ရေကန်ကြီးတစ်ကန်ပမာဏလောက် ရှိပါမယ်။ အဲဒီ လျှိုပမာ ကျင်းကြီး တစ်ခုလုံးဟာ အမျိုးအမည်တပ်ရခက်လှတဲ့ အမျိုးမျိုးအစုံစုံသော အမှိုက်တွေ။ အဲဒီအမှိုက်တွေကြားမှာ ခပ်သေးသေးသာမြင်ရသေးတဲ့ ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့ တော်တော်များတဲ့ လူတွေ။ သတင်းဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ မြင်ရဖူးတဲ့ ဖားကန့်က ကျောက်တူးလို့ အနာကြီးတွေအလားဖြစ်နေတဲ့ ကျင်းချိုင့်ကြီးတွေလိုပါပဲ။

လူတွေ ခပ်သေးသေးပမာဏသာ မြင်ရသေးတဲ့ အဲဒီအကွာအဝေး အထိ ကျွန်တော်ဟာ အမှိုက်ပုံကို စိတ်ဝင်စားနေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း စဉ်းစားခဲ့ဖူးတာ ရှိဖူးတယ်။ သို့သော်လည်း ဒီအမှိုက်ပုံကြီးကိုမမြင်ရသေးခင်အထိ

ဘယ်တော့မှ ပြီးပြည့်စုံခြင်းကို မရောက်တဲ့ စဉ်းစားမှု တစ်ခုပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ တစ်နေ့နေ့ မြို့မှာနေပြီးတဲ့နောက် ထွက်လာတဲ့ အိမ်တွင်းအမှိုက်တွေ နှစ်ရက်တစ်ခါ သုံးရက်တစ်ခါ အမှိုက်ပုံကို သွားသွား ပစ်၊ အဲဒီအမှိုက်ကို စည်ပင်ကလည်း သိမ်းချင်တဲ့အခါ သိမ်းပေါ့လေ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းကထွက်နေတဲ့ အဲဒီအမှိုက်တွေ (အထူး သဖြင့် ပလတ်စတစ်တွေ) ကို ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုစီမံခန့်ခွဲ၊ ဘယ်လို ဖျက်ဆီးပစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ပလတ်စတစ်တွေရဲ့ ရှည်မြင့်လှတဲ့ သက်တမ်းကိုတွေးပြီး တစ်ခါတစ်ခါမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရတယ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ နယ်ပယ်က ကျဉ်းမြောင်းလေတော့ ဒီလို (စည်းစနစ်မဲ့ ပရမ်းပတာနိုင်လှတဲ့) အမှိုက်ပုံကြီးဆိုတာကို တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး။ အခုတော့ တွေ့ရပြီ။

တဖြည်းဖြည်း ကားဟာ အမှိုက်ပုံနဲ့ နီးလာတဲ့အခါမှာ အစောက ကျွန်တော့်ရဲ့ အမှိုက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုတွေ၊ ကားသမားနဲ့ ပြောကြားလာခဲ့တဲ့ စကားစမြည်ဆိုတာတွေ၊ ဘေးနားက ခပ်ငယ်ငယ် မိန်းကလေးရဲ့ ကိုယ်နံ့ကလေးဆိုတာတွေဟာ ရှိခဲ့တာ မသေချာတော့အောင် ရုတ်ခြည်း ဆုတ်ခွာသွားပါတော့တယ်။ ပြင်းထန်တဲ့အနံ့ဆိုးဟာ ကျွန်တော့်ကို အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးပါတော့တယ်။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာတဲ့အခြေအနေ မှာ တဖြည်းဖြည်း တိုး၍တိုး၍ နီးလာတဲ့ စပ်ကြား အခြေအနေတိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီပြင်းထန်တဲ့ အနံ့ဆိုးကို တိုက်ထုတ်ဖို့၊ သမာဓိတည်စွာ ဟန်မပျက်နေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားမှုဟာလည်း ပျက်ယွင်း ပျက်ယွင်းလို့သာ နေလာခဲ့ပြီး၊ နောက်ဆုံး အမှိုက်ပုံအလယ်တောင် မဟုတ်၊ အစွန်တစ်နေရာမှာ ကားဘီးကို ရပ်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်ဟာ ကားပေါ်ကနေ ခေါင်းကို အပြင်ထုတ်လို့ တရပ်စပ် အန်ချမိပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်စားထားသမျှ ကြက်ဥကြော်အစအနတွေ၊ ကြေပျက်ခြင်းတောင် မရှိသေးတဲ့ ဘူးညွန့်ရိုးနုလေးတွေ၊ ပဲစေ့လေးတွေဟာ ကျိချွဲ အရည်တွေနဲ့အတူ ကျွန်တော့်အူလမ်းကြောင်းမှတစ်ဆင့် လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ပြင်းထန်စွာ ဆန်တက်၊ ရေတံခွန်ပမာ စီးကျလာပါတော့တယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်မှာ ရှိသမျှအားအင် ကုန်ခန်းပြီး၊ ရင်ဘတ်တွေ အောင့်တက်လာပြီး၊ ဗိုက်ကြောတွေ တင်းတက်လာပြီး၊ အန်ဖို့ရာ အစာမကျန်တော့သည်အထိမရပ်မနား ကျွန်တော် အန်ချပစ်မိပါတယ်။ ငါးမိနစ်ကျော်အထိ ကြာပါတယ်။

အဲဒီလို ကျွန်တော်အန်ချနေစဉ် ကာလကလေးအတွင်းမှာ အမှိုက်ပုံပေါ်မှာ စူးတုတ်ကလေးတွေကိုကိုင်ပြီး အမှိုက်ထဲက ရောင်းလို့ရဦးမယ့်

အမှိုက်ရှာဖွေနေသူ ကလေးသုံးလေးယောက်နဲ့ မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်ကို မထီတရီ မျက်နှာထားနဲ့ ငေးကြည့်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့် နံဘေးက ခပ်ငယ်ငယ်မိန်းကလေးဟာ ပိုတတ်ရန်ကောလို့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မရှည်စွာ၊ စက်ဆုပ်စွာ (ရှေ့က အမှိုက်ပုံကြီးထက်တောင် ကျွန်တော့်ကို ရွံ့သွားသလား မပြောတတ်ဘူး) မျက်စောင်းထိုးလို့နေပါတယ်။ ကားသမား ဟာ ပထမ အံ့အားသင့်၊ နောက်တော့ မျက်နှာထားတင်းမာစွာ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေပါတယ်။ ကားနောက်ခန်းက ချာတိတ်ကလေးနှစ်ယောက် ကတော့ အမှိုက်စည်ပိုင်းကြီးတွေကို အောက်ကိုချရင်း မကြည်လင်တဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲမျှ တစ်ချက်စီ ကြည့်သွားကြပါတယ်။ အဲဒါတွေ အားလုံးကို အန်ချပစ်နေရင်း ကျွန်တော်သိပါတယ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ။ ဒီလို စူးရှပြင်းထန်တဲ့ အပုပ်အအိ အနံ့ မျိုး ကျွန်တော်မှ မကြုံဖူးခဲ့တာပါပဲ။

အစာမရှိတော့အောင် အန်ချပြီးသည်အထိအောင် ကျွန်တော်ဟာ ဆက်အန်ချင်တုန်း လေတွေဟာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပေါ်ဆန်တက်လာနေတုန်းမို့ ကျွန်တော်ဟာ နေရထိုင်ရ တော်တော်ခက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ နုံးခွေအားပြတ်သည်အထိ လေတွေ အန်ထုတ်နေရာက ကျွန်တော်ဟာ ဒီအတိုင်းသာ နောက်ထပ် တစ်မိနစ်ဆက်နေမိရင် ဘာမှအန်စရာ မရှိတော့တာတွေကို အန်ထုတ်နေရင်း အကြောတွေပြတ်ပြီး သေသွားနိုင်တယ်လို့ တောင် တွေးမိလာတယ်။ ခေါင်းတွေလည်း တဖျဉ်းဖျဉ်း ကိုက်လို့လာတယ်။ သို့သော် အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ အစအဆုံး ခုနစ်မိနစ် ရှစ်မိနစ်လောက်သာ ကြာမယ်ထင်တယ်။ နောက်က ချာတိတ်ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ အမှိုက် စည်ပိုင်း လေးလုံးစလုံးကို ပစ်လို့ပြီးသွားတယ်။ ကားဟာ ဘက်ပြန်ဆုတ် လာတယ်။ သိပ်မကြာခင် အနံ့ကင်းလွတ်ရာ အကွာအဝေးထိ ရောက်လာ ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်ဟာ ကားသမားရယ်၊ ဘေးကမိန်းကလေးရယ်ကို တကယ့်ကို အားနာမိလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပုံ မျက်လုံးများနဲ့ တောင်းပန်သလို ငဲ့စောင်းကြည့်မိလိုက်တယ်။သူတို့ မျက်နှာထားဟာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို တင်းမာလို့နေပါတယ်။ သို့သော် အဲဒီလို သူတို့ကို ကျွန်တော်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဟာလည်း သူတို့ကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ စက်ဆုပ်လို့လာတယ်။ ကားဆရာရဲ့ မျက်နှာပေါက်ဟာ ရွံ့စရာ အရည်တများများနဲ့ ခွေးဘီလူးတစ်ကောင်နဲ့ တူတယ်လို့ ထင်လာ မိတယ်။ အဲသလိုပဲ ဘေးက ခပ်ငယ်ငယ်မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာဟာလည်း ချင်ပန်ဇီမျောက်မတစ်ကောင်ကို ကြည့်ရသလို အင်မတန်ဆိုးဝါးပါလားလို့ ခံစားလာခဲ့မိတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူးဗျာ။ သူတို့ရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း စက္ကူစကို မီးလောင်နေတဲ့အဖြစ်လို ကျွန်တော်ဟာ လူ့ဘဝအပေါ် တပ်မက်တွယ်တာစိတ်တွေပါ ပျောက်ဆုံးလာတယ်လို့ သိသိ သာသာကြီး

ခံစားလာရတော့တာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ရော သူတို့ပါ အားလုံး ကံကောင်းကြပါတယ်။ သိပ်မကြာခင်ကလေးပဲ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီသမားတွေ စည်စည်ကားကား ကလေးကိုရှိနေတဲ့ လမ်းဆုံလေးတစ်ခုကို ရောက်လာတယ်။ ကားသမားဟာ ဒုတ်ခနဲ ကားကို ဆောင့်ရပ်လိုက်လို့ ကျွန်တော်ဟာ အလိုက်သိစွာပဲ ဝုန်းခနဲ တံခါးကိုဖွင့်လို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပါတယ်။ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ပြောဖို့ မရှိတော့ပေမယ့် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှလည်း မပြောနိုင်မှာခင် ကားဟာ ဝူးခနဲ မောင်းထွက်သွားပါတော့တယ်။ မှန်ကွဲစထဲက ရုပ်ပုံတစ်ခုလို အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ဖြုတ်ခနဲ နိဋ္ဌိတံသွားတာပါပဲ။

ငှက်၏နေ့များ

ကျွန်တော်လည်း တောင်ပေါ်ကနေ ကြည့်နေမိတာဆိုတော့ အစပိုင်းမှာတော့ ခပ်ဝေးဝေးကို ငေးနေမိတယ်။ တော်တော်ဝေးဝေးအထိလည်း မြင်နေရတော့ ကြည့်ရတာလည်း အရသာရှိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ခပ်ကြာကြာ ငေးကြည့်မိပြီးတဲ့နောက်ကျတော့ ပျင်းလာရော။ ရှုခင်းတွေက အသေတွေပဲ။ ဘာမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမရှိဘူးဆိုတာကို ကြည့်ရင်းနဲ့မှ သဘောပေါက်လာ တာ။ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး ပန်းချီကားတစ်ချပ် ထိုင်ကြည့်ရ သလောက်ပဲ ဖြစ်လာတယ်။ တောင်အမြင့်က ဟိုးထိပ်အထိဆိုရင်တော့ ပေ ၁၅၀၀ လောက်ရှိပေမယ့် ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ ခါးပန်းကတော့ အလွန် ဆုံးရှိမှ ပေ ၇၀၀ လောက်ပေါ့။ တောင်ခြေကပ်လျက်က လူတွေ ဆိုင်တန်း တွေကိုတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကို မြင်ရတယ်။

ကုန်အပြည့်တင်သွားတဲ့ တွဲကားကြီးတွေရဲ့ စက်သံက တောင်နံရံမှာ လာလာရိုက်နေတယ်။ တောင်ခြေကပ်လျက်က လမ်းကလေးက ပေနှစ်ဆယ် လောက်တော့ရှိမှာပေါ့။ သို့သော်လည်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးပဲ။ တောင်ရဲ့ အစွန်းထွက်နေတဲ့ တချို့ ကျောက်တုံးတွေ၊ တောင်စောင်းမှာပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်တွေနဲ့မို့ အပြည့်အဝလည်း မမြင်ရဘူး။ အဲဒီအောက်မှာတော့ လူတွေသွားလာနေကြတာပဲ။ တချို့လည်း အထုပ်အပိုးတွေနဲ့၊ တချို့လည်း ကျောဗလာ။ တောင်ဘက်အခြမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်တော့ ဒီတောင်ရဲ့ တခြား တစ်နေရာကို တက်သွားတဲ့ ကျောက်လှေကား စောင်းတန်းတစ်ခုကို မြင်ရ တယ်။ အဲဒီစောင်းတန်းက တက်သွားရင်တော့ အဆုံးမှာ တောရဂူကျောင်း ကလေးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီကိုလည်း ကျွန်တော် ရောက်ဖူးပါရဲ့။

တော်တော့်ကို တိတ်ဆိတ်တဲ့ ကျောင်းကလေး။ တစ်ခါ ကျွန်တော် တက်သွားကြည့်ခဲ့တုန်းက လှေကားကနေ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကလေး တက်သွားလိုက်တာ တောင်စောင်းမြေပြန့်က ကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်သွား တဲ့အထိ လူရိပ်လည်း မမြင်ရ၊ အသံဆိုလို့ တောင်နံရံက သစ်ပင်တွေကို လေတိုးသံလောက်ကလေးပဲ ရှိတယ်။ ကျောင်းထဲမှာ တောမှီရဟန်း တစ်ပါးပါး ရှိပေမယ့်လည်း မရှိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ရှိပေမယ့်လည်း ဆိုတာက တောင်ပေါ် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ကြီးတဲ့နေရာမှာတောင် မြေပြင်က သပ်ရပ် ရှင်းလင်းလို့ လှဲအိပ်ချင်စရာလေးဖြစ်နေတော့ သိပ်မကြာခင်ကလေးကမှ တံမြက်စည်းလှည်းပြုထားတာ သိသာတာကိုး။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် လည်း တောင်နံရံမှာ ဂူပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေတဲ့ နေရာကလေးတွေမှာ တစ်နေရာ နှစ်နေရာ

ပြောင်းထိုင်ကြည့်၊ တိတ်ဆိတ်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုကိုးလို့ သိလာတဲ့ အထိ ထိုင်နေမိသေးတယ်။ နောက်တော့လည်း ပျင်းသွားရော။

ဆူညံတောက လာသူတွေအဖို့ တိတ်ဆိတ်မှုကို နှစ်သက်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးဟာ ခဏပန်းသဘောပဲ။ သိပ်ပြီး ကြာကြာတိတ်ဆိတ်လာတဲ့အခါမှာ မနေနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီ တိတ်ဆိတ်မှုကြီးကိုက နှလုံးအိမ်ကို အမှုန်သဘော အလား ပွတ်သပ် ထိခတ်လာတယ်။ နားစည်တွေကလည်း အသံလှိုင်း ရိုက်ခတ်မခံရတော့ အူလာတယ်။ လုံးဝကြီး ရုန်းထွက်မရဖြစ်လာတဲ့အခါ ကိုယ်ထဲကအသံကို မျှော်လင့်တဲ့အလား ပါးစပ်ကနေ အသံတစ်ခုခုဖြစ်အောင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လုပ်မိတယ်။ ကျွတ်ခနဲ စုပ်သပ်လိုက်တာဖြစ်ဖြစ် တောက် ခေါက်လိုက်တာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ တိတ်ဆိတ်မှုကို ကိုယ်တိုင်ဖျက်ဆီးလိုက်တဲ့ သဘောပဲ။ ဒီတော့မှ လောကီလူ့ဘုံရဲ့ ဆူညံရှုပ်ထွေးမှုဟာ ကိုယ်နဲ့ တစ်သားတည်းဖြစ်နေတာပါလားလို့ သိလာမယ်။ အများစုကတော့ အဲဒီ ဆင်ခြင်မှုအထိတောင် မရောက်ပါဘူး။ လှေကားတစ်လျှောက် ဝုန်း ဝုန်းနဲ့ ပြေးဆင်းချလာကြတော့မှာပဲ။

အဲဒီ စောင်းတန်းလှေကားကလေးမှာ အခု လှမ်းမြင်ရသလောက် တော့ လူသူမမြင်ရပါဘူး။ များသောအားဖြင့်လည်း အဲဒီ တောရဂူကျောင်း ကလေးဆီ ဘယ်သူမှ မသွားကြဘူး။ တစ်ခါတရံတော့ အခြားသွားစရာ မြေမရှိတော့တဲ့အလား ခပ်ငယ်ငယ် သမီးရည်းစားအတွဲကလေး တစ်တွဲ တလေ၊ ခါးဆိတ်ရင်း လက်မောင်းပွတ်ရင်း ထိုင်နေတာ တွေ့ရတတ်တယ်။ မြင်ရတော့ နည်းပါတယ်။ လှေကားတစ်နေရာမှာ သားပေါက်ထားတဲ့ ခွေးမကြီးတစ်ကောင်ကောင်ကတော့ ရှိနေမှာ။ အခုကိုပဲ အဝေးကမြင်ရတဲ့ အမြင်အရ ကျောက်လှေကားထစ်တစ်နေရာမှာ အမည်းရိပ်ကလေးတစ်ခု မြင်နေရလို့ ခွေးလေခွေးလွင့် တစ်ကောင်ကောင်ပဲနေမှာလို့ သိနေတယ်။ မြောက်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်တော့ ဘာမှ လွမ်းလောက်စရာမရှိဘူး။ မြောက်ဘက်ကို အပြည့်အဝ မမြင်ရတာလည်း ပါတယ်။ တော်တော့်ကို ကြီးမားတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးနဲ့ ကွယ်ထားတယ်။ အရှေ့ဘက်ကို ငေးဖို့ကတော့ ဟိုးတောင်ထိပ်အထိ တက်နိုင်မှပဲ ဖြစ်မယ်။ တောင်ထိပ်ထိ ဆက်တက်ရမလားလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတုန်း။

ဒီအတွေ့အကြုံကတော့ မြို့တိုင်းမှာလည်း မရှိနိုင်ဘူး။ အဆောက် အအုံ မြင့်မြင့်ကို မရှိတဲ့ မြို့ငယ်လေးတွေက အများကြီး။ ရှိတဲ့ နှစ်ထပ်၊ သုံးထပ်အိမ်တွေကလည်း ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့၊ ပေသုံးလေးဆယ် အမြင့်လောက်နဲ့လည်း ကြည့်စရာ ဘာရှိမှာလဲ။ တစ်ခါတလေကျတော့ လည်း လူ့စိတ်က ခက်သား။ တောင်စောင်းမှာထိုင်နေရင်း အနားက

ကျောက်ခဲကလေးတစ်လုံးကိုကောက်ပြီး လက်ထဲမှာ ပွတ်သပ်ကြည့်နေ မိတယ်။ စိတ်ထဲကလည်း တောင်စောင်းတစ်လျှောက် ကျောက်ခဲကလေးကို လွှတ်ချလိုက်ရရင် ဘယ်လိုနေမယ်မသိဘူးလို့ အတတ်စမ်းချင်စိတ် ဖြစ်နေမိတယ်။ အောက်က ကားလမ်း၊ လူသွားလမ်းပဲ။ လမ်းတစ်ဖက်မှာတော့ ပွဲရုံတွေ၊ အိမ်တွေ။ တစ်ယောက်ယောက် ခေါင်းပေါက်၊ မျက်စိကန်း ဖြစ်သွား နိုင်တယ်လို့ သိနေပါလျက်နဲ့ လက်ညှိုးနဲ့ လက်မနဲ့ လက်ခလယ် သုံးချောင်းရဲ့ လက်ဖျားကလေးနဲ့ ကျောက်ခဲကို ပွတ်ကြည့်နေမိတယ်။ ပစ်ချလိုက်ရကောင်းမလားလို့ တွေးနေပေမယ့် အသာအယာပဲ ဘေးက ကျောက်သားပေါ် ပြန်တင်ထားလိုက်တယ်။ ကျောက်ခဲဆိုတာကတော့ ထားလိုက်တော့လည်း ငြိမ်သွားတာပေါ့။ ရူပဗေဒသဘောအရတော့ ဘယ်အရာမှ ရပ်တန့်နေတယ်ရယ် မရှိပါဘူး။

တောင်အောက်က နေ့စဉ်ဘဝတွေကတော့ တောင်စောင်းက လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရသာကို မသိနိုင်ဘူး။ တွန်းလှည်းတစ်စီးဟာ နောက်က ဒိုင်နာကားတစီး အရှိန်နဲ့ လာနေမှန်းသိလို့ ဘေးကိုချရပ်လိုက်တယ်။ တွန်းလှည်းသမားဟာ အရမ်းမောင်းလာတဲ့ ဒိုင်နာကား မောင်းသမားကို ဘုကြည့် လှမ်းကြည့်နေပုံရပါတယ်။ ဒိုင်နာကား ဝေါခနဲ ကျော်သွားခါမှ တွန်းလှည်းလက်ကိုင်ကို ပြန်မပြီး ဆွဲထွက်သွားတယ်။ ဂျပ်ဖာဆိုင်ရှေ့မှာ လူငယ်တစ်ယောက် သူဝယ်ထားတဲ့ ဂျပ်ဖာတွေကို ဘယ်လိုသယ်ရမယ် အခက်တွေ့နေပုံပဲ။ ဂျပ်ဖာဆိုဒ်ကကြီးနေတော့ အဲဒီဂျပ်ဖာချပ်ကို ကိုင်လျက် ဆိုင်ကယ်မောင်းဖို့ သူ့မှာ ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ နောက်ခြေနင်းအပေါ် ဂျပ်ဖာ အစွန်းတစ်ဖက်ကို ချ၊ ဘယ်ဘက် ချိုင်းကြား အစွန်းတစ်ဖက်ကို ညှပ်၊ ညာဘက်လက်နဲ့ ဆိုင်ကယ်ဟန်ဒယ်ကို ကိုင်ပြီး မောင်းထွက်လိုက်ဖို့ သူ ကြိုးစားကြည့်နေတယ်။ ဂီယာနံပါတ်ကို သုံးလောက်အထိ ထားပြီးထွက်ဖို့ နှစ်ချက် ဆက်နင်းလိုက်တယ်။ သို့သော်လည်း သူ့ခမျာ လီဗာကို သုတ်သုတ် ဆွဲပြီး ထွက်လိုက်ဖို့ မရဲသေးဘူး။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပုတ်ပုတ်ဆွဲရင်း ဘီး အနည်းငယ်အရွေ့မှာ ခြေနင်းပေါ်တင်ထားတဲ့ ဂျပ်ဖာအစွန်းတစ်ဖက်က လျှောကျသွားလို့ ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်ရတယ်။ ဒေါသထွက်သွားလို့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် အော်ဆဲလိုက်သေးတယ်။ ပေခုနစ်ရာ အမြင့်ကတောင် သူ့ဆဲသံကို ကြားရပါရဲ့။

ဂျပ်ဖာဆိုင်နဲ့ အနောက်ဘက်တန်းတန်း နှစ်လမ်းကျော်မှာတော့ ဓမ္မာရုံတစ်ခု၊ အတွန့်တွေ၊ အတက်တွေနဲ့၊ ရွှေရောင်တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ပဲ။ အသေ တပ်ထားပုံရတဲ့ လော်စပီကာနှစ်လုံးကတော့ တောင်နံရံတွေကို လှမ်းချိန်ထား တယ်။ လော်စပီကာအလယ်က အပေါက်ဝိုင်းအမဲလေးကို ကြည့်ရတာ အသဲယားလာလို့ မျက်နှာအမြန်လွှဲလိုက်ရတယ်။ စက်များ ဖွင့်လိုက်တဲ့

အချိန်ဆိုရင် အသံဟာ အရှေ့ဘက်က တောင်နံရံကို လာရိုက်ခတ်မယ်။ ပဲ့တင်ထပ်ပြီး အရပ်လေးမျက်နှာကို လှိုင်းလုံးများလို ပြန့်ထွက်သွားမယ်။ လူတကာ နားညည်းအောင် စနစ်တကျကို ပြုလုပ်ထားပုံပဲ။ တောင် အလယ်က တော်တော်ကြီးတဲ့ ထိုင်ကိုယ်တော်ရုပ်တုကြီးလည်း သူ့တရား သူပြန်နာရင်း နားသက်သာမယ် မထင်ဘူး။

ဒီတောင်ပေါ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်တက်ဖူးတာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ကပဲ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဘာလပြည့်နေ့မှန်း မသိတော့ပေမယ့် လပြည့်နေ့ကြီးပဲ။ လူတကာ တောင်ပေါ်တက်ကြတဲ့နေ့ပဲ။ ပထမဆုံးအကြိမ် ဆိုတော့ တောင်ပေါ်တက်နေရတာကလည်း အသစ်အဆန်း၊ တောင်ပေါ် ရောက်တဲ့အခါလည်း မြင်ကွင်းက အသစ်အဆန်း၊ တက်နေစဉ်မှာတော့ ရွယ်တူမိန်းကလေး လှလှလေးတွေကို ငေးနေရတာကလည်း ပျော်ရွှင်ဖွယ်၊ လှေကားတစ်ထစ်တက်လိုက်ရင်း နောက်ကို တစ်ချက် လည်ပြန်ကြည့် လိုက်ရင်း အောက်က အုတ်ခဲနေအောင် ဆက်တက်လာတဲ့လူတွေကို ကြည့်နေ ရတာလည်း ဘာရယ်မဟုတ် မာန်တက်ချင်စရာပဲ။ လူတွေကလည်း ပျော်နေ ရွှင်နေကြတယ်။ တောင်ပို့ကလေးတစ်ခုပေါ် အစာသယ်ပြီး တက်နေကြတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်အမည်းကလေးတွေ အလားပဲ။

အသက်ရှူသံပြင်းပြင်း ထွက်နေတဲ့ ကြားကပဲ ဟာသကလေး တွေပြောလိုက်၊ ရယ်လိုက်။ စက္ကူအိတ် ပလတ်စတစ်အိတ် အမှိုက်တွေကို ကျောက်လှေကားစောင်းတန်းဘေးတစ်လျှောက်က သစ်ပင်တွေဘက်ဆီ ပစ်လိုက်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကျောကို ဖွဖွကလေးထု၊ “အပေါ် ရောက်မှ နင်နဲ့ငါ တွေ့မယ်” ကလူကျီစယ်လိုက်၊ တကယ့် ပျော်စရာ ယဉ်ကျေးမှုကလေးတစ်ခုလိုပါပဲ။ သူတို့အဖို့ကတော့ တောင်တက်နေရခြင်း သည်ကလည်း ပျော်ဖို့၊ တောင်ပေါ်ရောက်လို့ တော်တော်မြင့်တဲ့ မတ်ရပ် ကိုယ်တော်ကြီးတွေရဲ့ ခြေထောက်ကြား ပြေးလွှားအော်ဟစ်နေရမှာကလည်း ပျော်ဖို့၊ အရှေ့ဘက်က မျှော်မဆုံး တောင်တန်းကြီးတွေကို မြင်နေရတာ ကလည်း ပျော်ဖို့၊ ဆူဆူညံညံနဲ့ တောင်ပေါ်က စတုဒိသာမှာ ဝင်စား လိုက်ရတာသည်ကလည်း ပျော်ကြရွှင်ကြဖို့။ တောင်ဆင်းလမ်းမှာ အပြေး ကလေး နှစ်ထစ် သုံးထစ် ကျော်ဆင်းလိုက်၊ တစ်ထစ်လောက်ကလေး ပြန်တက်လိုက်၊ အားလုံးဟာ ပျော်ဖို့ချည်းပါ။ အများစုဟာ မြို့ပေါ်က မဟုတ်ဘဲ ရွာနီးချုပ်စပ်တွေက လာကြတာ။ တစ်နှစ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ လပြည့်နေ့မှာ တောင်ပေါ်တက်ရခြင်းဟာ ပွဲတော်ပဲ။

တောင်ခြေမှာ ပွဲခင်းတွေပါခင်းတဲ့ အချိန်များဆိုရင်တော့ လူ့အဖြစ် ဟာ ပွဲတော်တွေကို ဆင်နွှဲဖို့ သက်သက်လူဖြစ်လာရသလိုပါပဲ။ ကြိတ်ကြိတ် တိုးနေတဲ့

လူတွေကြား အသား အသားချင်း ပွတ်ပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်လေးအော်ရယ်လိုက်ရတာများဆိုရင် ရယ်သံဟာ ခြေထောက်တွေကြား ပြန်မကျ တော့ဘဲ ပခုံးတွေခေါင်းတွေပေါ်ကနေ ဖြတ်လို့ ဟိုး ပွဲခင်းအဝင်ပေါက်အထိ ရောက်သွားတော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဲဒါတွေဟာ တစ်ခါပဲ။ နောင်များ အဲဒီပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်းကို မပျော်တတ်တော့တာ။ အခုလို မိုးပြင်းပြင်းရွာတတ်တဲ့ ရာသီမျိုးဆိုရင် တောင်ပေါ် ဘယ်သူမှ ခြေမလှမ်းတော့ဘူး။ တောင်စောင်းမှာထိုင်ပြီး အဝေးကို ဘယ်သူမှ ငေးကြည့်မနေတော့ဘူး။ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ဆိုရင်တော့ ခပ်သုတ်သုတ်တက် ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်း ခပ်သုတ်သုတ် ပျော်ပေါ့။ သို့သော်လည်း အဲဒီနေ့မှာ လူတွေ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း တောင်တက်တောင်ဆင်းလုပ်ကြတယ်၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းမှ မသိဘူး။

မြို့တိုင်းမှာတော့ ဒီလိုဘယ်ရှိနိုင်မလဲ။ တချို့မြို့တွေရဲ့ အရှေ့ဘက် မှာ တောင်တွေရှိနေတယ်ဆိုပေမယ့် မြို့နဲ့ တော်တော်ဝေးဝေးမှာ။ တစ်ခါ တလေ မြစ်ကျယ်ကျယ်က တောင်နဲ့ လူနေထူထပ်တဲ့အရပ်ကို ခွဲခြမ်းရင် ခွဲခြမ်းထားသေးတာ။ တချို့တောင်တွေဆိုရင် မျက်နှာငယ်ဖို့တောင် ကောင်းတယ်။ တောင် မှန်ပါလျက်ကယ်နဲ့ တောင်ထိပ်မှာ ဘုရားမရှိရှာဘူး။ ရပ်ပြစ် ရှစ်ပါးထဲက တောင်တွေနဲ့ တူပါရဲ့။ တောင်ထိပ်မှာမှ ဘုရားမရှိရင်လည်း ဒီကလူတွေက တက်ဖို့ သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး။ စေတီပုထိုးရှိပါစေဦး၊ ဘုရား ဗျာဒိတ်ပေးရင်းနဲ့ ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ တောင်တွေနဲ့ အရှိန်အဝါမှာ မတူတော့ဘူး။ တချို့ တောင်တွေကျတော့ သနားဖို့ကောင်းကြတယ်။ လူတွေ၊ ကားတွေ တက်နေကြပေမယ့် ဟိုးအဝေးက ရှုခင်းကိုငေးရင်း လူ့ဘဝကို ခံစားမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ တောင်အလယ်ဗဟိုကနေ ဟိုးငရဲ အထိရောက်အောင် သတ္တုတစ်ခုခုရှာရင်း တောင်ကိုသတ်ဖို့အတွက်ပဲ။ တောင် အဖြစ်ကနေ မြေပြန့်ဖြစ်သွားတယ်၊ ထို့နောက် ချိုင့်ဝှမ်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ တစ်ချိန်က အဲဒီတောင်ထိပ်ဘုရားရှိခဲ့လို့၊ အဲဒီဘုရားကလည်း လွမ်းစေတီ ကလေးများဖြစ်ခဲ့လို့ တချို့ချစ်သူတွေများ ရောက်ခဲ့ဖူးကြရင် တစ်သက်လုံး တသသ ပြောဆိုနေကြရစ်ပေတော့။ အဲဒီထက်ပြင်းထန်တဲ့ ခံစားချက်ကတော့ အဲဒီတောင်ကိုမှီလို့ လူ့သမိုင်းတစ်လျှောက်လုံး အသက်ရှင် ရပ်တည်ကြ သူတွေပဲ။ ခက်တော့လည်း ခက်ပါတယ်။

တောင်တစ်လုံးပေါ်တက် ကျယ်ပြောတဲ့ရှုခင်းကိုငေးပြီး ကျေနပ်နေသူတစ်ယောက်အဖို့ကတော့ စိတ်ကူးတွေ၊ အတွေးတွေက သိပ်များပါတယ်။ မြင်ကွင်းက ကျယ်သွားတော့ အမြင်ကျယ်သွားတယ်လို့တောင် ပြောရင်ဖြစ်နေသေးတယ်။ အားလုံးထက်ပိုမြင့်နေတော့ အားလုံးထက်လည်း ပိုမြင်နေရသလိုပေါ့။ ဒါပေမယ့်လည်း မြင်နေရတာကတော့ လယ်ကွင်းတွေ၊

အိမ်ခြေတွေ၊ ကုန်းမြင့်မြင့်ကလေးတွေ၊ တာဝါတိုင်တွေနဲ့ ဟိုးဝေးဝေးက ရေးရေးမြင်နေရတဲ့ အနောက်ဘက်ရိုးမတောင်တန်းတွေပါတဲ့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းပါပဲ။ တောင်တန်းတွေက တောင်တန်းတွေ၊ လယ်ကွင်းတွေက လယ်ကွင်း တွေ၊ မြစ်ကလည်း မြစ်ပါပဲ။ တခြားဘာကိုမှ ပုံမဖော်၊ ဆင်တူယိုးမှား မဖြစ်စေပါဘူး။ သို့သော်လည်း တွေးသူကတော့ တွေးနေမိတယ်။ အတွေ့ အကြုံသိတွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေကို အမျှင်ကလေးတွေဖြစ်အောင် စိတ်ပိုင်း ကြည့်နေမိတယ်။ လူရဲ့အတွေးဟာ လှိုင်းသဏ္ဍာန်ရှိမယ်လို့ ကျွန်တော် တော့ ထင်တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ လှိုင်းတွေကတော့ တစ်ယောက် ယောက်ဆီမှာ သေချာပေါက် ရိုက်ခတ်နေမှာပဲ။

တွန့်လိမ်နေတဲ့ မိုးစက်တွေ

အရမ်းပူတဲ့ ရာသီဥတုကနေ တဖြည်းဖြည်း မိုးရာသီကို ရောက်လာပြီဆိုရင် လူတွေက ကျေတော့ ကျေနပ်ကြပေမယ့် ပထမဆုံးမိုးရေစက်တွေ စကျလာပြီဆိုရင် သူတို့မှာ အဆင်သင့် မဖြစ်တတ်ကြသေးဘူး။ ဘာကြောင့်ရယ်တော့ မသိဘူး။ မုတ်သုံလာပြီဆိုတာနဲ့ မိုးတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန်နဲ့ ပျင်းနေအောင် ရွာတော့မယ်ဆိုတာကို နှစ်များစွာ မိုးရာသီပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြပြီးမို့ သိကြပေမယ့်လည်း ပထမဆုံး မိုးစက်ကျပြီ ဆိုတာနဲ့ မိုးမရွာခင် ဘာများလုပ်ဖို့ ကျန်နေသေးပါလိမ့်လို့ အားလုံးက တွေးကြတယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ထင်တယ်။ အဲဒီခံစားချက်ကလေး စက္ကန့် အနည်းငယ်ဖြစ်ပြီးကာမှ ရွာနေတဲ့မိုးကို စိတ်လက်ကျေနပ်စွာနဲ့ မိနစ် ပေါင်းများစွာအောင် ထိုင်ကြည့်ကြတာ။ ကြာတော့လည်း ပျင်းလာတာပါပဲ။

လူတွေရဲ့သဘောက အဲဒီလိုပဲ။ မိုးလေးတစ်ဖျောက်လောက် ရွာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ စဉ်းစားနေကြရာက မိုးကြောင့် အလုပ်ပျက်အကိုင်ပျက် သွားရလာရတာ အဆင်မပြေလည်းဖြစ်လာရော မိုးရွာတာကို ကော်ဖီ တစ်ခွက်နဲ့ ထိုင်ကိုကြည့်ဦးမယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်တွေက ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်းမသိအောင် လွင့်စဉ်ကုန်ကြပြန်ရော။ အဲဒီလို မိုးကို မငြီးငွေ့သေးခင် စပ်ကြားမှာတော့ နေလို့ထိုင်လို့ သိပ်ကောင်းတာ။ လူအဖြစ်ဟာ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဘယ်ဆိုးလို့တုံးလို့ အခြားသော လူမှုဘဝပြဿနာတွေ ကြုံမနေရသူအဖို့ ပျော်နေမိတာပဲ။

ဒီလိုပြောင်းလဲနေတဲ့ ရာသီဥတုအပေါ် ဘယ်လိုပင်ပျော်ရတယ်၊ စိတ်ညစ်ရတယ်ပဲဆိုဆို မိုးရာသီနဲ့ ပတ်သက်ရင် မိုးရာသီတိုင်း ကြုံရတဲ့ အဖြစ်ကလေးတွေကတော့ လူတိုင်းမှာရှိလိမ့်မယ်၊ ထင်တယ်။ အဲဒါက မိုးရွာပြီဆိုရင် မိုးမရွာခင်လုပ်ထားရမယ့် အလုပ်တွေ ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်ပေါ် လာတတ်တဲ့အကြောင်းပဲ။ လူတွေရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝကို သေးဖွဲတဲ့ ခံစားချက် ကလေးတွေကအစ မှတ်တမ်းတင်ထားနိုင်မယ်ဆိုရင် သေချာပေါက် တွေ့ရမှာကတော့ နောင်တတွေပဲ။ ကြီးမားတဲ့ ကိစ္စဖြစ်ရပ်ကြီးတွေမှာမှ၊ ဒီလို မလုပ်ခဲ့ရလေခြင်း၊ ဒီလို လုပ်ခဲ့မိလေခြင်း နောင်တတွေကြုံရတယ်လို့ တချို့ ထင်တယ်။ တကယ်က လူတွေမှာ နေ့တိုင်း နောင်တရနေကြရတာ။ ပထမဆုံးကျလာတဲ့ မိုးစက်ကို မြင်လိုက်ရတာနဲ့ ခေါင်းထဲကို ဝင်လာတဲ့ အတွေးများဆိုတာကလည်း အဲဒီ သဘောလေးတွေပဲ။

ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ်လောက်ကဆိုရင် အဲဒီအကြောင်းကို ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်တောင် ရေးခဲ့ဖူးသေးတယ်။ ရှုခင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဆယ်ကြောင်းလောက်ပဲရှိမယ့် ကဗျာတိုလေးတစ်ပုဒ်ပါ။ ခုနေခါမှာများ အဲဒီအတွေးရလို့ ရေးမယ်ဆိုရင် တစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းလောက် ဘယ်လို ဖြည့်ရေးလိုက်မိမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးဝင်ပေမယ့်လည်း အဲဒီကဗျာလေးကို ခုထိ ကျွန်တော်ကြိုက်နေတုန်း။ အဲဒါမျိုးက ဖြစ်ခဲတယ်။ ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ်လောက်က ရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို အသက်သုံးဆယ်ကျော် လာတဲ့အထိ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြိုက်နေဆဲပဲဆိုတဲ့ ကဗျာအပုဒ်ရေ ကျွန်တော့်မှာ လက်တစ်ဖက်ပြည့်အောင် မရှိဘူး။ တော်တော်မလွယ်တဲ့ ကိစ္စပါ။

အဲဒီကဗျာလေးကို ရေးပြီးပြီးချင်း ရှော့လဟယ် ဆိုပြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက် နှစ်တိုက်ကို တိုက်ပြိုင်ပို့လွှတ်လိုက်တာ လအနည်းငယ်ကြာပြီးတော့ အဲဒီ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကြီးနှစ်တိုက်လုံးက ပြိုင်သုံးလိုက်တော့ စိတ်ကြီးတောင် ဝင်နေမိသေးတယ်။ ဒါမှ ကဗျာကွလို့ စိတ်ထဲကနေ တစ်ယောက်တည်း ကြုံးဝါးနေရင်း အဲဒီကဗျာလေးပါတဲ့ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာက ပုံနှိပ်စာလုံးလေးတွေကို လက်နဲ့ပွတ်သပ်နေခဲ့တာ ခြောက်လ ခုနစ်လလောက်တောင် ကြာခဲ့တယ်။ ပုံနှိပ်စက် ညံ့သလား ဆေးသားပဲညံ့သလား ဒါမှမဟုတ် စက္ကူပဲညံ့လို့လားတော့ မသိဘူး ဆေးသားလေးတွေတောင် ပျက်ချင်ချင် ဖြစ်လာခဲ့တဲ့အထိပဲ။

ကဗျာအကြောင်းအရာကတော့ တကယ့်ကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီတုန်းက ကဗျာရေးတဲ့အခါ နိမိတ်ပုံ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးတွေ သိပ်မသုံးချင်တဲ့ကာလပဲလေ။ မိုးရွာပြီဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ အရှေ့ဘက်က တောင်တန်းကြီးကို လှမ်းငေးကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်လာတဲ့အကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့လည်း မိုးများ သဲသဲမဲမဲ ရွာလာပြီဆိုရင် အဲဒီ အရှေ့ဘက်က တောင်တန်းကြီးတွေကို မမြင်ရတော့တဲ့ အကြောင်း စသဖြင့် ထွေလီကာလီ အိပ်မက်ကလေးတွေ၊ အခွင့်အရေးတွေနဲ့ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖြူစင်တဲ့ ခံစားချက်ကလေးတစ်ခုအကြောင်းပေါ့။

တကယ်တော့ မိုးများရွာလာပြီဆိုရင် ဘာမှလုပ်ဖို့ မကောင်း တော့တာပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း ခက်တော့ ခက်တယ်။ အဝေးပြေးလမ်းပေါ် ကားစီးနေရပြီဆိုကာမှ သေးပေါက်ချင်တာမျိုးက လူတိုင်း ဘဝမှာ တစ်ခါ တော့ ကြုံဖူးမယ် ထင်ပါတယ်။ မိုးရွာပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီလိုပဲ အိပ်ရာထဲ ကွေးလိုက်မယ်ဟလို့ စိတ်ကူးမိခါမှ သေးပေါက်ချင်တာလိုလို အီးပါချင်တာ လိုလိုက ဖြစ်ဖြစ်လာတတ်တယ်။ မိုးရွာရင် ရေပါမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း တရားလိုပဲ။ ထိန်းချုပ်လို့မရဘူး။ တိုက်ခန်းတွေမှာ နေရသူတွေကတော့ ဘာအရေးလဲဗျာ။ ကျွန်တော့်အိမ်လိုမျိုး အိမ်နဲ့ အိမ်သာ

ဆယ့်ငါးပေလောက် မြေသားလမ်းကလေးကို ဖြတ်သွားရမယ့် အိမ်မျိုးမှာနေသူအဖို့တော့ တကယ့် ပြဿနာပဲ။ သေးပေါက်ချင်တာလောက်က ဖြစ်သေးတယ်။ အိမ်နောက်ဖေး ပေါက် ခြေတက်ခုံသစ်သားကြမ်းခင်းအပေါ် တံစက်မြိတ်ကနေ ရေကျတဲ့ အသံနဲ့ ရောလွှတ်လို့ ဖြစ်နေသေးပေမယ့် အိမ်သာတက်ချင်တာကျ ဒီလောက် မရိုးရှင်းတော့ဘူး။

ထိပ်ချွန်ထီးကလေးကိုဖွင့် ရေစိုလို့ ပျော့ပြဲနေတဲ့ မြေသားလမ်းကလေးပေါ် သုတ်သုတ်ကလေး ပြေးရတော့မယ်။ လမ်းက ချော်နေတော့ ချော်မလဲအောင်လည်း တော်တော်ဂရုစိုက်ရတယ်။ လေပြင်းပြင်းတိုက်ပြီး မွှေ့ယမ်းနေတဲ့ မိုးရေစက်တွေကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှဲမကုန်အောင်၊ထီးရွက် လန်မသွားအောင်ကလည်း သိပ်ဂရုစိုက်ရတယ်။ ပိုဆိုးတာက မိုးရွာလို့ မြုံးနေတဲ့ အိမ်ကခွေးနှစ်ကောင် ယက်ထားတဲ့ မြေကျင်းတွေ ကလည်း သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပေပွလို့။ ပြေးရင်းလွှားရင်း စစ်ပွဲ အလယ်က ကတုတ်ကျင်းတွေနံဘေး ဖြတ်ပြေးနေရတဲ့ သတင်းထောက် တစ်ယောက်လို့တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ခံစားရဦးမယ်။ လူ့စိတ်ဆိုတာ ကလည်း ခက်သားပဲ။ အတွေ့အကြုံသိကို ပဓာနပြုလို့ ခံစားချင်ရာ ခံစား တော့တာကိုး။

အိမ်သာထဲ လွယ်လွယ်ကူကူ ချောချောမွေ့မွေ့ ရောက်ဖို့ဆိုတာ အတော့်ကိုခက်တာ။ ရောက်ပြန်တော့လည်း လွယ်လွယ်ကူကူမဟုတ်ဘူး။ အိမ်သာပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်း အိမ်သာသွပ်မိုးပေါ် အငြိုးတကြီးနဲ့ကျနေတဲ့ မိုးရေသံတွေကြောင့် စိတ်က ပျံ့လွင့်လာတယ်။ ဘိုထိုင်အိမ်သာမဟုတ်တော့ လည်း ခြေသလုံးမှာ စိုထားတဲ့ မိုးရေစက်တွေ၊ ရွှံ့စရွှံ့နကလေးတွေက တင်ပါးအောက်ပိုင်းမှာ ပေပွကုန်တယ်။ ဘယ်လိုမှ သက်သောင့်သက်သာ မဖြစ်တော့ဘူး။ မိုးမရွာခင်ကသာ ကိစ္စဝိစ္စတွေကို ရှင်းထားမယ်ဆိုရင် ငါဟာ ခုချိန်ဆို အိပ်ရာထဲမှာပဲ အေးချမ်းစွာရှိနေမှာလို့ နောင်တ စိတ်က ဝင်လာတော့တာပဲ။ အသေးအဖွဲကလေးပေမယ့်လည်း ခံစားရတာပေါ့။ အဲဒီလို အိမ်သာတက်ရင်း စိတ်က အတိုင်းမသိ ပျံ့လွင့်ပြန်တော့ အူလမ်း ကြောင်းနဲ့ စအိုကြွက်အသားအလုပ်တွေက ပိုပြီး နှောင့်နှေးကြန့်ကြာကုန် ရော။ ခြေသလုံးကြွက်သားတွေ ကျင်တက်လာမယ်။ ခြေဖမိုးတွေ ထုံလာ မယ်။ မပြီးသေးလည်း ကိစ္စဖြတ်ဖို့ ဖြစ်လာတော့တာပဲ။

တကယ်ကတော့ မိုးရွာပြီဆိုရင် လူတွေအနေနဲ့ ဇိမ်ကျဖို့၊ ပျော်ရွှင် ကျေနပ်ရဖို့ပါပဲ။ အိပ်ရာထဲဝင် စာအုပ်ကလေး လေးငါးအုပ် ဘေးချပြီး စောင်ခြုံထဲ ဖေ့စ်ဘွတ်ပွတ်နေရတာ သိပ်အရသာရှိတာ။ ဇိမ်မကျနိုင်သေးခင် အပြီးသတ်လုပ်ထားရမယ့် အလုပ်မျိုးတွေ ကမ္ဘာမှာ ပေါ်ထွန်းမလာရင် သိပ်ကိုကောင်းမှာ။ အဝတ်တွေ လှန်းထားမိသေးလား၊ ဆပ်ပြာဘူးတွေ

လုံအောင်ပိတ်ခဲ့မိရဲ့လား၊ ဒန်ဖလားက ရေကန်ထဲများ မြုပ်သွားလိမ့်မလား၊ စာအုပ်စင်နားက ပြတင်းပေါက် ချက်ကျအောင် ပိတ်ထားမိရဲ့လား စသဖြင့် တွေဟာ မဆိုးတော့ဘူး။ တစ်ခါတလေဆိုရင် အဲဒီလို မိုးမရွာခင်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကလေးတွေ လိုက်လုပ်နေရင်းနဲ့ပဲ ရွာနေတဲ့မိုးက ဖြုန်းခနဲရပ်၊ ကောက်ခါငင်ကာကြီး နေပွင့်သွားတာမျိုးက ကြုံရသေးတယ်။

ငယ်ငယ်ကဆိုရင် မိုးရွာမယ့် အရေးမြင်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်တွေဟာ ဘောလုံးကိုင်ပြီး စောင့်နေတော့တာပဲ။ တချို့ကောင်တွေဆိုရင် မိုးက ဖွဲဖွဲရှိသေးတယ်။ ဆပ်ပြာတွေတောင် ကြိုပွတ်ချင် ပွတ်ထားတတ်သေးတာ။ ဆင်လာခဲ့ပြီးမှ မရွာတော့လည်း ဘာအရေးလဲ။ ငယ်တုန်းကတော့ ဗာဟီရဆိုတာ ရှိမှမရှိဘဲကိုး။ တစ်ခါတစ်ရံ မိဘကူရတာလောက်ကလွဲရင် သိပ်စဥ်းစားနေစရာမရှိဘူး။ မိုးရွာပြီဟေ့ဆိုရင် ပျော်ပြီဟေ့ပဲ။ အထူးအထွေသော ခံစားချက်ဆိုတာ နားလည်းမလည်ဘူး ရှိတယ်လို့လည်း မမှတ်မိဘူး။ မိုးရွာရင် တစ်စုံတစ်ခုကို လွမ်းသလိုပဲတို့၊ မြေသင်းနံ့ကလေး များ ရလိုက်ရင် လန်းဆန်းသွားတာပဲတို့ ဆိုတာက အရွယ်ရောက်လာမှ ဖြစ်လာတတ်တာတွေ။ ခံစားတတ်လာတာတွေပေါ့။ အဲဒီကျတော့ ရွက်နုကလေးတွေ သစ်လာတာကို မြင်တတ်လာတယ်။ ကုန်းခေါင်ခေါင် မြေတွေမှာလည်း မြက်ထူထူဖြစ်လာတာကို သိလာတယ်။ အဲဒီမြက်တော ကြားရေတိမ်ဝပ်ဝပ်မှာ ငှက်ကလေးလေးတွေ မိုးရေထဲ ရေကစားနေတာ လေးတွေကို စောင့်ကြည့်ရကောင်းမှန်း သိလာတယ်။

မိုးရွာပြီဆိုရင် ဖြစ်လာတတ်တဲ့ သဘာဝတရားရဲ့ ချစ်စရာကောင်းပုံတွေကို သိလာတော့ အဲဒါကိုခံစားဖို့ ရင်းရတာတွေ ရှိလာတော့တာပေါ့။ မိုးရွာရင် သေးပေါက်ချင်၊ အီးပါချင်ဆိုတာမျိုးတွေက ခံစားချက်အရ သူလည်း တစ်ဘာသာဆိုပေမယ့် အလွန်သေးဖွဲတဲ့ ကိစ္စကလေးတွေပါ။ မိုးဖွဲဖွဲကျနေတာကို လိုက်ကာဖယ်လို့ ပြတင်းပေါက်ကကြည့်လိုက်ရင် လှတဲ့ ရှုခင်းတစ်ခုပဲလို့ ယေဘုယျဆိုလို့ရပေမယ့် အဲဒီမိုးရေထဲ မိုးရေကို ရှောင်လွှဲလို့ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် လှုပ်ရှားနေတဲ့ ရုပ်ဘဝတွေဆိုတာ အများကြီးပဲကိုး။ တိုက်ယူနေရတဲ့ စစ်တလင်းတွေအလား၊ မိုးရေကြားထဲက တကယ့် ဘဝ အိပ်မက်များပဲ။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်မှာ တကယ့်ပြဿနာက ဒီလိုဗျ။

ကျွန်တော်က မြွေတွေကို သိပ်မုန်းတယ်၊ သိပ်ရွံတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ခါမှ မြွေမသတ်ဖူးဘူး။ မြွေမြင်ရင် ဦးအောင်ပြေးခဲ့တာချည့်ပဲ။ ပြီးခဲ့သော မိုးဖွဲဖွဲကျတဲ့ တစ်ရက်တုန်းကတော့ဗျာ မိုးရွာခါစကလေး အိမ်သာတက်ချင်လို့ အိမ်သာပြေး၊ ပြီးတော့ ခြေကျင်ကျင် ထော့နင်းထော့နင်းနဲ့ပဲ ပြန်လာတုန်းအိမ်နောက်ဖေး ရေကပြင်အောက်မှာ အော်နေတဲ့ ဖားတစ်ကောင်ကို တွေ့ရ တာပဲ။ ရေကပြင်က

သုံးပေခွဲပတ်လည်လောက်ရှိတဲ့ ကွန်ကရစ်ပြားကြီး၊ အဲဒီအစပ်ကလေးမှာ ဖားတစ်ကောင်က ဘွဲ့ ဘွဲ့ နဲ့ အော်နေတာ၊ ဖားအော်သံက ပုံမှန်အော်သံလည်း မဟုတ်၊ မိုးရေထဲ အိမ်သာတက်လာရလို့ စိတ်ကသိပ်မကြည်နဲ့မို့ အနားက ဝါးခြမ်းတစ်ပြားကောက်ပြီး ဖားကို ထိုးကြည့်တော့မှ ဖားခြေနှစ်ချောင်းကို မျိုစပြုနေတဲ့ မြွေကို မြင်ပြီး လန့်သွားတာ။ လန့်သွားတဲ့နောက် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်တော်ဟာ အကြီးအကျယ် ဒေါသပေါက်ကွဲတော့တာပဲ။ အရင်အကြိမ်အခေါက်တွေက များဆိုရင်တော့ မြွေမြင်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် တန်းလစ်မှာပဲ။ အဲဒီနေ့ကတော့ ဘာစိတ်ကူးရ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူးဗျာ။ ဖားကိုပဲ သနားတာလား၊ လူကပဲ အတော်ကြီးကို စိတ်မကြည်မလင်ဖြစ်နေလို့လား မပြောတတ်ဘူး။

အိမ်ပေါ်က အစွန်းချွတ်ဆေးဘူးယူပြီး ရေကပြင်အောက်ကို လောင်းချလိုက်တယ်။ အစွန်းချွတ်ဆေးက ပူတော့ ရေကပြင်အောက်ကနေ ဖားမျိုလျက်တန်းလန်းကြီးနဲ့ မြွေဟာ လျှောထွက်ချလာပါရော။ အဲဒီကျမှ ကျွန်တော်လည်း မြေတူးတဲ့ တူရွင်းပြားကလေးယူပြီး အပိုင်းပိုင်းဖြစ်အောင် အညှာအတာမဲ့စွာ ထိုးခုတ်တော့တာပဲ။ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေးကြည့်ရင်တောင် စက်ဆုပ်ဖို့ကောင်းလှပါတယ်။ ဒီနေ့အထိ အဲဒီအဖြစ်ကို ပြန်မြင်ယောင်မိတိုင်း ငါ ဘာလို့ အဲဒီလောက် ကြောက်စရာကောင်းအောင် ရက်စက်မိပါလိမ့်လို့ ဝေခွဲမရဖြစ်နေတုန်းပဲ။

မြွေက အပိုင်းပိုင်းဖြစ်ပြီး သေသွားပေမယ့် ပါးစပ်ထဲ တစ်ဝက်လောက်ရောက်ပြီးဖြစ်တဲ့ ဖားလည်း အသက်မရှင်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော်ဟာ အပိုင်းပိုင်းဖြစ်တဲ့မြွေကို တူရွင်းနဲ့ပဲ မြေကလေးနည်းနည်းဖုံးပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့တာပဲ။ အဖြစ်အပျက်အစအဆုံးဟာ ငါးမိနစ်တောင် မကြာလိုက်ဘူး။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီမြွေသတ်ပြီးကနောက် မိုးဖွဲဖွဲစကျလာတိုင်း အဲဒီနေ့က မြင်ကွင်းကို ပြန်ပြန်မြင်ယောင်ပြီး ဇဝေဇဝါ ဖြစ်၊ သောကများနေမိတော့တာပဲဗျာ။ မိုးရွာတိုင်း မြွေသတ်မိတဲ့အဖြစ်ကို သတိရရလာတတ်လို့ မိုးရွာမှ စပါးကလေးတွေ အညှောင့်ထွက်မှာလို့ ညည်းညည်းနေတဲ့ မိုးမျှော် တောင်သူတွေကိုတောင် မစာနာနိုင်တော့ဘူး။ မိုးရွာခြင်းအပေါ် ခံစားချက်က မကောင်းတော့ဘူး ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်။

မိုးတွေမည်းလို့ တက်လာပြီဆိုတာနဲ့ ဒီအဖြစ်ကြီးကို ဘယ်လိုမေ့ရပါ့မလဲလို့ ကြုံပြီး သတိရနေမိပြီ။ မိုးရွာနေစဉ်တစ်လျှောက်လုံးကြီး မပြတ် ခံစားနေရတယ်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် ခဏတစ်ဖြုတ်ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ခဲယဉ်းနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ လွယ်လွယ်နဲ့ မိုးရွာနေတဲ့ ရှုခင်းကလေးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ မိုးရွာနေတဲ့ ရှုခင်းကလေးကိုမှ လွယ်လွယ်

မခံစားနိုင်မှတော့ ကျွန်တော့်အဖြစ်ဟာ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းလိုက်တာလို့ပဲ ဆိုရတော့မယ်ဗျာ။

လမ်းတစ်လမ်း ဘဝတစ်ခု

ညနေ ငါးနာရီဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ လမ်းလျှောက်ဖိနပ်ကိုစီးတယ်။ ဖိနပ်ကြိုးကို အပေါ်ဆုံးတစ်ပေါက် ချန်ပြီး ချည်တယ်။ ဒီဖိနပ်ကို ညနေတိုင်း ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်နေမှန်းသိလို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဝယ်ပေး သွားတာ။ ခပ်ပေါပေါ နစ်ကီ အတုပါပဲ။ အစစ်ကိုတော့ သူလည်း ဘယ်မှာ လက်ဆောင်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဆိုရင်လည်း မဝယ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ဖိနပ်ကိုမဝယ်တာ။ ကြက်ပေါင်ဖိနပ်ကလေးနဲ့ပဲ လျှောက်နေတာကို ကြာလှပြီပဲ။ ဒီလို လမ်းလျှောက်ဖိနပ်စီးလိုက်ရင် ပိုပြီး လူ သက်သာစေနိုင်သလားတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ စတိုင်ကျတယ် ထင်လို့ စီးစီးပြီး လျှောက်နေတာပဲ။ နောက်ပြီး အဲဒီလို ဘွတ်ဖိနပ်တွေ ဝယ်တိုင်း ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ အဆင်ပြေခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ခြေထောက်တွေပေါက်တယ်။ ကျပ်ရင်ကျပ် ချောင်ရင်ချောင်နေတယ်။ ဒီဖိနပ်ကတော့ ကွက်တိပဲ။ သစ်ကိုင်းခပ်သေးသေးအပေါ် ငှက်ကလေး သာသာ နားလိုက်သလို အိခနဲပဲ။

ညနေခင်း ပုံမှန်လမ်းလျှောက်တိုင်း ကျွန်တော့်မှာ ရွေးချယ်စရာ လမ်းတွေကတော့ များတယ်။ လေးငါးလမ်း မကဘဲ တစ်လမ်းတည်းကိုပဲနေ့စဉ် လျှောက်နေရတာမျိုးတော့ ကျွန်တော်က ပျင်းရိလွယ်တယ်။ ရေကန် တစ်ကန်ကို ပတ်လျှောက်တာမျိုးတို့၊ ဘောလုံးကွင်းကို ပတ်တာမျိုးတို့က ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်မပြေဘူး။ နေ့တိုင်းမြင်နေရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေ ဖြစ်လာတော့ လမ်းလျှောက်တာကိုပါ စိတ်ပျက်လာစေမိမှာ။ ကျွန်တော် လမ်း ပြောင်းပြောင်းလျှောက်တယ်။ တချို့ရက်တွေမှာ အနောက်ဘက်ကို၊ တချို့ရက်တွေမှာ မြောက်ဘက်ကို။ တောင်ဘက်ကို ထွက်ချင်ရင်တော့ အနောက်ဘက်ကို အရင်သွားမှရတယ်။ များသောအားဖြင့်တော့ အရှေ့ ဘက်ကို ကျွန်တော် လျှောက်တယ်။ အရှေ့ဘက်တည့်တည့် ခြေလှမ်းရှစ်ရာ လောက် လျှောက်လိုက်ရင် လမ်းဆုံတစ်ခုကို ရောက်မယ်။ အဲဒီမှာလည်း လမ်းက ထပ်ရွေးစရာဖြစ်လာတယ်၊ အရှေ့ဘက်တည့်တည့်ပဲ ဆက်တက် မလား၊ ဒါမှမဟုတ် တောင်ဘက်လား၊ မြောက်ဘက်လား။ မြောက်ဘက်ကို ကျွန်တော် ချိုးလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် အများဆုံးလျှောက်ဖြစ်တာ အဲဒီလမ်းပဲ။ အရှေ့ဘက်ကို ခြေလှမ်းရှစ်ရာ လျှောက်ရင် လမ်းဆုံ။ လမ်းဆုံရောက်ရင် မြောက်ဘက်တက်။ ဒီလမ်းဟာ တောလမ်းကလေးတစ်ခုပဲ အဲသလို မဟုတ်ရင်တောင် တောလမ်းကလေးလိုပဲလို့ ကျွန်တော်ခံစားရတယ်။

လမ်းဘေးတစ်လျှောက် ဘယ်ဘက်မှာက ယာခင်းတွေ ရှိတယ်။ အသီးအနှံ အရွက် အစုံစုံ အလင်လင်ပဲ။ လူတစ်ယောက်ယောက်ဝင်သွားရင် အစအနပျောက်သွားနိုင်တဲ့ ကြံခင်းတွေ၊ ငရုတ်ခင်းတွေ၊ မြင်းခွာရွက် အခင်းတွေ။ မြေမှာကပ်နေတဲ့ မြင်းခွာရွက်ကလေးတွေကို ဖြတ် အစည်း ငယ်လေးတွေ စည်းနေတဲ့ မိန်းမတွေလည်း လေးငါးယောက် ရှိချင် ရှိနေ တတ်တယ်။ အပင်တိုင်းမှာ အခိုင်တွေနဲ့ချည့် ငှက်ပျောပင်တွေ။ လမ်းထက် အရမ်းနိမ့်နေလို့ ချိုင့်ထဲရောက်နေတဲ့ ပျိုးခြံတစ်ခုမှာဆိုရင် ညနေခင်းတိုင်း နှင်းဆီပန်းတွေ ခူးခူးနေတဲ့ အသက်ခြောက်ဆယ်လောက် အဘိုးကြီး တစ်ယောက် အမြဲရှိနေတတ်တယ်။ “ရှေးအခါ အဆွေးကဗျာတွေ သီကုံး ဖွဲ့ကြတယ် ××× ရှေးအခါဝယ် အဆွေးကဗျာတွေ သီကုံးဖွဲ့ကြတယ်” စသဖြင့် တွံတေးသိန်းတန်သီချင်းကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ဟစ် ဆိုလို့ တလောကလုံး သူတစ်ယောက်တည်း လူအဖြစ်ရှိနေသလို အေးဆေးပဲ။ နေရောင်အောက်မှာ တချို့ပွင့်ဖတ်များဟာ ငွေရောင်တောက်လို့။

လူတွေကတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကွဲပြားကြတယ်။တချို့က သစ်ပင်တွေမှာ ညမီးလုံးတွေဆင်ထားတာမြင်ရင် သဘောကျကြ တယ်။ တချို့ကျပြန်တော့လည်း ညှီစော်နံမနေတဲ့ ကန်တစ်ခုမှာထိုင် ကန်ကို ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ လေကို အားပါးတရရှူရဖို့ တကူးတက ကန်နံဘေး သွားထိုင်ကြသူတွေ။ ကျွန်တော်ကတော့ အသီးအနှံခင်းတွေ မြင်ရရင် စိတ်ကျေနပ်မှုရတယ်။ တစ်ခါတလေဆိုရင် တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ တောင်ပေါ် ဒေသတွေဘက် ကျွန်တော် သိပ်သွားချင်စိတ်ဖြစ်တယ်။ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး စသဖြင့် အအေးပိုင်းသစ်သီးတွေကို အပင်ပေါ်မှာမြင်ရရင် ကျွန်တော် အတော်သဘောကျမှာ။

လမ်းရဲ့ ညာဘက်မှာက သစ်ပင်ကြီးမျိုးတွေ နောက်ပြီး လူနေအိမ် တချို့လည်း ရှိတယ်။ ဝါးနံ့ကလေးတောင် သင်းနေသေးတဲ့ ထရံစအသစ် တွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ တဲကလေးတွေ။ အခင်းပိုင်ရှင်မိသားစုတွေ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် သီးစားချထားရတဲ့ လယ်ငှားစိုက်သူတွေလည်း ရှိချင်ရှိမှာ။ သေချာတော့ မသိဘူး။ တောသူတောင်သားတွေရဲ့ ဘဝတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော်သိတာ အလွန်နည်းတယ်။ အခုခေတ်မှာ သူများလယ် ကို ငှားပြီး ထွန်တဲ့ယက်တဲ့ စိုက်ပျိုး လယ်ငှားဆိုတာတွေ ရှိသေးလား မသိဘူး။ အရင်တုန်းကတော့ ကွန်ပျူတာ စာစီစာရိုက်ဆိုင်ကလေး ဖွင့်ခဲ့ဖူးတော့ တောရွာဘက်က မြေတွေကို နှစ်ရှည်ငှားပြီး သီးနှံစိုက်ပျိုးတဲ့ တရုတ်တွေအကြောင်း နည်းနည်းသိခဲ့ဖူးတယ်။ မြေငှားစာချုပ်တွေ လာရိုက် လို့ ဖတ်ကြည့်တော့ ငှားသူဘက်က တင်တင်စီးစီး စည်းကမ်းချက်တွေနဲ့ ရေသားချုပ်ဆိုထားတဲ့ စာချုပ်ပါ အချက်အလက်တွေ ဖတ်ပြီး သြော်

တောသူတောင်သားတွေများ အတော်အကြွဲတယ်လို့ ကရုဏာစိတ် ဖြစ်ခဲ့ ဖူးတယ်။ တောသူတောင်သားကို ကရုဏာသက်မိတော့ စာစီစာရိုက် လာလုပ်တဲ့ တရုတ်ဆီကနေ စာရိုက်ခ ပိုတောင်းလိုက်နိုင်တာအပြင် အခြား တော့လည်း မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ မြို့စွန် လူမနီးသူမနီးမှာ မြွေပါးကင်းပါး မကြောက် တဲကလေးထိုး ဒီလို သက်သက်လာနေဖို့ကတော့ စိုက်ပျိုးရေး လယ်သမား မိသားစုတွေပဲနေနိုင်မှာ။ လျှပ်စစ်မီးမရှိလို့ ညခုနစ်နာရီ ရှစ်နာရီလောက် ရှိတာနဲ့ ကမ္ဘာဦးခေတ်ကို ပြန်ရောက်သွားသလို မှောင်မည်း နေတော့မှာ။ တော်ရုံလူတော့ မနေနိုင်ဘူး။

အဲဒီတောလမ်းကလေးမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း သစ်ပင်ကြီးတွေကြားထဲကနေ ဟိုးအရှေ့ဘက်မှာရှိနေတဲ့ တောင်တန်းတွေကိုလည်း ခပ်ပျပျ မြင်ရတယ်။ နောက် ရေတွင်းပျက်ကြီးတစ်ခု။ ရေတွင်းပျက်လို့ ဆိုနိုင်တာက ရေတွင်းဟာ မြက်တောအလယ်ကြီးမှာ တည်နေတာ။ ရေခပ်ဖို့ ရေတွင်းအနား သွားဖို့တောင် မဖြစ်နိုင်သလောက်နီးနီး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီ ရေတွင်းကို မြင်မိလိုက်တိုင်း ခင်ဝမ်းရဲ့ သီချင်းတစ်စကို ညည်းမိတယ်။ "တွင်းထဲကို ငုံ့ပြီး နှင်းရေလို့ အော်ခဲ့တယ်"ပေါ့။ လူသွားလူလာ အရမ်းမနည်းပေမယ့်လည်း အရမ်းလည်း မများဘူး။ လမ်းလျှောက်လို့ သိပ်ကောင်းတဲ့ လမ်းကလေး။ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ အသံမထွက်ဘဲ သီချင်းလေးညည်းလို့။ ညနေ ညနေ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း ကျွန်တော် တစ်ယောက် သက်သောင့်သက်သာဖြစ်နေပုံများ ငှက်မွေးစကလေး လေထဲ လွင့်နေတာကို ငေးရသလိုပဲ။

တောလမ်းလေးအတိုင်း ခြေလှမ်း တစ်ထောင့်တစ်ရာ့ငါးဆယ် ရောက်ရင် လှပေမယ့်လည်း နာမည်က အကျည်းတန်နေတဲ့ ချောင်းကလေး တစ်ခုကို ရောက်မယ်။ ကျွန်တော် တစ်ထောက်နားတဲ့နေရာ ချောင်းကိုဖြတ် တဲ့ ကြမ်းခင်းသစ်သား၊ သံပေါင်နဲ့ တံတားပေါ်မှာ မှီရပ်ရင်း ချောင်းရေစီးကို ငေးရတာလည်း သိပ်အရသာရှိတယ်။ နောက်ပြီး ဒီချောင်းဟာ အနောက် ကနေ အရှေ့ဘက်ကို စီးနေတာ။ မြစ်၊ ချောင်း အစသဖြင့် အရာရာဟာ များသောအားဖြင့် မြောက်ကနေ တောင်ဘက်ကို စီးတာ။ ဒီချောင်းဟာ အနောက်ဘက်နေ ရှေ့ရှေ့ဘက်တည့်တည့်ကို ထောင်တက်နေတယ်။ အရှေ့ဘက်က နိမ့်နေလို့နေမှာပေါ့။ အဲဒီချောင်းကလေးဟာ မြစ်တစ်ခုထဲကို ဝင်သွားမှာ အဲဒီမြစ်ဟာ စစ်တောင်းမြစ်ထဲကို ဆက်စီးသွားမှာ။ ပြီးတော့ ပင်လယ်ပေါ့။ မြန်မာစာပေလောကမှာ အတိတ်နဲ့ပတ်သက်လို့ သုံးကြတဲ့ စကားလုံးတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးနဲ့ ဖန်တရာ အတေဆုံးကတော့ "တံတားအောက် ရေများ" ဆိုတဲ့ အသုံးပဲ။ လက်တွေ့ကျ ပေမယ့် ထိရောက်တယ်။ လွမ်းမောရတယ်။

အိမ်တွေက စွန့်ပစ်လိုက်တဲ့ ရေဆိုးမြောင်းသေးသေးလေးတွေဟာ ဒီချောင်းထဲကို စီးဝင်နေတယ်။ ချောင်းရေကတော့ ခပ်တိမ်တိမ်ပါ။ တချို့နေရာတွေမှာတော့ နည်းနည်းနက်တယ်။ အဲဒီ နည်းနည်းနက်တဲ့ နေရာတွေမှာ ညနေဘက်ဆိုရင် ကျွဲတစ်အုပ် ရေဆင်းစိမ်နေလေ့ရှိတယ်။ ကျွဲတွေဟာအရေပြားက မည်းနေတော့ အပူစုပ်လွန်းလို့ ထာဝရပူလောင်နေကြရပုံပါပဲ။ တံတားပေါ်ကကြည့်လိုက်ရင် မြင်နေရတဲ့ အဲဒီချောင်းရေထဲ ငြိမ်သက်နေတဲ့ ကျွဲတွေ။ ကျွဲတွေဟာ ခါးနဲ့ ခေါင်းပဲ ဖော်ထားပြီး ငြိမ်သက်နေကြတာ။ တချို့သော ကျွဲတွေရဲ့ ချိုတွေဟာ သူတို့ခေါင်းထဲ ပြန်လည်စိုက်ဝင်တော့ မတတ် ကွေးဝင်လို့။ ကျွဲတစ်ကောင်တလေရဲ့ ခါးပေါ်မှာလည်း ငှက် ကလေးတွေ နားနေတာတောင် မြင်ရတယ်။ မြစ်တွေ၊ ချောင်းတွေရဲ့ စီးဆင်းနေမှုဟာ သိပ်မဆန်းကြယ်လှပေမယ့်လည်း မြစ်တွေ၊ ချောင်းတွေ စတင်ဖြစ်ပေါ်လာတာမျိုးကတော့ ဆန်းကြယ်တယ်။ ဒီအထိ စီးဆင်းလာပြီးမှတော့လည်း ဘယ်လိုစတင်ခဲ့သလဲ မေးရတာ ယုတ္တိသိပ်မရှိတော့ ပါဘူး။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော်ဟာ တံတားကိုကျော် လမ်းဆက်လျှောက် တယ်။

လမ်းနံဘေးဟာ စိုက်ခင်းတွေ၊ လူနေအိမ်တွေ ကျဲလာပြီး မြေလွတ်မြေရိုင်းတွေ တစ်စ တစ်စ များလာတယ်။ နောက်တစ်ရက်လောက်သာ ဆက်လျှောက်နေမယ်ဆိုရင် ရိုးမတောကြီးမျက်မည်းထဲ ရောက်သွားတော့မယ်လို့တောင် ထင်ရလောက်အောင်ပေါ့။ သို့ပေမယ့်လည်း ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ရင်း ဒိုးဆက်ကစားနေတဲ့ နွားကျောင်းသားကလေးတွေကို မြင်ရမယ်။ (နွားကျောင်းသားလေးတွေဟာ ကျွန်တော်စီးထားတဲ့ အပေါ်စား နစ်ကီအတုကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘာကောင်ပါလိမ့်လို့ တွေးနေကြမှာ ကျွန်တော် သိတယ်) အတော်ဝေးဝေး အရိပ်ရတဲ့ မြက်တောတွေထဲမှာ စားကျက်လွှတ် ထားတဲ့ နွားတွေ။ လမ်းနဲ့အနီးဆုံးက နွားတွေကတော့ ညနေတိုင်း ဒီလမ်းက ဖြတ်လျှောက်နေကျ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိနေကြသလိုတောင် ကြည့်နေကြ တယ်။ ပြီးတော့ အော်တယ်။ ဘာပြောချင်တယ်တော့ မသိဘူး။ နွားတွေ နံဘေးက ဖြတ်လျှောက်မိတဲ့အတိုင်း နွားတွေ အော်လိုက်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီနွားဟာ ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုပြောတာပဲလို့ ကျွန်တော်က ထင်တယ်။ သူတို့ အချင်းချင်း သတိပေးချက်ပဲလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဘဝတစ်ခုခုတုန်းက ကျွန်တော့်အသိများ ဖြစ်နေမလား။ အပြာရောင် အဝတ်စအပေါ်ကို ထမင်းလုံးတွေ ဖြန့်ကြဲထားသလို ကောင်းကင်နဲ့ တိမ်တွေ အကြောင်း၊ အနန္တစကြဝဠာနဲ့ လမ်းဖြတ်ကူးရင်း ကတ္တရာလမ်းပေါ် ကားကြိတ်၊ ဆိုင်ကယ်ကြိတ်နဲ့ သေကြရတဲ့ ဖားပျံလေးတွေအကြောင်း။

အခုဖြစ်နေတာမျိုး အရင်တုန်းက ငါ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ ခံစားရတဲ့ ဒီဂျာဗူး၊

အပြိုင်စကြဝဠာ စသဖြင့်။ လူတစ်ယောက်ချင်းစီကို ရည်ရွယ်ပြီး မြှုပ်နှံ ထားတဲ့ သေတ္တာတစ်လုံးစီဟာ မြေအောက်တစ်နေရာစီတွေမှာ ရှိနေကြတယ်။ အဲဒါကို ခြေမနဲ့ ထိုးကော်ရုံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ဘူး။ နွားတွေဟာ အဲဒါတွေကို ပြောနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

လမ်းနဲ့ပတ်သက်လို့ အဓိကကျတဲ့ ပြောရမယ့် အကြောင်းတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ အော်ကလီဆန်လောက်တဲ့ အနံ့ဆိုးတွေနဲ့ အမှိုက်ပုံတွေပဲ။ ကျွန်တော် နေ့စဉ်လျှောက်နေတဲ့ အဲဒီတောလမ်းကလေး တစ်လျှောက်မှာ အပြစ်ဆိုစရာဆိုလို့ အဲဒီအမှိုက်ပုံတွေပဲ ရှိတာပါ။ သို့ပေမယ့်လည်း ခြေလှမ်းခြောက်ရာလောက် လှမ်းပြီးတိုင်းမှာ အမှိုက်ပုံတစ်ခုကို တွေ့ရတာဆိုတော့ လမ်းတစ်လျှောက် တစ်ခုတည်းသော အပြစ်ဆိုစရာဟာ တော်တော်များတယ်။ အမှိုက်ပုံ တစ်ပုံတိုင်းစီဟာ လမ်းနံဘေးမှာရှိတာမို့လို့ အနံ့အနေနဲ့ သုံးလေးပေမျှ ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် အလျားကတော့ ပေ သုံးလေးဆယ် ရှည်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အမှိုက်ပုံတစ်ခုဘေးက ဖြတ်မိတိုင်း အနံ့အသက်က ဆိုးလွန်းလို့ ခြေလှမ်း နှစ်ဆယ်စာလောက်ကတော့ဖြင့် အသက်အောင့်ထားရတယ်။ အမှိုက်ပုံတစ်ဖက်က ချုံတောထဲ ခွေးသေ တစ်ကောင်ကောင်များ ရှိနေပြီဆိုရင်တော့ အနံ့ဟာ အစာအိမ်ထဲနဲ့ ဦးနှောက် သွေးကြောတွေအထိ တားမရအောင် ဝင်တော့တာပဲ။ ရှေ့က ကြည်နူး ထားသမျှ တောလမ်းကလေးဟာ ပစ်ရရောဆိုတဲ့ အခြေဆိုက်သွားတော့ တာပေါ့။

ညနေ မှောင်စပျိုးချိန်ရောက်တာနဲ့ လူတချို့ဟာ မြို့စွန်ဘက်ကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ ထွက်လာကြတယ်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ အမှိုက်အိတ်တွေ။ မြို့စွန်ရပ်ကွက်တွေဆိုတာ စည်ပင်အမှိုက်ကားက မလာတော့ အဲဒီလိုပဲ လူအသွားအလာနည်းတဲ့ လမ်းနံဘေးတွေမှာ အမှိုက်တွေကို အလွယ်တကူပဲ ပစ်ထားခဲ့ကြတော့တယ်။ ကော်ဖီမစ်အိတ်တွေ၊ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေ၊ ထမင်းဟင်း အသိုးတွေ၊ သုံးပြီးသား အမျိုးသမီးလစဉ်သုံးပစ္စည်းတွေ အခြား သော မှန်းဆဖို့တောင်မလွယ်တဲ့ မလိုအပ်တော့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ။ ခွေးလေခွေးလွင့်တွေဟာ အမှိုက်ပုံတွေပေါ်မှာ နှုတ်သီးတွေကို ထိုးမြှုပ်လို့ ထိုးဆွနေကြတယ်။ အဆိုးဝါးဆုံး မြင်ကွင်းကတော့ အမျိုးသမီး လစဉ်သုံးကပ်ခွာတွေကို ဆွဲရရွဲစားသောက်နေကြတဲ့ ခွေးတွေပဲ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ နေ့စဉ် လမ်းလျှောက်ထွက်သာယာမှုကို ခံစားခြင်း အဖြစ်ဟာ ဖြူဝင်းနေတဲ့ စက္ကူတစ်ရွက်ဆိုရင် အဲဒီစက္ကူရွက်ပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ ညစ်ညျူးဖွယ် အမည်းစက်ကလေးတွေဟာ အမှိုက်ပုံတွေပဲပေါ့။ အဲဒါကို ဘဝပဲလို့ ကျွန်တော်က ထင်တယ်။ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ရှောင်လွှဲလို့ မရနိုင်ဘူး။ တောလမ်းကလေးမှာတောင် တည်ရှိနေတဲ့ လောကဓံပဲ။ တောလမ်းကလေးကို

ချစ်မိတော့လည်း အမှိုက်ပုံတွေကို ငြင်းမရသလို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ တခြားသော ဥပမာတွေပြလို့တော့ ဘာဘာညာညာ မယူစေလိုပေမယ့် ဒါက တားလို့ရနိုင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ သို့သော်၊ ဒါက တောလမ်းကလေးတစ်လမ်းအကြောင်း သက်သက်မျှသာ။

နိုဝင်ဘာ ၅၊ ၂၀၁၈

ငြင်းဆိုသူရဲ့ မီးခိုးများ

စိတ်မကောင်းစရာတွေချည့်ပဲ ကြားနေ၊ မြင်ရတာ များလာတော့ ဘယ်သူမှ မသိအောင် စိတ်ထဲကနေ တော်ပါတော့လို့ တောင်းဆိုနေရတဲ့ အထိပဲ။ ဒီရက်ပိုင်းတွေ နေလို့ထိုင်လို့ သိပ်မကောင်းဘူး။ စစ်မြေပြင်ထဲ ရောက်နေရသလို အသေအပျောက်တွေချည့် မြင်နေကြားနေရတယ်။ ကဗျာဆရာတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တဖြုတ်ဖြုတ်ပဲ။ တချို့က သေရဦးမယ့်အရွယ်တွေ မဟုတ်သေးဘူး။ ရှင်သန်နေဦးမယ်ဆိုရင် ကဗျာ ကောင်းတွေ အများကြီးရေးနေကြဦးမယ့် ကဗျာဆရာတွေ။ ကဗျာဆရာတွေ တင်ပဲလားဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဖြတ်သန်းလာတဲ့ ဘဝတလျှောက်လုံးမှာ ကိုယ့်အနီးအနားဝန်းကျင်ကလူတွေ အချိန်ကာလတိုလေးအတွင်း ဆက်တိုက် ဆက်တိုက် ကွယ်လွန်ဆုံးပါးကြရတာကို ဒီကာလမှာ ပထမဆုံး ကြုံဖူး တာပဲ။ နွေဦးမှာ သစ်ရွက်တွေ ကြွေနေသလိုပဲ။ အရင်ကလည်း လူတွေ ကတော့ သေနေကြတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့လူတွေ ခပ်စိပ်စိပ် ဆုံးပါးနေကြတာမျိုးကို အရင်က မကြုံဖူးဘူး။

လူသေတာ ဘာဆန်းလို့လဲဆိုရင်တော့လည်း ဘာမှဆန်းတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီလောက်လွယ်လွယ်ကြီး ဆုံရတော့လည်းအဖြစ်က လေပြင်းပြင်းတိုက်နေတဲ့ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲ လမ်းလျှောက်နေရ သလိုပဲ။ အကာအကွယ်မဲ့သလို ခံစားရတယ်။ ဆိုင်ကယ်အက်ဆီးဒန့်၊ ကင်ဆာ၊ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်၊ နှစ်ရှည်လများ အရက်စွဲသောက်ရင်း သေ။ သေခြင်းဟာ အရွယ်နဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့်လည်း ကာလပယောဂအရ လူ့သက်တမ်းဟာ တိုလာတယ်။ သုံးဆယ် သုံးဆယ့်ငါး လေးဆယ်ဆိုတဲ့ အရွယ်တွေဟာ သေခြင်းတရားကို မေ့မယ်ဆို ကောင်းကောင်းမေ့ထားလို့ ရနေဦးမှာ။ ဒီနေရာမှာ ဆရာနတ်နွယ်ရဲ့ တောအကြောင်း တောင်အကြောင်း စာအုပ်ထဲက စာပိုဒ်ကလေးတစ်ခုကို သတိရမိသွားတယ်။

*၁၉၆၇ ဇူလိုင်လ ၁၈ ရက်နေ့က ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာ မိုးဝေ ထီတစ်စောင် ထိုးသည်။ အတိတ်မှာ Life Begins At Forty ဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝသည် အသက် ၄၀ တွင် စသည် ဆိုသော သိုးဆောင်း ဆိုရိုးစကားကို သူ နှစ်သက်လက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် မိုးဝေသည် လူ့ဘဝ စတင်ပြီး ၂၈ ရက်အကြာတွင် ကွယ်လွန်သွားသည်” တဲ့။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ အရိပ်ရတဲ့ ခြံထောင့်က သရက်ပင်လေးအောက် ထိုင်၊

တစ်ဖက်ခြံထဲက ရပ်တန့်နေတဲ့ လေရဟတ်ကြီးကိုငေးရင်း သေခြင်းတရားအကြောင်းကို ထိုင်စဉ်းစားနေမိတယ်။ ညဘက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့အချိန် ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ် မြည်နေတဲ့ နှလုံးခုန်သံကို နားစွင့်ရင်း လူတွေသေရတဲ့အကြောင်းကို တွေးနေမိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လောက်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့အဖေ အသုဘကို လိုက်ပို့ရင်း မရည်ရွယ်မိပါဘဲ တွေးလိုက်မိတဲ့ နောင် နှစ်တစ်ရာမှာ ဒီနေ့ နာရေးပို့သူလူတွေအကုန်လုံး လောကကနေ ပျောက်ဆုံးသွားကြမှာပဲလို့ တွေးခဲ့တာကို ပြန်သတိရနေမိတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လူတွေက အသစ်အသစ်တွေ ဖြစ်လာ မြို့ကြီးတွေကတော့ ဟောင်းနွမ်းပေကျံရင်း ကျန်ရစ်နေခဲ့ကြတဲ့အကြောင်းကို အံ့ဩစရာမဟုတ်ဘဲ အံ့ဩသလို ဖြစ်နေမိတာပေါ့။

လူတွေသေကြတဲ့ အကြောင်းကို တကယ်တော့ မစဉ်းစားချင်ဘူး။ ကိုယ်လည်းပဲ တစ်နေ့ မုချသေရမှာပဲ သေချာနေတဲ့ကိစ္စကို ဘာလို့ ကြိုတွေးပူပန်နေမလဲဆိုတဲ့ အတွေးပဲရှိခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့လည်း သေရမှာ ကြောက်လာလေလေ သေခြင်းတရားအကြောင်းက ခေါင်းထဲက ထုတ်မရလေ ဖြစ်လာ တယ်။ ကိုယ့်အတွက်သက်သက် အချိုပွဲလေးတွေဟာ အမြဲရှိနေဦးမှာလို့သက္ကာယအစွဲဟာ ဖက်တွယ်ထားချင်စရာပေါ့။ ရာသီဥတု သာသာယာယာ တစ်ညနေမှာ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း ကြည်နူးနေမိချိန် သားသည်အမေ တစ်ယောက် ကိုယ့်ကိုလက်ညှိုးထိုးလို့ “ဟိုမှာ ကလေးဖမ်းကြီးလာနေပြီ တိတ်တော့နော်” လို့ ကလေးကို ခြိမ်းခြောက်တာကိုကြည့်ရင်း ငါဟာ အမြဲ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ အသုံးဝင်နေသေးတာပဲရယ်လို့ ဘယ်မှာ လူ့ဘဝကို စွန့်ခွာချင်စိတ်ရှိတော့မလဲ။

ဖြစ်ချင်တော့ ဒီလို ကိုယ့်ဆရာတွေ၊ မျက်မှန်းတန်းမိနေသူတွေ၊ ချစ်ခင်ရင်းနှီးနေရတဲ့လူတွေ သိပ်မခြားလှဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားတာကို ထိတ်လန့်နေမိနေတဲ့ ရက်မှာမှ၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံကြရလောက်တော့ ဘူးလို့ တွေးထားခဲ့တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆုံပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာထိုင်၊ ငယ်တုန်းကအကြောင်းတွေ လွမ်းတသသ ပြန်ပြော ကြရင်း “ဒါနဲ့ ဟိုကောင်ကြီးရော ခု ဘယ်ရောက်နေတုံး” လို့ မှတ်မှတ်ရရ ကိုယ်မေးလိုက်တဲ့ လူတိုင်းက “အဲ့ကောင်ကြီး ဆုံးပြီလေကွာ” လို့ပဲ အဖြေ ပြန်ပြန်ရနေတော့ ခက်ပြီပေါ့။ နှာခေါင်းကနေ လေကိုမှုတ်ထုတ်ရင်း အကြောင်သား ထိုင်နေမိတော့တာပဲ။ ထိုင်နေရင်း ပြောစရာစကားရှာမရ ဖြစ်ဖြစ်သွားရတယ်။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လမ်းခွဲကြတော့ သူတို့ကို ပြောချင်တာလည်း မဟုတ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြောချင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခပ်တိုးတိုးနဲ့ ညည်းညူမိသေးတယ်။ “ငါတို့အရွယ်တွေ က အဲဒီလောက် လွယ်လွယ်နဲ့သေရမယ့် အရွယ်တွေ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ” လို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို စောဒကတက်ခွင့် ဘယ်သူ့မှာမှ မရှိဘဲ။

နွံထဲ တစ်စတစ်စ နစ်မြုပ်သွားတဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက်လိုပဲ။ ဘယ် တော့မှ ရပ်နားတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေမိတဲ့ ကုက္ကိုပင်ပေါ်က အော်ဟစ်နေတဲ့ ပုစဉ်းရင်ကွဲတွေလိုပဲ။ ညအလယ် လီဗာကို ဆောင့်ဆောင့် ဆွဲရင်း ဆူဆူညံညံဖြတ်သွားတဲ့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးလိုပဲ။ ဘယ်လောက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ကျယ်လောင်နေပါစေ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားရတယ်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ အသက်ရှင်သန်နေရပြီး သေခြင်းကိုမရနိုင်တဲ့၊ ရှင်သန်မှုကို ငြီးငွေ့လာတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုဇာတ်ကောင်ဆိုတာ တွေဟာ သက်သက် လျှောင်ပြောင်နေသလိုပါပဲ။ လူဟာ လူဖြစ်လာရခြင်းကိုရွေးချယ်ခွင့်မရှိပေမယ့် သေခြင်းကိုတော့ ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်လို့ရတယ်တဲ့။ ရယ်စရာပဲ။ ဘယ်လိုရွေးချယ်လို့ရတာလဲ။ ကိုယ့်ရှင်သန်မှုကို ကိုယ် ရပ်ဆိုင်း လိုက်တာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလိုက်နိုင်တာက သေခြင်းကို ကိုယ့် သဘောကျ စီမံပိုင်ခွင့်ရတယ်လို့ ထင်နေကြတဲ့ လူတွေဟာ ရယ်စရာပါ။ ရှင်သန်ခြင်းနဲ့ သေဆုံးခြင်း နှစ်ခုကလေးထဲက တစ်ခုကို ရွေးချယ်ရတာဟာ ဘယ်လိုလုပ် စီမံနိုင်တယ်လို့ ယူဆလို့ဖြစ်မှာလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ မသေချင်ဘူးဗျာ။ တတ်နိုင်သမျှ အသက်ရှည်နေချင်သေးတယ်။ တတ်နိုင် သမျှ သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့တွေကို ရစ်ပတ်ထားချင်သေးတယ်။ ဘာသာ တရားရဲ့ အဆုံးအမကို နားလည်သဘောကျပေမယ့်လည်း လိုက်နာဖို့က လူတိုင်းလိုပဲ ခက်ခဲနေသေးတာပဲ။

စတီဖင်ဟော့ကင်း ကွယ်လွန်တော့ ဗိုးချဲပေါ်က ထ၊ အားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီး ကြယ်တွေနဲ့ အာကာသဆီထွက်သွားတဲ့ပုံ ပြုလုပ်ထားတာကို သဘောကျပါတယ်။ အချိန်ရဲ့ အစနဲ့အဆုံးကို သွားကြည့်ဖို့ သူဟာ စကြဝဠာဆီကို ထွက်သွားပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေ အားလုံးဟာ အမြင် တစ်ရပ်သက်သက်ပဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်က ဆုံးပါးသွားတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ပြန်သတိရမိတယ်။ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် မှောင်မိုက်နေတဲ့ သူ့အခန်းထဲမှာ သူဟာ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံး သုံးလေးလလောက်ကို ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ထားသလို နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့ကိုအားပေးဖို့ သူ့အခန်းထဲကို ရောက် သွားတိုင်း အခန်းအပူရှိန်က အနားမှာ မီးတဖျစ်ဖျစ်လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ မီးပုံ ရှိနေသလိုပဲ။ သူဟာ အဲဒီလောက် အပူချိန်ကြီးထဲမှာ အဲဒီလောက် မှောင်မိုက် နေတဲ့အခန်းထဲမှာ အမျိုးသမီးတွေ ဘုရားကန်တော့ ဥပုသ်ယူတဲ့အခါ ထိုင်သလိုမျိုး ခြေနှစ်ချောင်းကို ခေါက်ထိုင်ရင်း ငြိမ်သက်နေနိုင်ခဲ့တာကို ကျွန်တော် အံ့သြနေမိတယ်။

သူ့အသက်က အတော်ကြီးပါပြီ။ သူပြောတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကလည်း လူရဲ့ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောသဘာဝတွေနဲ့ ခြားနားနေတဲ့ အကြောင်းအရာမျိုးတွေ။ ပင့်ကူလေးတစ်ကောင်ဟာ သူ့အိပ်ရာအထက် မျက်နှာကြက် ကနေ သူ့မျက်နှာနားအထိ ပင့်ကူမျှင်တစ်မျှင်နဲ့အတူ နေ့စဉ်လိုလို ဆင်းဆင်း လာတတ်တဲ့ အကြောင်း၊ အဲဒီ ပါးလျလှတဲ့ ကြိုးမျှင်နဲ့ ပင့်ကူကို ကြည့်ရတာသူ ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်နေမိတဲ့အကြောင်း။ သူ့အရွယ်ဟာ ကောင်းကောင်း သေနိုင်ပြီဆိုတဲ့ အရွယ်မျိုးလို့ သူ့ကိုယ်သူ သိနေပြီဆိုပေမယ့်လည်း ကျွန်တော်ရောက်သွားတိုင်း သေခြင်းကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်တဲ့ မည်သည့် စကားကိုမျှ မဆိုခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်ဟာ သူ့မျက်လုံးတွေထဲက ထွက်မသွားချင်တဲ့ အရိပ်အယောင်ကို မြင်နေခဲ့ရဖူးတယ်။

“သေတာများကွာ ဘာခက်တာလိုက်လို့ ငါ့ကို ကြည့်ပါဦး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ငါဆွဲခဲ့ရတဲ့ လှည်းကြီးကို မင်းကြည့်စမ်းပါဦး။ ငါ ရှင်သန်ရတာ ပိုခက်တယ်လို့ မင်း မထင်ဘူလား” တဲ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဦးလေးဟာ သူပြော တာကို သူ တကယ်ယုံကြည်နေသလို ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ သူဟာ သူ့မယား၊ သူ့သားသမီးတွေကို သံယောဇဉ် မရှိတော့သလို၊ စိတ်ကုန်သလို ပြောနေခဲ့ ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွက်ပဲ နှစ်ရှည်ကြာ လူသားဆန်စွာ သူ ရုန်းကန် နေခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေ့ သူ မသေခင် ငါးမိနစ်လောက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ပြင်းပြင်းထန်ထန်တုန်ခါပြီး အသက်ငင်နေတဲ့ သူ့ကိုကြည့်ရင်း နေရတာ ခက်သလို သေရတာလည်း ခက်တာပါပဲလား ဦးလေးရယ်လို့ စိတ်ထဲ ရေရွတ်နေမိတယ်။ ထို့နောက် မျက်နှာလွှဲမိတယ်။

ဒီရက်ပိုင်းတွေထဲမှာ အသိကဗျာဆရာတွေထဲက သုံးယောက် ဆုံးပါးသွားကြတယ်။ ကွန်ပျူတာစာစီစာရိုက်လုပ်ငန်း လုပ်တုန်းက ကျွန်တော့်ကို ကွန်ပျူတာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာဟာ ဆိုက်ကယ်မှောက်ပြီး သေဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီလိုပဲ မိန်းမရဲ့ ဆရာတစ်ယောက် ဆုံးပါးသွားတယ်။ အိမ်ရွှေ့တုန်းက ပစ္စည်းသယ်ရွှေ့ပေးခဲ့တဲ့ ခင်တာဖြင့် သိပ်မကြာလှသေးတဲ့ အသိလူငယ်တစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်အက်ဆီးဒန့်နဲ့ပဲ ကွယ်လွန်သွားပြန်တယ်။ သင်္ကြန်တွင်းထဲမှာလည်း မျက်မှန်းတန်းမိစပြုနေတဲ့ လူတစ်ယောက် နေ့မြင် ညပျောက် သွားပြန်တယ်။

သင်္ချိုင်းနဲ့နီးတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ပြီးခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က သုံးနှစ် နီးနီး နေခဲ့ဖူးတယ်။ ညနေခင်း လမ်းလျှောက်ထွက်တိုင်း၊ အိမ်ထဲကနေ ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့် အပြင်ကိုငေးမိတိုင်းမှာ ကနုတ်ပန်းနဲ့ အတွန့်အတက်နဲ့ နာရေးကားတန်းကြီး ဖြတ်သွားတာကို မြင်ခဲ့ရဖူးတယ်။ နောက်က လိုက်လံပို့ဆောင်သူများ ကားပေါ်မှာတော့ တချို့ဟာလည်း ယပ်တောင်တဖျတ်ဖျတ်

ခပ်ရင်း၊ တချို့ဟာလည်း သွားနေတဲ့ ခရီးအကြောင်းကို မေ့နေရင်းအချင်းချင်း လက်တို့ရယ်မောလို့ တကယ့် လောကအပူကြီးထဲ။ သွားသူကို လည်း မသိ၊ လိုက်ပို့သူတွေကိုလည်း မသိ။ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကိုတော့ မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်တော့မယ်လို့ တွေးမိရင်း အဲဒီ နာရေး ကားတန်းကို မမြင်နိုင်လောက်အောင် ဝေးကွာသွားတဲ့အထိ ငေးကြည့်နေခဲ့ ဖူးတယ်။ တဖျစ်ဖျစ် လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ အမွှေးအမှင်တွေ၊ ပြီးတော့ အသားအတုံးအခဲကြီးတွေထဲက အဆီတွေ ထွက်ကျနေတာကို မြင်ယောင် နေခဲ့ဖူးတယ်။

ကုက္ကိုပွင့်နဲ့ အကျည်းတန်တဲ့ ဆေးရိုးပင်ကအစ လှတယ်လို့ တကယ်တွေးနေမိတဲ့ နေ့တွေပါ။ ထန်းပင်တိုင်းမှာလည်း သူ့ကိုချည်နှောင် ထားတဲ့ ဝါးလှေကားလေးတွေနဲ့ သံယောဇဉ်ဖြတ်မရ။ ရှဉ့်ထိုးထားတဲ့ သရက်သီးတွေဟာ အတွင်းသားဖြူဖြူတွေ ပေါ်လျက်နဲ့ပဲ အညှာမှာ တွယ်ကပ်နေဆဲ။ အရာရာ ပုံမှန်ပါပဲ။ ပုံမှန်မဟုတ်တာက အမြဲ ကြားနေ မြင်နေရမဟုတ်တဲ့ သေခြင်းတရားပဲ။ သေခြင်းတရားနဲ့ တစ်ခါ ကြုံရတိုင်း လူက တစ်ခါတွေဝေနေဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ အင်္ကျီကို ဝတ်မပေးဘဲ ကိုယ်ပေါ် တင်ထားတာ၊ ခြေမနှစ်ဖက် ပူးချည်ထားတာ၊ ဘောင်ကြပ်ထားတဲ့ ဖြူမည်း ပုံတစ်ပုံ ခြေရင်းမှာထောင်ထားတာ၊ မနေ့ကမှ ငါနဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်ခဲ့သေးတယ် ဆိုတာတွေ။ အသိဉာဏ်တွေ ရင့်သန်လာတယ်။ လူ့ဘဝကို နားလည်လာ တယ်ချည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်နေခဲ့သမျှ နာရေးယပ်တောင်ပေါ်က “ဆုံတွေ့ရခြင်းတိုင်းဟာ အဆုံးတစ်နေ့မှာ ကွေကွင်းဖို့သာ ဓမ္မတာ” ဆိုတဲ့ စာသားကိုကြည့်ပြီး မငိုမိရင်တောင် အဝေးတစ်နေရာကို ငေးရင်း တွေဝေ မိသွားတာမျိုးကတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။

Whisper Of Words